

ДЖУДИТ МАКУИЛЯМС ТОВА Е МОЕТО БЕБЕ!

Превод от английски: Калина Дамянова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Люси? — Ани подаде прошарената си глава през вратата и присви късогледите си очи, за да огледа слабо осветения склад.

— Тук съм! — чу се глас иззад огромния куп кутии, секунда преди едно лъчезарно лице с блестящи кестеняви коси да се появи над тях.

— Никога няма да познаеш какво продадох току-що! — Ани се промъкна между кутиите. — Дори и след милион години.

— Нека си помисля. — Люси протегна нежните си пръсти напред като пророчица над кристалната си топка. Притвори очи и проговори със задгробен глас. — Виждам прежда...

— Разбира се, че това ще видиш — нетърпеливо я прекъсна Ани.

— Това е магазин за прежда. Всичко наоколо е само прежда. — Тя посочи към отворените кутии с чилетата в светли цветове.

— Пречиши да се концентрирам — оплака се Люси с цигански акцент. — Виждам прежда в бледокремав цвят. — Тя размаха ръце, сякаш се опитваше да проясни замъглените образи. — Много вълна от лама в бледокремав цвят. Шестдесет и три чилета, ако трябва да бъда по-точна. Камгарна — добави тя и в топлите ѝ кафяви очи проблесна игриво пламъче.

Ани отвори уста от изненада.

— Надничала си, докато оформях сметката — обвини я тя.

— Нищо подобно — засмя се Люси. — Тази сутрин аз вдигнах телефона, когато се обади жената и попита дали продаваме вълна от лама и след това записах необходимото ѝ количество.

— Сигурно ще плете пуловер за слон — промърмори Ани. — Но при цена два и петдесет на чиле се надявам да ѝ стигне и за останалото стадо. Ще повярваш ли, че плати в брой? Цялата сума възлезе на осемстотин четиридесет и два долара и шестдесет и три цента и тя извади девет банкноти по сто долара! — Ани поклати учудено глава.

— Проклятие! — намръщи се Люси. — Сложи ги при чековете. Ще ги внеса в банката още на обяд, когато изляза да се видя с

майстора. Толкова много пари в магазина ще ни докарат само беля.

— Майсторът ли? Да не искаш да кажеш, че най-накрая си решила да направиш нещо с това жалко подобие на склад?

— Да, ще отглеждам деца — каза безизразно Люси, опитвайки се да отгатне реакцията на жената. Ани работеше за нея от момента, в който тя отвори магазина преди около десет години, и беше нещо повече от обикновен служител. Тя и беше приятелка, чието мнение ценеше.

— Цветя ли? Какво разбираш ти от цветарство? Ти си специалист по плетки и дантели.

— Казах деца, а не цветя.

— Деца? Ти си бременна!? — Погледът ѝ автоматично се плъзна по тясната ѝ талия.

— Не и преди петък, в два часа след обяд.

— Омъжващ ли се? Но аз мислех, че вече не се срещаш с онзи учител.

— Не казах, че ще се омъжа, а че ще забременея.

— Боже мой! — Ани приседна върху най-близката кутия и шокирана се загледа в Люси. — Ако няма да се омъжващ, как тогава ще забременееш? Не, не ми отговаряй! — Тя направи гримаса. — Има само един начин.

— Не съвсем — отговори спокойно Люси. — Съществува и изкуственото оплождане.

— Изкуствено? — изпъшка Ани. — Имам странното чувство, че нещо ми се губи. Започни отначало и малко по-обстойно ми изясни въпроса. Освен ако не е тайна?

— Не, трудно можеш да запазиш бременността в тайна. Поне не за дълго — отбеляза тя, като се надяваше, че Ани ще я разбере. В противен случай колегиалните им отношения сигурно щяха да се обтегнат. Люси си пое дълбоко въздух, като знаеше предварително, че мнението на Ани няма да окаже никакво влияние върху последното ѝ решение. — Преди три месеца беше моят тридесет и пети рожден ден — започна тя.

— А аз скоро ще стана на петдесет и седем — прекъсна я другата жена. — На моите години тридесет и пет са като ранна младост.

— Не и за жена, която иска дете. Аз вече съм в рисковата група, в която е възможно да се проявят всички възможни вродени дефекти и с

всяка измината година ще става все по-лошо. Много скоро ще бъда твърде стара, за да имам деца. А аз искам поне едно.

— Омъжи се тогава — посъветва я Ани. — Учителят, с когото се срещаше това лято, ще те вземе веднага. Той е луд по теб. При това е добро момче.

— Твърде добро, за да се ожени само защото аз искам да го използвам като жребец. Дон заслужава съпруга, която да го обича. Харесвам го, но не го обичам — въздъхна тя. — Господ ми е свидетел, че положих не малко усилия, за да се влюбя в него.

— Въпреки това трябва да се омъжиш за него — настоя Ани. — Любовта идва след сватбата.

— По-вероятно е да дойде съжалението и вината, че не съм могла да му дам това, което заслужава.

— Слушай, Люси. Приеми съвет от човек, преминал през тези перипетии. Твърде много се надценява ролята на любовта като основа за брака. Аз се омъжих на осемнадесет, защото бях толкова влюбена, че не можех да понеса мисълта, че няма да го направя. За нещастие, след като хормоните ни се успокоиха, открихме, че нищо повече не ни свързва. Ние дори не се харесвахме достатъчно. Жivotът стана непрестанна борба. Не можех да живея с него, не можех и без него. Повярвай ми, бих предпочела да съм омъжена за някого, когото харесвам, а не когото обичам. Разбира се, много съжалявах, когато той получи сърден удар и почина, но тишината след това беше прекрасна.

— В любовта трябва да има нещо повече от хормони — настоя Люси. — Истинската любов включва общи интереси и еднакво философско разбиране за живота.

— Проблемът ти е, че четеш твърде много — поучително кимна Ани. — Реалният живот не е съвършен. Примирияваш се с това, което можеш да постигнеш, и продължаваш по-нататък.

— Отказвам да се примиря с каквото и да е. Какво ще стане, ако ти грешиш, а аз съм прав? Да предположим, че някъде наистина съществува идеалният мъж за мен, а аз се омъжа за Дон и създам семейство. И след това срещна господин Подходящ. Какво ще направя? Ще разваля брака си и ще лиша децата си от баща, за да мога да бъда щастлива? Или ще запазя семейството си и ще живея с

мисълта, че бих могла да имам много повече, ако съм била малко по-търпелива?

— А ако идеалният изобщо не се появи?

— Тогава ще остана сама. Няма проблеми. Аз харесвам живота си. Имам широк кръг от приятели. Притежавам процъфтяващ магазин, който ми осигурява не само комфорт, но до голяма степен ми носи и лично удовлетворение. Доколкото мога да преценя, единственият недостатък на това да останеш сам е липсата на деца, но аз вече съм предприела стъпки да го коригирам.

— Но, Люси, да предположим, че родиш детето и след това срещнеш господин Подходящ. Какво ще каже той?

— Ако това действително е той, ще разбере. Ако не, тогава на кого му е притрябал?

— Предавам се! — Ани вдигна отбранително ръце. — Ти си непоправима романтичка.

— Не, просто съм практична. Осьзнах, че с всяка измината година възможностите ми да се омъжа намаляват и възнамерявам да извлека най-доброто от настоящата ситуация.

— Е, хубаво ще е да имаме бебе тук, но това място е толкова потискащо, че ще му създаде комплекси. — Тя огледа помещението с неприязнь.

— Не се тревожи, майсторът ще има грижата за това. И не забравяй да оставиш настрана няколко чилета от лама в случай, че на нашата клиентка не ѝ достигне материалът.

— Добре — съгласи се Ани. — Кой знае, следващият път може да премине на камилска вълна? — Тя прекъсна думите си, когато камбанките на входната врата оповестиха влизането на клиент в магазина. — Аз ще се погрижа — каза тя и бързо излезе.

Люси я проследи с поглед и бавно се отпусна върху една от кутиите. Почувства се изтощена. Не беше напълно убедена в своята правота. Но честно казано, не виждаше какви други възможности има, ако искаше дете. А тя го желаеше силно. Нежна усмивка се появи върху устните ѝ при мисълта за едно бебе... Нейно собствено, което да обича и от което да получава обич. Всичко ще бъде добре, каза си тя. Независимо от това, какво щеше да й струва.

Люси не се разколеба, въпреки че Ани се постара да й разкрие всички рискове на самотното майчинство. Странно, но те само

затвърдиха нейното решение. Тя не само осъзна, че милиони жени се борят, за да могат да отгледат сами децата си, но и това, че много от техните проблеми не я касаят. Нямаше да се притеснява какво ще каже собственикът на къщата за присъствието на едно дете, защото тя имаше собствен дом. Грижите през деня не представляваха проблем, защото възнамеряваше да гледа бебето си в магазина. Финансовите въпроси също не бяха пречка, тъй като не само печелеше достатъчно, за да си осигури сравнително луксозен живот, но имаше и стабилни инвестиции в ценни книжа, чието начало бяха поставили нейните родители. Нямаше да има емоционалната подкрепа на един евентуален съпруг, но нямаше да й се наложи да се бори с последиците от евентуален развод и борбата за попечителство или с потенциалните травми от раздвояването на детето между двете семейства и двата начина на живот.

Люси успя да изчака часа си в Нюйоркската клиника външно спокойна, но когато в уречения ден слезе от асансьора на дванадесетия етаж на Професионалния център в Манхатън, тя изпусна въздуха от дробовете си с дълбока бавна въздишка и се опита да овладее нарастващата нервност.

„Просто остани — окуражи се тя. — От теб се иска единствено да издържиш през следващия час и при малко късмет никога повече няма да е необходимо да се връщаш отново.“

Приглади с ръка кремавата ленена пола, провери дали нефритенозелената копринена блузка е закопчана, а след това си оправи сакото. Пое дълбоко въздух, отвори вратата на клиниката по акушерство и пристъпи плахо, но се спря още на прага, където върху нея сякаш се стовари истинска вълна от шум. Тя се огледа ужасена. Вътре беше препълнено. Не само че всички места бяха заети, но няколко деца бяха насядали и по пода. В ъгъла под една масичка дундест малчуган методично нагъваше едно списание, докато неговата очевидно бременно майка изобщо не му обръщаше внимание. Точно срещу него бледа и изпита жена държеше в скута си малко дете, което пищеше колкото му глас държи. Жената го премести на другия си крак, но плачът не престанава.

Люси съчувсвено ѝ се усмихна и се обърна към рецепцията, но там нямаше никой. Огледа учудено коридора. При първото ѝ посещение преди два месеца имаше само още две жени и тя влезе при лекаря точно в уговорения час.

— Много съжалявам! — Притеснена млада жена в бяла престилка се появи на рецепцията.

— Няма нищо — успокои я Люси. — Казвам се Хартфорд и в два часа имам среща при доктор Уайтклиф.

— Имаме трудности — въздъхна жената. — Доктор Уайтклиф и доктор Куинтън са в болницата, за да акушират. Доктор Линдън пое, освен собствените си пациенти, и тези на двамата си колеги и това доведе до нарушаване на графика — посочи тя към чакалнята. — Насрочените часове закъсняват с около четиридесет и пет минути.

— Нямам нищо против да почакам.

Люси огледа препълненото помещение и погледът ѝ неочеквано се задържа върху светлосините очи на сурво мъжко лице. Тя изненадана видя как мъжът се изправи и ѝ посочи своя стол.

Неочекваният жест на мъж в Ню Йорк, който отстъпва мястото си, я завари така неподготвена, че за секунда тя не помръдна. Нетърпението, помрачило неговите невероятно сини очи, я извади от вцепенението и тя седна до жената, с която очевидно бяха заедно.

Люси погледна дискретно към нея. Младата жена непрекъснато свиваше и разпускаше дългите си бели пръсти. Беше без халка, отбеляза си тя, и се почуди за характера на взаимоотношенията им. Огледа крадешком мъжа през полуспуснатите си клепачи. Той се беше облегнал на стената с непринудена елегантност, която говореше за добре поддържано тяло. И добре сложено, помисли си тя с чисто женско възхищение пред тази наистина мъжествена фигура.

Светлосивият костюм очевидно беше шит по поръчка, както и кожените обувки върху нестандартно големите му крака. Тъмночервената му вратовръзка се открояваше рязко на фона на ослепителната белота на ризата като изискано скъпо укражение. Но това, което задържа вниманието ѝ, бе неговото лице. Грубо изсечените черти, високите скули и орловият нос не бяха традиционно красиви, но отразяваха силата на енергичната личност, която се криеше зад тях. А той без съмнение имаше властен характер, ако се съдеше по остро издадената напред брадичка. Мъжът прокара дългите си, загорели от

слънцето пръсти през мастиленочерната си коса и тя забеляза плоския златен часовник върху китката му.

Независимо от останалите му качества, видът му говореше за значителни финансови доходи... Доходи, които той явно не разделяше с жената до него. Люси изгледа пропритите джинси и размъкнатия ѝ пуловер и се намръщи, когато забеляза нервния, почти уплашен, поглед, с който жената наблюдаваше мъжа. Тя е твърде млада за него, помисли си Люси. Не само във физическо отношение. И изглежда действително се страхуваше от него.

Час по-късно сестрата надникна в приемната.

— Госпожица Хартфорд, госпожица Дей и госпожа Актън, моля последвайте ме.

Нервите на Люси бяха обтегнати от чакането и вече не я интересуваше факта, че знае как се казва младата жена — госпожица Дей. Дойде моментът, в който тя щеше да получи нещо, което винаги бе искала... бебе. А чувството, което преобладаваше в душата ѝ сега, бе паника. След днешния ден, ако всичко вървеше по план, животът ѝ щеше да се промени безвъзвратно. За по-добро е, каза си твърдо тя и последва очевидно разтрепераната Дей.

— Ето ви и вас. — Сестрата провери имената, раздаде им медицинските картони и ги насочи към трите стаи за преглед. — След минута ще дойде лекар и при вас... надявам се — добави под носа си тя.

Люси стисна картона си и тръгна след Дей, а госпожа Актън изостана, за да говори със сестрата.

Внезапно Дей се обърна и се сблъска с Люси. Тя изпусна картона си и се подпра на стената, за да не падне.

— Какво има? — попита тя и се вгледа със съчувствие в тебеширено боялото лице на жената.

— Нищо. — Дей бързо вдигна падналите картони и ѝ върна нейния. — Стомахът ми е малко разбъркан. Ще отида до тоалетната да се освежа. — Тя се усмихна несигурно и бързо се отдалечи.

Люси се почуди дали не трябваше да ѝ помогне с нещо. Сутрешното гадене беше нещо обичайно при бременност, а тук бяха сред професионалисти, които имаха далеч по-добра квалификация от нея, за да се справят с този проблем.

Люси въздъхна, разсеяно пусна картона си в дървеното сандъче до вратата и влезе в стаята за преглед, като се надяваше лекарят наистина да пристигне по-бързо. Чувстваше се нервна и ако ѝ се наложеше да почака малко по-дълго, можеше да последва Дей в тоалетната.

Седна и се загледа в снимката на едно усмихнато бебе. Видът му я ободри и ѝ помогна да се съсредоточи върху причината, поради която беше там.

Петнадесет минути по-късно, след бързо почукване на вратата, в стаята влезе сестра на средна възраст и ѝ се усмихна с измъчен вид.

— Добър ден — опита се да бъде учтива Люси.

— Досега не беше добър — въздъхна жената. — Бихте ли си свалили само сакото, за да ви премеря кръвното налягане, а след това ще ви претегля.

Люси послушно нави ръкава на копринената си блузка.

— Тежа около петдесет килограма.

— Не че не ви вярвам, скъпа, но никога не вписваме на доверие теглото на пациентките. Ако взимах по долар всеки път, когато ми казваха с по пет килограма по-малко... Кръвното ви е сто и петдесет на седемдесет и осем.

— Сто и петдесет ли? — повтори ужасена Люси.

— Не се тревожете — успокои я жената. — Долната граница е тази, която има значение, а тя е отлична. Горната отразява степента на стреса в момента. А повечето хора са доста напрегнати при посещение при лекар. Ако поседите на спокойствие половин час, то ще спадне до нормалните стойности, въпреки че едва ли ще намерите тихо място в тази зоологическа градина... — Тя извади от чекмеджето нощница за еднократна употреба и я подаде на Люси. — Облечете я и се качете на стола за преглед. Докторът ще дойде веднага, щом има възможност.

Люси проследи излизането на сестрата и нервите ѝ се обтегнаха още повече при мисълта за непознатия лекар. Този, с когото разговаря първоначално, беше приятен и разбран човек. Изслуша молбата ѝ, разпита я съвсем основателно за здравето и финансовото ѝ състояние и единственото му колебание бе да не би тя да е взела прибързано решение, за което по-късно да съжалява. Каза ѝ, че ако след два месеца все още има същото желание, той с удоволствие ще ѝ помогне.

Стана ѝ неприятно, че отлагат, но реши, че понякога по-дългият път се оказва по-кратък и се съгласи да спази неговите ограничения, защото не знаеше къде другаде да отиде. Собственият ѝ лекар беше възрастен и старомоден и никога не би се съгласил с нейния план. А за тази клиника тя научи от статия във вестника.

Прегълтна нетърпението си и изчака двата месеца, а сега беше тук за резултата.

Изминаха още двадесет минути, преди сестрата да нахлуе отново.

— Лягайте, за да ви подгответя — нареди тя и извади чаршаф.

Люси се опитваше да се държи спокойно и делово, както правеше обикновено, но фасадата ѝ започна да се пропуква, когато в стаята нахлу мъж с бяла престилка.

— Здравейте, аз съм доктор Лидан. Съжалявам, че ви накарах да чакате, но днес е един от онези ужасни дни... Сега... — продължи веднага той, преди тя да успее да каже дори „добър ден“. — Все още ли държите на вашето решение?

— Да! — отвърна категорично тя.

— И знаете, че клиниката не поема отговорност, ако имате никакви проблеми с бебето?

— Да. Доктор Уайтклиф ми обясни всичко — нетърпеливо отговори тя, като ѝ се прииска той да престане да се държи като адвокат и да влезе в ролята си на лекар.

— Трябваше да се уверя още веднъж. — Той я потупа по рамото.

— Това спестява много трудности по-късно. — Той взе една спринцовка от таблата, която сестрата му подаваше. — Незнанието и недоразуменията могат да доведат до най-различни проблеми. А сега се отпуснете, за да продължим.

„Отпуснете се!“ — повтори си ядосано Люси. Чувстваше се така напрегната, че щеше да се пръсне на хиляди частици. Имаше и известна тъга дълбоко в нея. Предполагаше се, че бебетата се създават с любов, а тук всичко бе толкова клинично студено. Няма значение, увери тя себе си. Независимо как ще бъде заченато това бебе, то ще бъде обичано. Обичано от цялото ѝ сърце.

— Готово! — Лекарят хвърли празната вече спринцовка в металната табла и тя издрънча с неприятен звук. — Останете

абсолютно неподвижна още малко, а аз ще се върна, за да ви дам инструкции, преди да си тръгнете.

Усмихна й се разсеяно и забързано излезе, като остави Люси със смесени чувства — облекчение, че всичко бе приключило; силна радост, че ще има бебе; страх от самата мисъл за майчинството и ужас, че може да не е станало и тя ще трябва да преживее всичко това отново през следващия месец.

Измина цяла вечност, преди сестрата да се върне обратно.

— Вече може да се облечете.

Люси се изправи с мъка. Единственото, което искаше сега, бе да си тръгне, да забрави откъде е дошло нейното бебе и да мисли единствено за него самото.

За нейно облекчение лекарят нямаше намерение да я задържа дълго. Даде й списък с инструкции, които започваха с мрачното предупреждение за ужасите, които очакват развиващото се бебе, ако взима лекарства, без да се посъветва предварително със своя лекар и завършваха с молбата да им телефонира след месец, за да ги уведоми дали ще има нужда от нов час при тях.

Люси го изслуша внимателно, кимна утвърдително, а след това си взе чантичката и се запъти към вратата.

— Благодаря ви, докторе!

— Радвам се, че ви бях от полза, госпожице Дей.

Хартфорд — автоматично го поправи Люси и веднага съжали, когато видя ужасеното изражение върху лицето му. Очевидно фактът, че е забравил името на пациентката си, беше удар за професионалното му самочувствие, но тя не мислеше така.

Усмихна се сърдечно, за да му покаже, че не се е почувствала засегната и излезе. Възнамеряваше да прекара останалата част от следобеда из бебешките магазини на Ню Йорк в търсене на идеи за обзавеждане на детската стая.

Шест седмици по-късно тя отново беше в града и този път възнамеряваше да направи нещо повече от обикновено разглеждане на търговската част. Усмихна се на отражението си върху полираните бронзови врати на асансьора, толкова щастлива, че едва успяваше да

сдържи чувствата си. Веднага щом приключи с посещението си в клиниката, щеше да отиде в най-известния магазин за детски играчки.

Настроението ѝ се развали, когато стигна до дванадесетия етаж. Защо изобщо беше необходимо това посещение? Когато се обади в клиниката преди седмица, за да им съобщи, че нейният лекар е потвърдил бременността ѝ, доктор Уайтклиф я помоли да ги посети. Всъщност, той беше толкова настоятелен, че тя си помисли да го попита дали не са изгубили чека ѝ.

Люси отвори вратата на клиниката и видя същата картина от последното си посещение. Беше препълнено.

Въздъхна, обади се на рецепцията и се приготви за дълго чакане. За нейна изненада, веднага щом съобщи името си, я въведоха вътре.

Почувства се неудобно. Защо ѝ дадоха предимство? Вероятно защото посещението ѝ щеше да бъде съвсем кратко?

Тя почука и влезе. Изведнъж се оказа в центъра на вниманието на три чифта мъжки очи.

Погледът ѝ премина през двамата лекари, с които вече се познаваше, и се спря върху третия мъж. Намръщи се, когато срещна неговите светлосини очи. Изглеждаше ѝ странно познат. Като че ли... Разбира се, той беше в приемната заедно с онази млада жена преди шест седмици. Но какво правеше той тук сега? Дали сестрата не я беше довела по погрешка?

— Простете, госпожице Хартфорд. — Доктор Уайтклиф ѝ предложи свободния стол до мъжа. — Няма ли да седнете?

Доктор Лидан опита да се усмихне, но това само изкриви напрегнатите черти на лицето му.

Какво става тук? Започна да я обхваща напрежението, което витнаше из стаята. Стомахът ѝ неволно се разбунтува. Пое си дълбоко въздух с надеждата, че няма да ѝ създаде проблеми. Чувствителният стомах беше първият признак, който ѝ подсказа, че е бременна, но досега ѝ се повдигаше само рано сутрин.

— Вече се познавате с доктор Лидан от посещението си при нас през август, а това е Андрю Килиън, наш пациент. — Доктор Уайтклиф кимна към мъжа до нея.

Люси пое протегнатата му ръка и потръпна леко, когато топлите му пръсти обхванаха собственически нейните. Очите му светеха с никакво потиснато чувство, което тя не можеше да определи. Нещо не

беше наред. Каза си, че само така ѝ се струва, издърпа внимателно ръката си и се обърна отново към доктор Уайтклиф.

— Всъщност, грешката е моя — проговори доктор Лидан. — Или по-точно казано, причината е в медицинския картон, който сте оставили. Как, за бога, сте взели този на госпожица Дей?

— Дей ли? — Той я нарече с това име, когато си тръгваше последния път, спомни си Люси. Значи затова е сбъркал. — Сега вече знам какво се е случило! — усмихна се тя на тримата мъже. — Сблъскахме се в коридора и сигурно тогава сме си ги разменили. Съжалявам! Главата ми беше пламнала и не проверих моя. Не виждам защо е цялото суетене. Просто прехвърлете медицинските данни от нейния картон на моя.

Доктор Уайтклиф си свали очилата и разтри междувеждието си.

— Не ме разбирайте, госпожице Хартфорд! Дей се беше съгласила да играе ролята на майка-заместител за господин Килиън.

Майка-заместител! Люси се втренчи изненадано в Андрю Килиън. Той имаше вид на човек, който би могъл да има най-добрата от жените, които се тълпят около него в желанието си да се омъжат за него и да му родят деца по обичайния начин.

— Очевидно Дей е променила решението си и си е тръгнала през задната врата, а в суматохата никой не е забелязал — обясни доктор Лидан.

— Все още не разбирам какво общо има това с мен? — каза Люси.

— Аз бях взел семенна течност от господин Килиън и я носех за госпожица Дей. Прочетох името на вашия картон, предположих, че вие сте Дей и... използвах нея вместо тази на анонимния донор — довърши бързо лекарят.

Люси впери ужасено очи в него, когато истината премина като изстрел през зашеметения ѝ мозък. Студ пропълзя по кожата ѝ, а стомахът ѝ се сви конвултивно, когато осъзна какво се е случило. Тя не беше бременна от безопасен анонимен донор. Бащата на нейното бебе изведнъж придоби лице и име. Не ѝ достигна въздух и почувства как кръвта буквально се отдръпва от лицето ѝ. Чертите на доктор Лидан се размиха пред очите ѝ, а ушите ѝ забучаха.

Странно, но именно Андрю, а не някой от двамата лекари, разбра какво става с нея. Голямата му ръка обхвана врата ѝ и наведе главата ѝ

надолу.

— Дишайте повърхностно — нареди той.

Люси се опита да изпълни думите му, но усещането за неговите силни пръсти, които изгаряха леденостудената ѝ кожа, объркаха мислите ѝ още повече.

— Вече съм по-добре — прошепна с отпаднал глас тя. — Няма да припадна.

Той обхвани брадичката ѝ и наклони главата ѝ назад. Огледа бледото ѝ лице и със задоволство забеляза как кръвта нахлу под нежната ѝ кожа и придале цвят на страните ѝ.

— Съжалявам — промърмори тя и се облегна назад, като прекъсна обезпокоителното докосване.

— Разбирам, че това е шок за вас, госпожице Хартфорд — каза доктор Уайтклиф, — но... Виждате, че сме с вързани ръце. Господин Килиън... ние... — Той вдигна безпомощно ръце.

— Той иска да каже, че вие носите моето дете — безизразно обясни Андрю.

— Не! Аз нося моето дете! — Люси се опита да потисне надигащото се чувство на паника. — То си остава мое, независимо кой е неговият баща. Разбирам, че вие сте разстроен. — Тя премигна при вида на внезапно потъмнелите му от гняв очи. — Много разстроен — поправи се тя, — но аз не мога да направя нищо за вас.

— Можете да ми позволите да си взема детето. Не, чуйте ме — добави той, когато очите ѝ се разшириха от недоумение от неговото чудовищно предложение. — Госпожица Дей се съгласи да износи моето бебе за двадесет хиляди долара. Ще ви дам същата сума.

— А аз ще ви отговоря с плесница — несвързано изговори тя. — Как смеете да се опитвате да купите моето бебе?

— То е и мое — повиши глас Килиън. — Половината от неговия генетичен код е мой.

— Надявам се дъщеря ми да не получи онази половина, свързана с умствените ви способности, в противен случай ще е в голяма беда — отвърна остро Люси и скочи. Истински кошмар! Нейното логично, добре обмислено решение да стане майка изведнъж се превърна в минирано поле и тя се уплаши, че навлиза в свят, който не разбира и не може да управлява. Отгоре на всичко се страхуваше, че може да повърне.

— Моля ви, госпожице Хартфорд, седнете — започна доктор Уайтклиф успокояващо. — Нека обсъдим всичко по най-цивилизован начин.

— Не! — отсече тя. — Ни най-малко цивилизирано няма да обсъждам този въпрос. Аз съм вбесена! Довиждане, господа! — Тя изхвърча от кабинета, като не обръна внимание на заповедния вик на Андрю да почака. Точно сега единственото, което я интересуваше, бе как да стигне до тоалетната, преди да изгуби обяда си.

ВТОРА ГЛАВА

— Добре ли си, мила? — Пълничка жена на средна възраст погледна разтревожено Люси, когато тя най-накрая излезе от тоалетната.

— Да, благодаря — отвърна Люси с безжизнена усмивка и вдигна поглед към голямото огледало над мивките. Трепна при вида на лицето срещу себе си. Нищо чудно, че жената е загрижена, помисли си ужасена Люси. Устните ѝ бяха останали без кръв, а очите ѝ наподобяваха угаснали въглени върху тебеширено боялото ѝ лице. Изглеждаше толкова зле, колкото и се чувстваше. Наплиска се с вода. Студената вода я освежи и тя успя да отговори с почти нормален глас:

— Благодаря ви, добре съм. Само съм бременна. — Въпреки тревогите си, почувства задоволство, когато съобщи за предстоящото си майчинство.

— Не се тревожи, мила. — Очите на жената светнаха. — Ако е само това, след няколко месеца всичко ще свърши. Освен ако нямаш късмет и се окаже, че си от онези жени, на които им се повдига през цялата бременност. Спомням си втората си бременност — повръщах, дори когато тръгвах към болницата, за да раждам. С първия ми съпруг тъкмо бяхме в процес на развод, а хората казват, че стресът предизвика още по-силно гадене.

— Това обяснява нещата — отвърна мрачно Люси. Надали можеше да има по-голям стрес от това един непознат да заяви, че собственото ти бебе е негово и че той си го иска. Тя потрепери при спомена за студения блясък в очите му. Андрю Килиън без съмнение щеше да ѝ създаде проблеми. Тя си пое дълбоко въздух, за да се успокои, и отметна коса назад. — Не знаех това. Ще трябва да си взема някоя книга за бременни.

— По-добре недей. Само ще откриеш цял куп неприятни неща... Например ужаса да натрупаши твърде много килограми. Всъщност ти...

— Жената огледа тревистозеления костюм на Люси, който подчертаваше крехката ѝ фигура. — Ти ще можеш да ядеш всичко, без

да ти се отрази — въздъхна тя с неприкрита завист. — Ако си сигурна, че си добре...

— Бихте могли да направите нещо за мен — проговори бавно Люси. Не мислеше, че Андрю я е последвал, но трябваше да провери. В сегашното си състояние нямаше желание да разговаря с него. — Имате ли нещо против да погледнете дали няма един мъж в коридора? Около метър и осемдесет, черна коса, сини очи, широки рамене, със сив костюм и вероятно с неприятно изражение на лицето.

— Аха, източникът на стреса — засмя се жената. — Почакайте тук. — Тя отвори вратата, подаде глава навън и се прибра обратно. — В безопасност сте — прошепна конспиративно тя. — Не се вижда жива душа наоколо.

— Благодаря. — Люси грабна чантичката си и бързо си тръгна.

Извика асансьора. Загледа се невиждащо в надписите пред себе си, когато внезапно осъзна, че това е списък на учрежденията в сградата. Очите ѝ се спряха на името на адвокатска кантора, специализирана в семейни дела.

Точно от това имаше нужда. Да говори с някой, който познаваше тънкостите на закона при ситуацията, в която тя така неочеквано се беше озовала. Нейният адвокат от Лонг Айленд не беше наясно с тези въпроси, защото беше специалист в данъчната област.

Люси влезе в асансьора и натисна бутона. Щеше да се опита да си уреди среща още сега или поне да си определи час за друг ден, реши тя и се почувства по-добре при мисълта, че вече е предприела нещо.

Намери кантората лесно, въпреки че от оживената дейност в приемната човек придобиваше впечатление, че половината Ню Йорк беше или в развод, или се канеше да подписва предбрачни договори.

— С какво мога да ви помогна? — посрещна я секретарката с приветлива професионална усмивка.

— Нямам уговорен час, но бих искала да разговарям с адвокат.

— В нашата практика специалистите обикновено първо се запознават със случая, но... — Тя се спря, като видя разочарованото лице на Люси. — За какво искате консултация?

— За попечителството над моето дете. Ще ви бъда благодарна, ако намерите някаква възможност. — Люси проследи с поглед отдалечаващата се жена и си пое дълбоко въздух, като се надяваше, че

стомахът ѝ няма да създава проблеми. Ако стресът действително действаше неблагоприятно, на нея ѝ предстояха седем дълги месеца.

— Имате късмет. Господин Мартън ще ви отдели петнадесетте минути, които има до следващата си среща.

Люси влезе бързо при адвоката, преди той да е променил решението си.

— Моля, седнете. — Той посочи кожения стол пред бюрото си.

— Разбрах, че става въпрос за попечителство. На колко години е детето?

— На четиридесет и три дни — отговори веднага Люси.

— Момче или момиче?

— Това няма да ми е известно, поне докато не се роди, нали?

— Но вие току-що казахте...

— О, да. — Люси се изчерви. — Помислих, че питате от колко дни е бременността ми. Бебето още не е родено.

— Защо не ми разкажете по-подробно?

Люси му разказа накратко цялата история.

— Имате всички основания да заведете дело срещу клиниката. Те са проявили явна небрежност — отсече веднага адвокатът.

— Не искам да ги съдя — раздразнено избухна тя. — Аз нямам нужда от пари, а още по-малко от публичен скандал. Представете си какъв шум ще се вдигне! Искам само детето си!

— Но то не е само ваше дете — каза бавно адвокатът. — То е и на баща му. И тъй като и той е жертва на станалата грешка...

— Да не искате да кажете, че той има права над моето бебе?

— Все пак бебето е и на двама ви. Законите по въпросите на попечителството са доста общи. Въсъщност на практика те почти липсват, а във вашия случай дори не става въпрос за истинско попечителство. Това е дяволска каша. — Адвокатът разтри замислено края на ухoto си. — Опитът ми подсказва, че съдът най-вероятно ще нареди равностойно настойничество. Освен ако не докажете, че бащата не е в състояние да се грижи за детето. Знаете ли името на мъжа?

— Андрю Килиън.

— Архитектът Килиън? — повдигна изненадано вежди адвокатът. — Четиридесетгодишен, черна коса, сини очи и арогантно изражение?

— Да, той е — кимна утвърдително Люси.

— Ще имате проблеми. Той е богат, уважаван е в своята област, участва в няколко благотворителни дружества. Нямаме ни най-малък шанс да убедим някого, че той не е подходящ баща.

— Чудесно! — Люси преглътна с мъка, когато почувства, че стомахът ѝ се разбунтува. — И какво предлагате да направя?

— Преговаряйте! — посъветва я кратко той. — Ще спечелите време и винаги съществува възможност, след като премине първоначалният шок, той да оттегли иска си.

— Смятате ли, че може да се откаже?

— Не! — Мартън разби надеждите ѝ. — Той очевидно много иска това дете, така че не очаквам внезапно да промени решението си. Но това все пак е една евентуална възможност. Моят съвет, госпожице Хартфорд, е да се срещнете с Килиън и разумно да обсъдите всичко. Опитайте се да уговорите условия, които ще бъдат удобни за вас. След това елате пак и ние ще ги оформим във вид на договор, защото ако още на този етап се намесят и адвокати, ударението ще падне върху самите преговори, а не върху действителните нужди на вашето бебе.

— Вероятно сте прав. — Люси се изправи, без да е съвсем сигурна дали разговорът ѝ с него ѝ е помогнал, или не. Не това искаше да чуе. Но поне сега беше наясно с истинското състояние и колкото и да бе странно, това ѝ донесе облекчение.

— Помнете, че трябва да се разберете с Килиън.

Единствено съветът на адвоката спря Люси да не постави слушалката обратно, когато на следващия ден, без да подозира, вдигна телефонната слушалка и разбра, че разговаря с Андрю Килиън.

— ... на вечеря довечера? — Дълбокият му кадифен глас достигна до съзнанието ѝ. Колкото и да ѝ се искаше да откаже, трябваше да приеме.

— Защо не дойдете да ме вземете от моя магазин? — предложи му тя. — Той се намира на...

— Знам къде е — прекъсна я мъжът, като я оставил в недоумение откъде може да е получил тази информация и още по-важно, какво друго бе научил за нея. Това я накара да се почувства уязвима, особено след като не знаеше нищо друго за него, освен чутото от адвоката.

— Затваряме в пет и тридесет. Да кажем в пет и четиридесет?

— Добре — каза той и затвори веднага, сякаш се страхуваше, че тя може да промени решението си.

Люси се намръщи. Дали и той беше нервен и разтревожен като нея? В крайна сметка тя беше тази, която сега притежаваше бебето, а казваха, че притежанието е девет десети от закона?

— Какво има? — изгледа я любопитно Ани.

— Разговарях с мъжа, който направи моята бременност реалност.

— Какво представлява той? — нетърпеливо я попита Ани.

— Труден човек! — въздъхна Люси.

— Аз питах за външния му вид?

— Представителен... Делови мъж с власт. Защо?

— Бебето би могло да прилича на него, разбира се.

— Да прилича на него ли? — Люси се втренчи с празен поглед в нея, докато въображението ѝ рисуваше лицето на малко момиче със сини очи и черна коса. Тя премигна бързо и образът изчезна, оставяйки я в странно възбудено състояние.

— Извинете! Бихте ли ми помогнали? — Към нея се приближи клиентка и Люси се зарадва, че някой прекъсва мислите ѝ.

Въпреки че беше непрекъснато заета, следобедът ѝ се стори безкрайно дълъг и приближаващата среща с Андрю Килин не излизаше от главата ѝ, и когато той дойде да я вземе в уречения час, тя силно се изкуши да отложи вечерята и да се приbere, за да си легне. Единствено фактът, че рано или късно трябва да се изправи лице в лице с него, я накара да се усмихне учтиво и да го последва.

Когато той я хвана за лакътя и почувства натиска на леко загрубелите му пръсти, се вцепени. Ръката му беше гореща и топлината ѝ сякаш попи в нея. Това я накара да усети съвсем осезателно присъствието му.

Люси беше така погълната от необичайното усещане, че му позволи да я настани в колата и чак тогава се сети, че възнамеряваше да тръгне със своя автомобил.

— Какво има? — попита той, видял смръщването на веждите ѝ.

— Нищо. Сетих се за моята кола. Паркирана е зад магазина.

— След вечерята ще ви докарам тук. С мен сте в безопасност.

— Ще се опитам да запомня — каза нервно Люси. Отпусна се върху кожените облегалки на поршето и се опита да се успокои, но

разбра, че е невъзможно. Беше толкова неловка ситуация. Не знаеше дори как този мъж пие кафето си, а беше бременна с неговото дете.

Да я вземат мътните тази Дей, помисли си раздразнено Люси. Можеше поне от учтивост да съобщи, че е променила решението си... Люси го погледна крадешком. Очите ѝ се спряха върху волевата извивка на брадичката му. А може би не беше толкова чудно, че Дей бе избрала по-лесния начин, за да избяга. Андрю Килиън бе труден противник. Но тя имаше намерение да го надвие. Не беше на двадесет години като Дей. Беше не само с петнадесет години по-възрастна от нея, но беше и делова жена, свикнала да се справя с различни проблеми. А този мъж със сигурност щеше да бъде проблем. Тя го изгледа преценяващо.

— Аз не хапя. Освен ако не ме предизвикат. — Той ѝ се усмихна предразполагащо.

— Защо госпожица Дей не спази уговорката ви?

— Каза, че е размислила — отвърна с готовност Андрю и това я окуражи да продължи да го разпитва.

— Защо, за бога, просто не се ожените, щом искате дете?

— А вие? — контрира въпроса ѝ той.

— Броят на неженените мъже на моята възраст става все по-малко с всяка измината година. А като се прибави и фактът, че работя в магазин за конци и прежди, с почти изключително женска клиентела...

— Тя сви рамене. — Шансовете ми да срещна подходящ мъж са доста ограничени. Но вие вероятно сте имали повече възможности.

— Опитах и брак, но не се получи. — Навлязоха с колата в един паркинг. — Не познавам твърде добре ресторантите в Нортпорт, но секретарката ми ме увери, че този е достатъчно тих, за да поговорим спокойно.

Значи е бил женен. Това я изненада. Дали е било наскоро? Затова ли търсеше майка-заместител вместо съпруга? Защото страда от развода? Дали все още е влюбен в бившата си съпруга? Нямаше вид на страдащ. Но от друга страна, изглеждаше твърде малко вероятно бившата му съпруга да го е напуснала по собствено желание. Той като че ли притежаваше всичко — представителен вид, пари, известност в своя бранш и ако се вярваше на господин Мартън, престиж.

— Ако не ви харесва, да отидем на друго място. — Андрю прекъсна обърканите ѝ мисли.

Люси се загледа в ясните му сини очи, хипнотизирана от пламъчетата в тях. Ако поетите са прави и очите са огледало на душата, то тогава той изгаряше от нетърпение. Не можеше да го вини. Той излезе с нея, за да обсъдят важен въпрос, а нейните мисли непрекъснато отлитаха някъде другаде.

— Извинете. — Люси направи усилие да възстанови нормалното си равновесие на жена със самочувствие. — Малко съм разсеяна.

— Просто ви се спи. — Усмивката завоалира остротата на думите му. — Казвах, че ако не ви допада моя избор, може да отидем в друг ресторант.

Люси погледна към жълтата тухлена сграда. Беше идвала тук много пъти. Памучната ѝ блузка и полата на цветя бяха твърде делнични за това място, но в този все още ранен час — в шест след обяд, това нямаше да има никакво значение.

— Да останем — отговори тя, като се надяваше, че елегантната атмосфера на ресторанта ще спомогне разговорът им да не премине в открита борба.

Усети, че никак няма да е лесно, още когато сервитьорката ги попита дали ще вземат аперитив преди вечерята. Андрю отказа веднага и за двамата. Люси не реагира, само защото възнамеряваше да си поръча чаша вино с основното ядене и не смяташе да пие повече от едно питие.

Тя задържа менюто при себе си повече, отколкото ѝ беше необходимо, тъй като мразеше да пренебрегва храната. Най-накрая се обърна към сервитьорката:

— Ще взема салата със сос от рокфор, печена яребица, картофи на фурна и чаша бяло вино.

— Бира — намеси се Андрю. — Тя не бива да пие вино. Ще вземе бира. — Той се усмихна мило и за най-голямо възмущение на Люси, сервитьорката промени поръчката без коментар.

Люси стисна зъби, за да се овладее и заби поглед в червената покривка на масата. Как смееше този шовинистичен мъжкар да променя нейната поръчка! При това с бира! Та тя дори не я обичаше. Вътрешно кипеше от гняв, но изчака сервитьорката да се отдалечи и тогава избухна.

— Ако още веднъж си позволите такова безочие, ще си тръгна.

— Но, Люси, вие изобщо не разсъждavate — защити се той.

— Напротив, точно защото разсъждавам, искам аз да поръчвам за себе си. Познавате ли моя вкус? Не знаете нищо за мен.

— Знам, че носите моето дете, а също така и за влиянието на алкохола върху развиващия се ембрион — отвърна сериозно той.

— Вреден е прекаленият алкохол — поправи го тя. — Една чаша вино не заплашва никого.

— В книгата за бременни, която ми препоръча моят лекар, се казва, че майката не трябва да консумира никакъв алкохол, просто за да е по-спокоен човек.

— Вие сте чели книга за бременни? — Вниманието на Люси се насочи към неочекваната информация.

— Разбира се! — Той изглеждаше изненадан от въпроса. — Аз винаги правя предварително проучване за своите проекти.

— Аз не съм ваш проект!

— Да, вие не бяхте предвидена да участвате — недоволно каза той. — Ако бяхте погледнала името си върху картона...

— А ако вие си бяхте избрал по-зряла жена, тя нямаше да избяга през задната врата — засече го тя.

— Да, беше твърде млада — съгласи се неохотно Андрю. — Но в книгата се казва, че колкото е по-млада жената, толкова по-добре.

— Книгата ли?

— Тази за бременните. В нея пише, че статистически погледнато, най-здрави деца раждат жените, които не са навършили двадесет. Поколението от по-възрастните жени е по-предразположено към изявяване на различни вродени дефекти. Не знаехте ли, че на тридесет и пет вероятността бебето да се роди със синдрома на Даун е значително по-висока от тази на двадесет?

— Е, в такъв случай е истинско щастие, че не трябва да носите отговорност за моето дете, защото аз вече съм достигнала тази немощна възраст.

— Извинявайте, не знаех, че сте на тридесет и пет.

— Не е чак толкова зле, бъдете сигурен. При това се обзалагам, че вие отдавна сте преминали тази цифра.

— Да, но според книгата, възрастта на бащата, статистически погледнато, не оказва сериозно влияние върху физическото състояние на бебето.

— Това не ме изненадва — усмихна му се лъчезарно Люси. — Винаги съм знаела, че жената е от по-голямо значение.

— Затова ли не сте се омъжвала досега? — Той присви очи. — Защото не обичате мъжете?

— Вече отговорих на този въпрос — отвърна тя, като нямаше намерение да обявява, че чака идеалния мъж. — И за ваша информация, аз харесвам мъжете... Повечето от мъжете. — Тя го погледна многозначително. — Но човек не се жени, защото харесва, а защото обича.

— Да, така е. — Очите му трепнаха, сякаш си спомни нещо болезнено, но преди да успее да го накара да ѝ разкаже по-подробно, сервитьорката пристигна със салатите.

След първите няколко хапки стана ясно, че сосът е раздразнил придиричния й стомах. Прегърътна с усилие и остави вилицата, преди да отпие от леденостудената вода. Вдигна поглед и като видя, че Андрю я наблюдава намръщено, започна разговор, за да отвлече вниманието му.

— Ще трябва да пристъпим към работа — започна тя.

— Ние вече положихме началото. — Очите му проблеснаха весело. — Затова и сме изпаднали в затруднено положение.

Люси почувства как страните й пламнаха и това я вбеси.

— Сега не му е нито времето, нито мястото за сексуални инсинуации — отвърна грубо тя.

— Съжалявам. — Той не успя да прикрие усмивката си, но тя се направи, че не я забеляза. Единственото й желание беше да се отърве от него.

— Що се отнася до деловата част — Андрю продължи с внезапно сериозен тон, — както казах и преди, аз щях да платя на госпожица Дей двадесет хиляди...

— А аз щях да платя на донора на сперма двеста и петдесет долара, което би трябвало да ви подскаже относителното ви място в общата ситуация. — Тя му се усмихна невинно.

Андрю пренебрегна провокацията ѝ и продължи:

— В момента за майка-заместител се дават по десет хиляди долара, но Дей се съгласи да се премести да живее в моя апартамент за периода на бременността и да следва съветите от книгата по въпросите на здравето и диетите.

— От чутото за съдържанието на тази книга, повярвайте ми, щяхте да сключите добра сделка, ако Дей се беше съгласила да премине през изпитанието само за двадесет хиляди.

— Добре, петдесет хиляди — отговори Андрю със спокойствие, което беше опровергано от нервното потрепване на ъгълчетата на устните му.

— Бихте могли да опитате, но ми се струва, че вашата безценна млада госпожица Дей не си заслужава риска.

— Не тя, а вие — нетърпеливо каза той. — Ще вземете ли петдесет хиляди, за да се преместите в моето жилище, да следвате препоръките от книгата и да ми оставите бебето, след като то се роди?

— Не! Категорично и недвусмислено „не“! При никакви обстоятелства няма да продам моя кръв и плът — отвърна разгорещено тя.

— То е и моя кръв — изрече през зъби Андрю. — А вие можете да си родите и друго.

— Ха! Според вашите думи аз отдавна съм прехвърлила възрастта да имам деца. А додатка ще съм затънала още по-дълбоко в блатото на моята генетична деградация.

— Мисля, че май разумът ви пръв ще деградира. Говорите безсмислици.

— Разсъждавам изключително разумно. На мен ми трябват девет месеца, за да родя детето. А вашето участие се свежда до девет секунди. По-уместно е вие да започнете отново. Можете да имате дете само шест седмици, след като се роди моето.

— Шест седмици! — Той се втренчи невярващо в нея. — Имате ли представа колко време ми беше необходимо да открия Дей?

— Ако съдя по вида ѝ, бих казала, че сте я взели от ъгъла на улицата предната седмица.

— Трябваха ми осем месеца от първата обява до заключението на психиатъра, че тя осъзнава какво върши.

— Вашият психиатър е шарлатанин.

— Неговата квалификация няма връзка с нашия въпрос. Доста се отдалечихме от темата.

— Така е, защото отказвате да приемете простия факт, че аз няма да продам детето си — заяви яростно тя. Ако някога успееха да стигнат

до споразумение, на Андрю ще му се наложи да разбере, че няма да получи самостоятелно попечителство.

— Вие... — започна той, но бе прекъснат от появата на сервитьорката с вечерята.

Люси не обърна внимание на гневно стиснатите му устни, вдигна вилицата и колебливо набоде рибата. Миризмата, достигнала до ноздрите й, накара стомахът ѝ да се свие конвулсивно. Обикновено тя ядеше риба, но сега обстоятелствата не бяха обичайни. Преглътна с усилие и отпи от леденостудената вода.

Спорът ѝ с Андрю оказа опустошителен ефект върху стомаха ѝ, но тя реши да не го показва. Само щеше да предизвика забележка за възрастта си. Съвсем непривично за харектера ѝ, на нея ѝ се приплака. Отхапа решително от рибата и започна да дъвче, като си повтаряше непрекъснато, че духът трябва да победи материията.

Теорията ѝ не беше издържана докрай. Колкото по-дълго седеше пред гневния поглед на Андрю, толкова повече се бунтуващето стомахът ѝ, докато най-накрая Люси остави вилицата на масата и мобилизира цялата си воля, за да не повърне.

Почти успя да овладее положението, докато сервитьорката не донесе кафето. Ароматните изпарения ѝ подействаха като удар и лицето ѝ стана тебеширенобяло.

— Люси, какво има? — Андрю посегна към нея, но тя се отдръпна. Скочи и се втурна тичешком към тоалетната, без да я е грижа за погледите на околните. Щяха да я наблюдават още по-заинтригувано, ако изхвърлеше вечерята си на пода.

За нейно огромно облекчение дамската тоалетна беше празна и тя можа да повърне необезпокоявана от никого. Изми лицето си със студена вода и се опита да превъзмогне желанието си да седне на пода и да се разреве. „Какво става, за бога?“ — ужасена си помисли тя. Лекарят я предупреди, че може да се почувства малко по-темпераментна от обикновено, но тази емоционална нестабилност беше почти смешна. А непрекъснатите забележки на Андрю в никакъв случай не ѝ бяха от полза.

Миглите ѝ трепнаха, докато изучаваше отражението си в огледалото. Изглеждаше точно така, както се чувствува — бледа и болна. Ако можеше да се прибере вкъщи, без стомахът ѝ да се преобърне отново... Съредоточи се върху събитията, които ще дойдат

— каза си тя. Само след малко повече от седем месеца щеше да бъде с бебе. Топла усмивка разцъфна върху устните ѝ, но бързо угасна при мисълта, че Андрю я чака отвън. Тя можеше и да има бебе, но и той щеше непрекъснато да е около нея.

ТРЕТА ГЛАВА

Люси отвори вратата на тоалетната и видя, че Андрю я чака отвън. Той я хвана за лакътя и я изведе от ресторант, съпроводен от разтревожения управител.

— Какво има, госпожо? От храната ли е?

— О, не — увери го Люси и се опита да се усмихне, когато осъзна, че той се страхува да не би да е получила отравяне.

— Сигурна ли сте, че не искате да извикам лекар?

— Не, тя ще си легне и ще се почувства по-добре. — Андрю я прегърна и я изведе. Благодарна за подкрепата му, Люси си позволи моментния лукс да се облегне на силната му ръка и да почерпи енергия за изтощените си сили. — Проблемът е, че тя носи моето дете. — Гласът му бе изпълнен с първично задоволство, което не само контрастираше рязко с изискания му външен вид, но и я накара да се почувства неловко.

Тя не се интересуваше от неговите чувства. И без това ѝ беше достатъчно трудно да се справя с острия му като бръснач ум.

— Поздравления! — светнаха очите на управителя, след като се успокои, че ресторантът не е отговорен за неразположението ѝ.

Андрю настани Люси в колата. Потисната от умората, на нея ѝ се доплака. Не стига, че стомахът ѝ създаваше проблеми, а сега не можеше да овладее и чувствата си. Дори закопчаването на колана представляше трудност за нея.

— Горкото ми ангелче! — Андрю докосна бузата ѝ с опакото на ръката си и Люси усети, че страните ѝ пламват. Той се наведе, отмести от малелите ѝ пръсти и закопча колана.

Топлината на тялото му я обгърна, когато той се пресегна и отмахна един мокър кичур, прилепнал към челото ѝ. Усети стипчивия аромат на сапун от ръцете му. Тя подуши въздуха отново.

— Какво има? — отмести се мъжът.

— Нищо. Тъкмо забелязах, че не използваш одеколон.

— В книгата се казва, че бременните жени са много чувствителни към миризмите.

Той изкара колата от паркинга и се вля в потока на движението.

Люси бе странно поласкана, че той бе нарушил навиците си заради нея. При други обстоятелства Андрю Килиън щеше да й хареса. Но точно сега не можеше да си позволи никакви симпатии. Не можеше да забрави, че той се грижи не за нея, а за нейното неродено дете. Това нямаше да му помогне. То беше нейно бебе. Неговият принос се свеждаше до една клетка и той нямаше право да предявява никакви претенции. Не той трябваше да понася безкрайното повръщане месеци наред. „Мъже!“ — помисли си с възмущение тя.

— Облегни се назад, затвори очи и се отпусни. — Гласът на Андрю прозвуча успокояващо. — Скоро ще пристигнем.

Люси последва съвета му, но по-скоро защото я освобождаваше от необходимостта да поддържа разговор, а не защото смяташе, че това ще й помогне. Унесе се веднага и времето престана да тече. Когато отново отвори очи, откри, че се намира пред дома си. Загледа се в спретнатата бяла къща така, сякаш не я беше виждала никога.

— Как стигнахме дотук?

— Аз те докарах — отвърна сухо той. — Ти изобщо не си в състояние да шофираш. — Той излезе от колата.

Люси тъкмо успя да се освободи от колана, когато Андрю отвори вратата.

— Спокойно, не бързай. — Той я подхвани за лакътя.

— Нищо ми няма!

— Ти си почти заспала. Ще паднеш.

— Притежавам идеално чувство за равновесие — отвърна тя и се спъна в нещо на входната пътека. Щеше да се просне по очи, ако Андрю не я бе задържал. В ушите й отекнаха ударите на сърцето му, когато се опря на гърдите му. Беше изумително.

— Хората казват да не се предизвиква съдбата — самодоволно подхвърли той.

— По-добре ми кажи в какво се спънах. — Люси решително се откъсна от прегръдката му и се огледа.

— Детски кънки. Имаш късмет, че не си счупи врата.

— Сигурно са на Синди. — Тя разрови чантичката си. — Живее до нас. На три годинки е и още не си прибира играчките.

Андрю взе ключа от ръцете ѝ и го вкара в проблясващата месингова ключалка.

— Щом е на три, би трябвало вече да се е научила — заяви строго той. — Дори малките деца трябва да се научат на ред.

— Позволи ми да отгатна — нямаш никакъв опит с деца, нали?

— Люси включи осветлението във всекидневната и влезе вътре. За неин ужас Андрю я последва.

— Възпитанието на децата е въпрос на здрав разум — настоя той, като пренебрегна думите ѝ. — И на постоянство.

— Може би — промърмори тя, загрижена по-скоро да се отърве от него, отколкото от неговите измислени теории. — Благодаря ти, че ме изпрати — усмихна му се дружелюбно, но усмивката ѝ бързо угасна, когато той мина покрай нея и влезе в хола.

— Много е приятно — одобрително кимна той за топлите бледосини и жълти цветове на мебелировката в стаята.

— Радвам се, че ти харесва обзавеждането ми, но е късно и...

— И ти трябва да си в леглото — довърши мъжът.

— Къде? — премигна тя и пред очите ѝ изплува фигурата му без прикритието на дрехите. Наистина ли гърдите му са така мускулести, както ѝ се стори преди малко? Стига! Не трябва да забравя, че Андрю Килиън беше противник, когото трябва да победи на всяка цена.

— В леглото.

Той спокойно прекоси стаята и влезе в обширната кухня. Люси го последва по петите, като се чудеше как да го накара да си тръгне. Не се страхуваше от него. Тя измери с поглед широките му рамене. Той предизвикваше най-различни чувства в нея, но не и страх. Беше абсолютно уверена, че никога няма да я нарани физически. Но психически... Това беше нещо друго. Ако пожелаеше да получи своето, той би могъл да я унищожи емоционално. Внезапно ѝ прилоша и тя притвори очи.

— Веднага в леглото — повтори твърдо той, когато видя, че тя прегъльща конвултивно.

— Много е рано — промърмори тя.

— Не е необходимо да заспиваш. Ще полежиш, докато ти се успокои стомахът. Ще донеса нещо за пиеене.

Той включи котлоната под блестящото месингово чайниче.

— В шкафа отлясно има чай без кофеин — отвърна тя, като знаеше, че не трябва да се предава, но не можа да устои на неочекваното удоволствие някой да се погрижи за нея. Няма да ѝ навреди, ако ѝ направи чаша чай. Всъщност, даже ще ѝ помогне.

Чаят беше панацеята на майка ѝ за всички болки. Върху устните ѝ се появи усмивка при спомена за нея. Тя щеше да хареса Килиън. Майка ѝ не можеше да понася съвременните инфантилни и сантиментални мъже. Но на нея не ѝ се беше налагало да се занимава с такива като Андрю Килиън, помисли си мрачно Люси. При това в ситуация, при която залогът беше толкова висок. Люси почти беше сигурна, че майка ѝ би се съгласила с нея, че сега ѝ е необходима повече сантименталност и по-малко мъжественост.

— Добре. Ще си легна, а ти ще ми направиш чай и ще си отидеш, защото честно казано, вече не ми е до разговори.

— Да, виждам. Иска ти се просто някой да те занесе на ръце нагоре по стълбите. — Той я погледна замислено.

— Ако смяташ да ми разиграваш сцената между Ред Бътлър и Скарлет О'Хара, направо се откажи. Последното нещо, от което имам нужда, е да си счупиш гърба и да не можеш да си тръгнеш.

— Гърбът ми е в отлична форма.

Както и всичко останало, помисли си изумено Люси, докато го наблюдаваше как сваля сакото и вратовръзката си и ги хвърля небрежно върху кухненския стол. Тялото му е силно и мускулесто, осъзна тя, когато Андрю нави ръкавите си.

— Какво правиш?

— Ще готвя — отвърна сериозно той.

— Ще готвиш? Нали щеше да стоплиш вода?

— Ще запаря чай. Това е изкуство и изисква концентриране. А ти отивай в леглото. Веднага! Освен ако не искаш аз да те занеса.

Люси се намръщи и тръгна към спалнята. Щом физически не може да го изхвърли навън, щеше да се опита да не му обръща внимание. Запали лампата, за да не се спъне, когато ѝ донесе чая и да не симулира нещастен случай като предлог да остане. Човек, който иска да ѝ вземе бебето, е способен на всичко! Стомахът ѝ възнегодува болезнено и тя отхвърли тези мисли.

Изрита обувките си и потъна в леглото с въздишка на облекчение. Чувстваше се физически и емоционално изчерпана.

Затвори очи. Ще си почине само няколко минути.

Събудиха я лъчите на топлото септемврийско слънце. Върху клепачите ѝ заиграха червени петънца. Объркана, тя зарови отново глава във възглавницата. Какво е това слънце! Нали е нощ? Трудно се разсъни, но като видя срещу себе си едни светлосини очи се стресна и скочи. Но две силни ръце я върнаха обратно в леглото.

— Никакви резки движения! — нареди ѝ Андрю. — В книгата се казва, че те могат да предизвикат повдигане.

— Всичко ми предизвиква гадене — проплака Люси. Тя впери поглед в него. Отначало си помисли, че е прекарал нощта при нея, но явно се беше прибирал, защото беше сменил сношната бяла риза със синя и се беше избръснал. Очите ѝ се задържаха на брадичката му. Изглеждаше бодър, свеж и безукорно облечен, докато тя се чувстваше неловко с вчерашния грим и с изпомачканите дрехи.

— Вземи.

Той сякаш не забеляза киселото ѝ изражение. Люси автоматично прие соленките, които ѝ подаде, и се намръщи.

— Нека да отгатна! Ти отново си готовил?

— В книгата се казва, че яденето на сухи бисквити помага срещу сутрешното неразположение. Яж!

Андрю седна на леглото до нея и очите на Люси се разшириха, когато усети допира на бедрото му до себе си. Надяваше се, че той е отдал моментното ѝ объркване на нейната сънливост и захапа една от бисквитите. Опита се да не обръща внимание на трохите, които падаха около врата ѝ. По-трудно ѝ беше да се дистанцира от топлината, която се изльзваше от него и попиваше в отпочиналото след съня ѝ тяло. Усещаше неговото присъствие с всяка своя клетка. Това никак не ѝ харесваше. Цялата ситуация беше доста комплицирана, за да изпитва и физическо влечеие към него.

Тя прегълтна първата бисквита и започна втората, нетърпелива да свърши по-скоро и да се избави от неволното мъчение, което той ѝ налагаше. Хвърли бърз поглед към лицето му. Мислите му бяха някъде далече. Внезапно Килиън стисна устни, сякаш бе стигнал до някакво решение.

— След като ти не искаш да се преместиш при мен, аз ще дойда да живея при теб, докато трае бременността ти.

— Какво!? И защо?

Той сви рамене и Люси беше запленена от начина, по който се очертаха мускулите му под мекия памучен плат на ризата.

— Мисля, че е разумно. Имаш две свободни стаи. Ще използвам едната и ти ще имаш човек, който да се грижи за теб.

— В никакъв случай! — Категоричността ѝ донякъде се дължеше на едно безумно моментно желание да се съгласи... да му позволи да се премести, да създаде илюзията, че са семейство. Но знаеше, че това ще бъде само илюзия. За Андрю тя не беше нищо повече от инкубатор за неговото дете. След като изпълни ролята си, той ще вземе бебето и ще я напусне.

— А защо не?

— Първо, не допускам непознати мъже да живеят при мен. Нито пък познати — добави тя, когато той отвори уста. — Второ, не би имало никакъв смисъл, защото не възнамерявам да променя решението си. Няма да ти дам моето бебе! — изкрештя тя.

— То е и мое бебе. — Тъгата в гласа му я прониза така дълбоко, че справедливият ѝ гняв премина в объркане, страх и вина. Очите ѝ се разшириха от болка, когато стомахът ѝ реагира на емоционалното ѝ избухване. — Какво има? — попита остро той.

Тя проплака и се втурна към банята. Когато най-после свърши, почувства как една студена мокра кърпа бе притисната към челото ѝ, секунда преди да я вземе в ръцете си.

— Моля те, иди си и ме остави да умра на спокойствие — простена Люси, докато Андрю я носеше обратно към стаята и нежно я постави върху леглото.

— Най-лошото мина — каза успокоително той. — Почини си още няколко минути, преди да се облечеш.

— Колко е часът? — Тя отхвърли кърпата от челото си. — Нямам време за повече почивки. Трябва да отворя магазина.

— Остави го на Ани.

— Откъде знаеш за Ани? — присви подозрително очи Люси. — Снощи, когато ме взе, тя вече си беше отишла.

— Прочетох за нея в доклада. В доклада на детектива — призна внимателно Андрю.

— Ти си правил разследване за мен?

— Разбира се! Погледни нещата от моята гледна точка. Най-неочеквано откривам, че непозната жена е бременна с моето дете. Не е

ли съвсем естествено да искам да узная всичко за нея? Ти не би ли искала да разбереш нещо за мен?

— Не! — отвърна остро тя. — Искам само да си тръгнеш, преди да съм се поддала на първия си импулс да те разкъсам на парченца и да оставя горкото си бебе сираче! — чу се тя да крещи отчаяно.

Какво й ставаше? Тя рядко губеше самообладание и даже в такива случаи не крещеше. Никога. А сега се държеше като жена на каруцар. Дори и да имаше основание, нищо нямаше да спечели с това, призна пред себе си тя. Крясъците нямаше да решат нито един от проблемите ѝ. Само щяха да амбицират и двамата. Пое си дълбоко въздух.

— Извинявай, че се развиkah.

Андрю се изправи, отиде до големия прозорец с изглед към улицата и се загледа навън. Лъчите на утринното слънце го обгърнаха. Той разтри врата си и се обърна към нея.

— Съжалявам за детектива. Нека да се опитаме да започнем отначало. — Той се приближи до леглото и протегна ръка. — Добро утро, Люси. Аз съм Андрю Килиън.

Люси я пое и потрепери леко, когато силните му пръсти стиснаха крехката ѝ ръка.

— Приятно ми е да се запозная с теб — отвърна официално тя.

— На мен също.

Андрю се отдръпна и Люси почувства празнота. Опита се да я прикрие с остротата в гласа си.

— А сега, ако ме извиниш, ще трябва да се съблека.

— О! — В очите му проблеснаха пламъчета и Люси с усилие потисна вълнението в гърдите си. Не трябваше да си позволява да мисли за него като за страхотния мъж, какъвто беше в действителност. Този път водеше до истинска катастрофа. — Не ми позволявай да ти попреча — прозвуча дрезгаво гласът му.

— Това е моя територия — каза ясно тя. — Вратата е натам. Както казват деловите хора: „Не ни търсете. Ако ни потрябвате, ние ще ви се обадим“.

За нейно облекчение Килиън наистина си тръгна. Отчаяно се нуждаеше да остане известно време сама. За предпочитане — поне двадесет и една години.

Скочи от леглото, твърдо решена да не обръща внимание на своя капризен стомах. За нейна изненада, нямаше никакви проблеми. Чувстваше се отлично. Стана още по-добре, когато взе и душ. Облече се бързо, сложи малко грим и щастлива зatanаника четвъртата част от деветата симфония на Бетовен.

— По дяволите!

Тя подскочи от изненада при гласа на Андрю, който дойде от кухнята. Не си беше отишъл. Още беше тук... Тя впери поглед в кърпата за бърсане на чинии, която висеше втъкната на колана му... От всичко личеше, че се чувства като у дома си.

— Кого пращаш по дяволите? И защо си още тук?

— Не помниш ли, че си без кола и някой трябва да те закара до работата? А ругатнята беше за неспособността ми да изпее дори една вярна нота.

— Тогава недей да пееш. — Люси откъсна погледа си от сините патенца, които украсяваха престилката върху плоския му корем и мина покрай него.

— Но и ти не налучкваш тона — обвини я той.

— Тогава недей да слушаш.

Тя отиде до шкафа, за да провери на какво се дължеше парата над чашата там. Беше от чай.

— Мислех си за бебето. Той ще е абсолютен музикален инвалид.

— Не е задължително. А може и да се използва като случай за изследване на влиянието на околната среда върху наследствеността. Ще я дам на уроци по цигулка, когато навърши три годинки.

— Той може да иска да свири на тромпет.

— Тогава ще трябва да научи, че животът е пълен с малки разочарования. Кажи ми... — Тя огледа просторната кухня. — Случайно да си направил кафе?

— В книгата пише, че кафето засилва сутрешното неразположение на стомаха и затова ти направих чай.

Люси с въздишка вдигна чашата и отпи. Поне беше горещ.

— Изяж си закуската и тръгваме. — Андрю маxна кърпата от колана си и я хвърли върху шкафа.

— Закуска ли?

Тя погледна към масата, където бяха наредени няколко блюда и се приближи, за да ги разгледа. Имаше купичка с бяло кремообразно

вещество с топчета, които приличаха на големи кафяви бръмбари, чиния с овесена каша, банан и огромна чаша с мляко.

Обля я топлина при мисълта, че Андрю си е направил труда да ѝ приготви закуска, докато разумът ѝ казваше, че той храни бебето, а не нея. Въпреки че този силаж щеше по-скоро да отрови горкото малко същество. Тя загледа с неприязън кашата, която само от разстояние ѝ убиваше апетита.

— Ако ми позволиш да се преместя при теб, ще ти пригответ закуска всяка сутрин — обеща Андрю.

— Заплахите няма да те отведат до никъде. Преди малко повръщах и сега нямам никакво намерение да ям.

— Лошо. В книгата се казва, че сутрешното неразположение е като морската болест... Трябва да поддържаш стомаха си пълен. Хайде яж и ще те закарам.

— Дори и да ми се ядеше, не бих погледнала тази... — Тя махна с ръка към масата. — ... храна. И откъде дойде тя? Със сигурност не е от моя хладилник!

— Аз я донесох. Не само че е богата на калций, на целулоза и витамини, но няма и консерванти.

— Лошо! Тъкмо си мечтаех за някой консервант.

— Хапни от киселото мляко — помоли я Андрю.

— Е, добре. — Тя взе малката купичка.

— Нали е хубаво?

— Не, не е — отвърна кратко тя, — но се яде. — Тя продължи да се храни, докато не приключи с неговото измислено ядене. За нейно облекчение, стомахът ѝ не се разбунтува. — Знаеш ли, Андрю, твоята книга може и да е права за сутрешното гадене. Напомни ми да ти поискам заглавието ѝ.

— С удоволствие ще ти дам книгата. Имам една повече.

— Не, исках името ѝ, за да съм сигурна, че няма случайно да си я купя. Всяка книга, която твърди, че това става за закуска, няма да попадне в моята библиотека.

— Ти си най-опърничавата...

— Интересно, това беше и моята оценка за теб. — Люси се усмихна на обърканото му изражение. — Хайде, става късно. Трябва да отида на работа.

— Но ти не си завършила?

— Ядох предостатъчно. Обикновено не закусвам сутрин.

— Нищо чудно, че повръщаш толкова много.

— Господине, ти умееш да бъдеш убедителен. Добре, ще взема банана за закуска в десет часа, но отказвам да ям овесена каша, без да получа никаква награда за това.

Тя грабна чантичката си и се запъти към вратата, нетърпелива час по-скоро да стигне до относителната сигурност на своя магазин. Имаше нужда да се дистанцира от Андрю и от хаоса от емоции, които той създаваше в нея без никакво усилие.

— Люси, ела да видиш нещо! — Високият шепот на Ани привлече вниманието й и тя вдигна поглед от вълната, която маркираше.

Люси разкърши схваналите й се рамене и огледа оживения магазин. Беше изпълнен с ранобудни съботни клиенти.

— Имам чувството, че ще заспя, както стоя права, а още не е дошъл обяд.

— Съвсем нормално е. Аз проспах по-голяма част и от двете ми бременности — заяви Ани. — Исках да ти покажа страхотния мъж, който слиза от едно умопомрачително порше.

— Порше ли? — Люси почувства как покачването на адреналина ѝ изчисти без остатък тежката умора.

Тя забърза към прозореца и погледна навън. Както и очакваше, беше Андрю. Когато я докара на работа в четвъртък сутринта, Люси му каза, че ще му се обади, щом почувства желание да разговарят. Очевидно той беше решил, че два дни са достатъчно време, за да свикне със ситуацията. И вероятно беше прав. Тя въздъхна. Техният проблем нямаше да се реши сам, независимо колко дълго се опитва да се крие тя.

Люси го наблюдаваше внимателно. Андрю изваждаше картонена кутия от колата. За пръв път го виждаше без костюм. Избелелите джинси и светлосинята риза му придаваха още по-привлекателен вид — като че ли липсата на униформата на деловия мъж бе премахнала и ограниченията на цивилизацията.

Очарована изучаваше плътно обгърнатите от джинсовия плат мускулести бедра и тънката плетена риза, която покриваше широките

му рамене. Независимо с какво беше облечен, Андрю Килиън не беше мъж, който можеш да отхвърлиш с лекота.

— Хей, той идва насам — прошепна Ани. — Отивам да го посрещна.

— По-спокойно — усмихна се Люси. — Той идва при мен.

— Къде се запозна с него? — Ани я изгледа любопитно.

— Игра на капризната съдба. Този човек, моя мила приятелко, е бащата на бебето, което нося.

— Добри ми боже! — възклика Ани.

— И аз се надявам да е добър.

— Добро утро, Люси — поздрави я Андрю, след като огледа препълнения магазин.

Очите му автоматично се спряха върху корема ѝ и тя почувства как я залива вълна от възмущение. Колкото и да беше важно самото бебе, и тя беше човек със свои права. Можеше да ѝ го признае поне на думи. Той се усмихна мило на Ани и се обръна отново към Люси:

— Донесох ти нещо. — Той ѝ подаде кутията, без изобщо да обръща внимание на заинтересуваните погледи на клиентите.

Люси се намръщи, като видя нарастващия интерес към личността на Андрю.

— Ела с мен в склада.

Тя го поведе през магазина и затвори вратата след себе си. Нямаше нужда от публика, защото не знаеше какво може да каже той в следващия момент.

Любопитна да види какво ѝ е донесъл, Люси седна и отвори кутията. Откри пакет с някаква овесена каша. Обърна го озадачена и прочете на гърба:

— „Без консерванти, без натрий, без изкуствени оцветители и ароматизатори“. И без съмнение без всякакъв вкус — добави тя.

Остави пакета върху претрупаната с прежда маса и погледна отново в кутията — беше пълна с най-интригуващата колекция от пластмасови джунджурийки, които беше виждала. Извади фосфоресциращ скелет, голяма стъклена топка, бананено човече със стъваеми крака. Какво беше това, за бога? Разрови още и откри мънистено герданче, колода от кръгли карти за игра и едно изрисувано хартиено ветрило.

— Ти каза, че няма да ядеш каша, ако с нея не върви и премия и аз осигурих наградите.

— Ако съдя по съдържанието, ти си осигурил наградите за цял Манхатън. — Тя разглеждаше с недоумение черна гумена сбръчкана глава. — Откъде взе всичко това?

— Миналата година проектирах кантората на една фирма за търговия със сувенири. Вчера им се обадих и поисках мострите за продажба. Като говорим за проекти, трябва да ти кажа, че за това помещение не е помислено изобщо. — Той се огледа. — И е в отчайващо лошо състояние.

— Знам. Всички магазини на тази улица първоначално са били жилищни сгради, строени в края на осемнайсети век. Тази стая е изградена допълнително през хиляда осемстотин и шестдесета година. Майсторите, които правеха ремонта на моя магазин, предложиха да бутна някои стени и да направя разширение, но тогава не можех да си го позволя. А по-късно, когато имах възможност, все не ми оставаше време. Сега възнамерявам да го престроя като дневна стая за бебето.

За нейна изненада Андрю не реагира веднага с претенциите си за своите единствени права над детето. Той се огледа отново.

— Кой е архитектът ти?

— Не съм стигнала още до него. Засега съм говорила само със строителите и тази зима ще преустроим къщата.

— Аз ще поема тази задача вместо теб — промърмори Андрю, загледан в ронещия се таван. — Довечера ще обсъдим от какво ще има нужда бебето.

Люси отвори уста, за да му каже, че това е нейният магазин и тя ще прави своите планове, когато ѝ хрумна по-добра идея. Първо, щом предлагаше помощта си, значи имаше мълчаливото му съгласие да не иска самостоятелно попечителство върху бебето. И второ, ако се вярваше на господин Мартън, Андрю беше отличен архитект и тя би могла да използва услугите му, след като самата тя нямаше никаква представа от строителство. Съгласи се най-вече заради копнежа, който видя в очите му... Копнеж, който тя разбираше много добре. Колкото и да ѝ беше мъчно, това беше и негово бебе.

— Ще се радвам, ако ми помогнеш — каза тя и бе възнаградена с усмивка, която разля топлина в душата ѝ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Люси паркира колата и като изключи двигателя, затвори очи. Предаде се на умората, която я преследваше през целия ден. Знаеше, че е обичайна за първите месеци на бременността, но това надминаваше всички очаквания. Чувстваше се изтощена до мозъка на костите си. Единственото, за което мечтаеше, бе да се вмъкне в леглото и да не става до понеделник сутринта. Но беше обещала да вечеря с Андрю. Колкото и да ѝ се искаше да отложи срещата, толкова и не желаеше да направи нещо, което да развали деликатното съгласие, постигнато този следобед. Вече реши да се вслуша в съвета на адвоката и да започне да преговаря за бъдещето на бебето, след като то се роди.

„Какво се надяваше да получи от Андрю?“ — чудеше се тя и разсеяно барабанеше с пръсти върху волана. Бащинските права бяха твърде гореща законова тема. Досега не ѝ беше обръщала внимание, защото не я засягаше. Мартън спомена термина „споделено попечителство“, но какво означаваше той в действителност — дали бебето трябваше да прекарва една седмица с нея, а следващата — с Андрю? Дори и ако съдията не вземе предвид емоционалната травма от непрекъснатото преместване на детето, материалните разходи щяха да са ужасни. А когато порасне, училището също ще се превърне в проблем, ако започне да сменя две училища.

Люси въздъхна и бавно се измъкна от колата. Беше твърде уморена, за да стигне до определено заключение тъкмо сега.

Извади ключа за външната врата и посегна да отключи, когато осъзна, че вратата е откърхната. Огледа се нервно и се опита да си спомни дали я беше заключила сутринта. Обикновено беше особено стриктна в това отношение. Престъпността в Ню Порт не беше особено висока, поне не като в центъра на Ню Йорк, който се намираше на петдесет километра на запад, но все пак тя съществуваше. Самотните жени винаги представляваха примамлива плячка.

Люси се приближи предпазливо до големия прозорец до вратата и надникна в кухнята. Страхът ѝ премина в справедливо възмущение. Блъсна вратата и се втурна вътре.

— Какво правиши в моята къща? — попита тя Андрю.

Той се извърна от мивката и впи в нея остръ преценяваш поглед.

— Пригответия вечеря. След всичките клиенти, които видях сутринта в магазина ти, реших, че ще си твърде уморена, за да излезем.

Пасторът ѝ беше прав, помисли си мрачно Люси. Спокойният отговор наистина успокояваше гнева. Накара я да се почувства дребнава и ограничена.

— Извинявай, че избухнах — промърмори тя. — Прав си. Уморена съм и предпочитам да хапна тук. Но това все пак не обяснява как си влязъл.

— Ти ми даде ключ, въпреки че едва ли щях да се затрудня, ако го нямах. С обикновен войнишки нож може спокойно да се влезе през кухненската ти врата. Има още много да се желае за твоята безопасност. Ще накарам един приятел да ти сложи истински брави.

— Ако ми дадеш името му... — започна тя.

Не ѝ харесваше начинът, по който Андрю навлизаше в живота ѝ — първо бебето, след това изборът на храна, пристройката на магазина, а сега и заключването на нейната къща. От друга страна пък... не беше толкова лошо да помисли за нова брава.

— Той няма да дойде, ако се обадиш ти. — Андрю разбърка нещо върху печката. — Той притежава фирма за инсталациране на системите за сигурност на сградите, които проектирам. Обикновено не се занимава с частни жилища. Ще се чувствам значително по-спокоен, когато знам, че си на сигурно място.

Не аз, а бебето, помисли си цинично тя. Андрю Килиън нямаше да го е грижа дори и ако крадецът я пребие и хвърли в реката. Той се интересуваше единствено да не ѝ се случи нещо, докато носи неговото бебе. А след това, вълците я яли.

— В такъв случай съм съгласна — отвърна тя, след като реши, че сигурността беше по-важна от нейната независимост.

Люси отвори хладилника, за да си вземе нещо студено за пиене и се намръщи, като видя какво има вътре — беше пълен с продукти, които тя никога не би купила. Ако се съдеше по вида на някои от тях,

те приличаха по-скоро на мухлясали остатъци от храна. Разгледа една пластмасова кутия с нещо като покълнала тревна смеска. Бутна настриани пакетче с етикет „Тофу“ и извади кутия кока-кола. Отвори я и след като утоли жаждата си, попита:

— Какъв е този боклук в моя хладилник?

— Твойт хладилник беше почти празен. — Андрю внимателно изсипа малка чашка с оранжева смес в тигана.

— Чувала съм, че природата не търпи празни пространства, но това е направо смешно. — Люси седна на кухненската маса, събу си обувките и блажено размърда пръсти.

— Смешен беше именно празният ти хладилник. — Андрю добави нещо бяло в тигана.

— Аз обикновено пазарувам в неделя.

— Това разумно ли е?

— Да пазарувам в неделя ли?

Той да не е религиозен фанатик? Държеше се почти фанатично в усилията си да получи настойничество над нейното бебе.

— Не, да имаш един почивен ден. Нуждаеш се от повече почивка.

— В магазина мога да си почивам по всяко време, с изключение на понеделник и вторник, когато съм сама. Ти каква религия изповядваш? — Тя се върна на предишната си мисъл и видя изумения му вид. — Ще бъде по-добре за детето, ако не се опитваме да го възпитаваме с два различни светогледа.

— Не съм религиозен. Искам да кажа, че съм християнин, но официално не принадлежа към никоя от църквите.

— Аха, значи си от онези, които ги виждат в църква само по Коледа и Великден. След като за теб това няма значение, ще отгледам бебето си с моята вяра.

— Ив каква религия смяташ да посветиш моето дете? — подозрително попита той.

— Аз съм от методистите.

— В такъв случай ще го преживея.

— А защо досега не си живял с тази вяра. Децата имат нужда от стабилността на една постоянна ценностна система. Те трябва да бъдат водени на църква, а не изпращани там. Аз ходя на църква всяка

седмица и затова трябва да взема попечителството през неделите — вметна тя.

— И аз мога да го водя на църква. Ще се присъединя към методистите. Изискванията не са високи. Последния път все още набираха желаещи грешници — отбеляза сухо той.

— Предполагам ще им дадеш богат материал, върху който да работят — изстреля обратно тя. — Имаш ли представа къде се намира най-близката методистка църква?

— Не, ще използвам твоята.

— Моята ли? — Тя повдигна вежди. — Трябва да биеш много път?

— Само за година и нещо. Притежавам няколко декара земя в Остър Бей, която купих преди време, за да построя къща, но все не намирах време. Сега, след като ще се грижа за дете, възнамерявам да се захвана с плановете веднага щом приключи с текущите проекти. Ще бъде готова за следващата есен.

— Да-а — промълви глухо Люси.

Тя разчиташе, че съдията ще разгледа нейния дом с големия двор като по-подходяща среда за израстването на едно дете, отколкото някакъв апартамент в центъра на Ню Йорк. А сега? Не беше честно, уморено си помисли тя. При това Остър Бей се намираше само на няколко минути път от къщата ѝ. Той щеше винаги да е наблизо и непрекъснато щеше да се меси в живота им. Тя прегълтна с усилие, когато стомахът ѝ реагира.

— Мисля, че е по-добре да хапнеш, преди отново да ти е прилошало. — Андрю наблюдаваше разтревожено бледото ѝ лице. — Нали ти казах да поддържаш стомаха си непрекъснато пълен.

— Ти ми каза много неща. Това не значи, че им вярвам. Какво има за вечеря? — Тя погледна към ястията, които той подреждаше на масата.

— Салата от спанак и гъби с горчица „Дижон“, пиле в кисело мляко, печен картоф, а за десерт — млечен пудинг.

— Обичам горчица „Дижон“ — отвърна тя с част от истината.

Андрю я погледна с одобрителна усмивка, която стопли измореното ѝ тяло. Откри, че лицето ѝ гримва в отговор, въпреки че мразеше пилета, едва понасяше киселото мляко и не виждаше основателна причина да се тъпче с калоричния пудинг. Да яде според

неговата представа за здравословно хранене беше съвсем приемлива цена за новото усещане да се прибереш у дома и да завариш почти готова вечеря и някой, който е загрижен дали не си уморен. Но знаеше, че не може да си позволи да свикне с този лукс. След като бебето се роди, контактите им щяха да се сведат до минимум. И тя точно това искаше, увери сама себе си Люси. Беше интелигентна зряла жена, която нямаше нужда от чужда емоционална подкрепа. Можеше сама да си я осигури. А когато се роди... Мека замечтана усмивка изви ъгълчетата на устните ѝ при тази мисъл.

— Приличаш на мадона от средновековен стенопис — промърмори Андрю.

— Няма нищо средновековно в мен — отвърна прозаично тя.

Взе вилицата си и посегна към салатата. За нейна изненада тя беше вкусна и Люси я похвали.

— Много е хубава. От кой кулинарен магазин я взе?

— Сам я направих. В другите слагат много сол. Най-великите готвачи на света винаги са били мъже.

— Казах само, че е добра. Къде си се научил да готвиш?

— Преди пет години холестеринът ми се вдигна на двеста и лекарят ме посъветва да откажа готовата храна. Аманда, бившата ми съпруга, рядко се връщаше преди осем и аз изкарах няколко курса по готварство. Какво е твоето ниво на холестерина?

— Нямам представа — отвърна разсеяно тя, замислена над думите му.

Дали бракът им се бе разпаднал, защото тя е работила до късно вечер? Тя преглътна въпроса, въпреки че беше на устните ѝ. Не само че нямаше право да се интересува от предишните му връзки, но и не искаше.

— Никога не съм изпитвала особено желание да ме бодат и да ми източват кръвта. Достатъчно изтърпях миналата седмица, когато ме проверяваха за анемия. — Тя погледна ръката си. — Непрекъснато повтаряха, че съм нямала хубави вени и ме мушкаха с една огромна игла.

— Горкото ми ангелче! — Андрю нежно разтри синеещото петно.

Люси гледаше очарована загорелите му от слънцето пръсти, които рязко контрастираха на млечнобялата ѝ кожа. Мракът срещу

светлината, помисли си унесено тя, докато тялото ѝ попиваше успокояващата ласка на неговите галещи пръсти. Тя вдигна поглед и видя топлината в очите му.

— Ще отидем при моя лекар. Той има лека ръка.

Люси отвори уста да се съгласи, но след това се отказа.

Андрю използваше физическото си въздействие върху нея. Дали го правеше нарочно? Осъзнаваше ли ефекта от своите ласки или беше инстинктивно? Тя се загледа замислено в него.

— Не, няма да ходим при друг маниак с игли.

Тя се приготви да посрещне нови аргументи, но за нейна изненада след кратко смръщване на веждите Андрю изостави темата и останалата част от вечерта премина в приятелска тишина.

— Беше вкусно. — Люси надникна да види дали не е останало още от пудинга. — Всъщност аз не обичам пиле, защото твърде много ми напомня за живата птица, а твоето готово беше просто парче месо.

— Ще го запомня — засмя се Андрю. — Защо не отидеш да си полегнеш в дневната, докато аз почистя кухнята?

— Но ти сготви. — Вътрешното ѝ чувство за справедливост я накара да се възпротиви, въпреки че предложението му звучеше божествено.

— Работила си цял ден и си бременна. Върви! В крайна сметка именно моето дете те кара да се чувстваш толкова зле. Чувствам се отчасти отговорен.

— Да — промърмори Люси и излезе, попарена от напомнянето за причината за неговата грижовност.

Настани се удобно в креслото и почти веднага заспа.

Малко по-късно усети странно люлеене. Размърда се и притисна лице към твърдата възглавница, когато тежки ритмични удари изпълниха ухото ѝ. С мъка отвори очи и видя светлосинята риза. Отметна глава и се загледа в наболата брада на Андрю.

— Сигурно имаш много гъста брада — констатира тя на глас.

— Да, казвали са ми го. — И той тръгна по стълбите.

Кой му го е казвал? Жените, с които се е срецдал? Бившата му съпруга? — почуди се тя, обзета от странно чувство, което не искаше да признае, а още по-малко — да анализира.

— Защо ме носиш на ръце?

— Защото заспа на стола.

— Винаги ли пренасяш така жени, заспали на някой стол? —
Гласът ѝ изтъня, когато той я остави на леглото.

— Да, щом е достатъчно глупава, за да е бременна с мое дете.

— Аз не съм глупава — отрече тя онази част от твърдението, за която можеше да го направи.

Андрю не отговори. Отмести я леко встрани и седна до нея.

Люси усети как се стягат отпусналите ѝ се от съня мускули, почувствала бедрото му до себе си. Потърси на лицето му знак за взаимност. Спокойното му изражение говореше, че няма да е по-различно, ако беше и деветдесетгодишна старица.

— Не съм глупачка. И за да ти го докажа, искам да си отидеш. Остави ключа, когато си тръгваш. Не ми харесва идеята да намирам странни мъже в кухнята.

— Ако съдя по състоянието на бравите ти, бих казал, че някой ден няма да завариш нищо в кухнята си. Ако ми позволиш да използвам свободната ти стая, няма да има за какво да се тревожиш — подхвърли той. — Ще бъда тук, за да те защитавам.

„Да, а кой ще ме защитава от теб?“ — печално помисли Люси.

— Нали твой приятел ще сложи нови ключалки — възрази тя и забеляза как потъмняха очите му. — Колко е часът? Не може да съм спала цели три часа!

— Този магазин ти е в повече... Ти се съсипваш. Погледни се. — Той махна с ръка и тя се загледа в нея. Беше силна и мускулеста, също като гърдите му. В главата ѝ нахлу споменът от предишните няколко минути. — Ти си толкова уморена, че дори не ме чуваш какво говоря — раздразнено отбеляза той.

— Това не е умора, а скука. Ти си като развалена грамофонна плоча. Освен това до четвъртия месец това ще отмине. — „Ако оживея дотогава“, отбеляза тя наум.

— Още цели два месеца. Не можеш да поддържаш това темпо. Позволи ми да наема някой да ти помага в магазина, поне в дните, когато Ани не е с теб.

Люси потисна инстинктивния си отказ да не му позволи да ѝ се меси дори със съвети, но трябваше да се замисли над думите му. Беше изтощена повече, отколкото бе очаквала. Самата мисъл, че ще бъде така още два месеца, я ужасяваше.

— Всъщност аз имах намерение да взема още една жена за почасова работа през април, когато се роди бебето — каза бавно тя. — Но изглежда ще е по-разумно да започне още сега.

— Ще потърсим някой в понеделник.

— Никакво „ние“. Аз ще наема когото трябва и аз ще му плащам заплата. Бизнесът ми се развива успешно и нямам нужда от субсидии.

— След като бебето е мое, се чувствам задължен да платя...

— И Соломон би имал затруднения с теб, приятелю.

— Добре — махна безсилно той с ръка. — Но ще наемеш човек още в понеделник.

— В понеделник ще започна да търся човек — поправи го Люси и продължи: — Нямам никаква склонност към мазохизъм.

— А към садизъм? — попита я той с тъга.

— Андрю! — Люси стисна ръката му. — Не искам да те нараня. Ти даже ми харесваш — призна тя, — но това, което искаш, е за сметка на моя здрав разум.

— Знам. — Той обхвана лицето ѝ със свободната си ръка. Загрубялата му длан одраска бузата ѝ. В докосването му имаше чувство за сигурност и безопасност. — Какво ще кажеш да престанем да наричаме бебето „мое“ и да опитаме с „наше“? — предложи той.

Люси си пое дълбоко въздух и каза:

— Ще опитам. Наистина ще опитам.

— Утре сутринта ще летя до Сан Франциско. Не забравяй стомахът ти да е непрекъснато пълен. Аз заредих хладилника.

— Благодаря — сухо отвърна тя, с намерението да изхвърли всичко още рано сутринта.

— Поне направи опит. Тази вечер яденето ти хареса.

— Да — призна тя. — Салатата и пилето бяха доста добри. Но покълналите семена от люцерна имаха вкус на трева, тези на боба приличаха на червеи, а пудингът дава излишни калории. Какво ще кажеш за компромис? За закуска ще ям безвкусната овесена каша, която донесе, но десертите ще си избирам аз.

— За колко време? — започна да се пазари той.

— Докато съм бременна.

Костваше ѝ истинско усилие да направи това предложение, но нейният лекар също ѝ препоръча повече целулоза в храната.

Поничките, с които обикновено закусваше, нямаха особено голяма концентрация на целулоза.

— Сделката е сключена — съгласи се Андрю. Целуна я по целото и тя веднага се скова при допира на топлите му устни върху кожата си. — Пази се. Ще се видим, като се върна.

Люси преглътна въпроса си „кога“, защото се страхуваше да не изглежда, че се опитва да следи неговите действия.

Сякаш прочел мислите ѝ, той се обърна на прага на вратата.

— Ако по някаква причина искаш да се свържеш с мен, позвъни в кантората. Те знаят къде да ме намерят.

Тя го проследи с поглед, докато излезе, и заспа в мига, в който затвори очи.

Както и очакваше, не ѝ се наложи да търси Андрю. Фактът обаче, че ѝ се искаше да го направи, я разтревожи. Откри, че поглежда към вратата на магазина при всеки звън на камбанката. Не си въобразяваше, че той идващ заради нея... Той се интересуваше само от бебето.

Тя заби поглед в каталога с тапети. Във въображението си виждаше тези малки жълти розички върху белия фон. Сега ако можеше да открие бяло балдахинено креватче...

— Люси — Ани влезе забързана в склада, — имаме ли още от онази копринена прежда...

— Да. — Тя посочи кутиите на отсрещната стена. — Вече ѝ сложих цената, вписах я в каталога, но нямах време да изнеса от нея навън.

— Нищо чудно. — Ани внимателно отброя четири чилета от блестящата на светлината материя. — Както беше натоварено тази сутрин... Имам чувството, че целият град изведнъж се е сетил, че има по-малко от три месеца до Коледа и трябва да се започне подготовката за празника.

— Сигурно! — Люси прокара пръсти през кестеняватата си коса. — Погледни и откъм хубавата му страна. Когато на всички търговци им се завие свят от тичане през декември, при нас ще бъде относително спокойно.

— Като говорим за уморени хора, ти изглеждаш ужасно — откровено ѝ каза Ани. — Потокът от хора понамаля. Защо не си отидеш у вас? И без това затваряме след два-три часа.

— Благодаря, но ще остана още малко.

Люси си пое дълбоко въздух и се опита да не мисли за капризния си stomах. Бяха толкова заети, че нямаше време да обядва, както трябва. Мина с хамбургера и пържените картофи, които Ани ѝ донесе. Беше грешка. Стомахът, който не ѝ беше създавал проблеми през седмицата, докато го нямаше Андрю, сега си отмъщаваше за тази тълъста храна.

Тя кръстоса ръце върху масата и положи глава върху тях. Сигурно щеше да ѝ е от полза да се освободи от мислите си и да си почине. Заспа веднага.

Шумът от нечии стъпки я разбуди. Тя вдигна глава и трепна от болката в сковалите се мускули.

— Ето ме и мен. — Дълбокият глас на Андрю предизвика радостна тръпка у нея.

— Ти се върна — промърмори сънено тя, загледана в него.

Имаше дълбоки линии около устата му, а блясъкът в очите му беше помрачен, сякаш енергията, която обикновено ги оживяваше, беше пренасочена някъде другаде. Устните му бяха стиснати с раздразнение, докато я наблюдаваше.

— Колко е часът? — прозя се широко тя.

— Пет и четиридесет.

Той мина зад нея и започна да разтрива схванатите ѝ рамене.

На Люси ѝ се прииска да се облегне на гърдите му, но не го направи. Изправи гръб и се обърна с лице към него.

— Трябва да помогна на Ани да затвори.

— Магазинът е празен и тя вече брои парите. — Той погледна каталога, върху който Люси беше заспала, и се намръщи. — Трябваше да вземеш няколко чилета прежда за възглавница.

— Нямаше да заспивам, особено върху каталога на Том.

— Том ли? — Гласът на Андрю стана незабележимо по-рязък.

— Аха. Той има магазин за тапети шест врати по-надолу.

— Жълти рози! — възклика невярващо Андрю.

— Защо не? Веднъж видях снимка на страхотна детска стая с бели мебели, бели дантели и тези тапети.

— Не можеш да използваш тези цветове — възрази той. — Помещенията са обърнати на север и до тях не достига достатъчно светлина. Стаята ще бъде студена. Развиващият се ум има нужда от

стимулиране чрез ярки първични цветове. Нещо като... — Той разлисти каталога и се спря на ярко изрисувани тапети с образа на мечо Пух. — ... като това — каза със задоволство той. — Ще подпомогне умственото му развитие.

— Ти нали не си от онези сноби, които поставят надписи по мебелите, за да научат децата си да четат, преди да са се научили да ходят до гърнето?

— Не, разбира се, че не. Да форсирям развитието му е противопоказано, но това...

— Това е моята къща.

— Ще го обсъдим по-късно. — Той отстъпи пред категоричния ѝ тон. — Умирам от глад, а ти си уморена. Идвам направо от летището. Ще вземем нещо за ядене на път за вкъщи.

— Да вървим — съгласи се радостно Люси, щастлива, че той е дошъл да я види веднага, след като е слязъл от самолета.

ПЕТА ГЛАВА

— Можеш да хапнеш от киселото мляко за десерт, а не този боклук. — Андрю хвърли празната кутия от сладолед в кофата.

Люси облиза последния шоколад върху лъжичката си и каза:

— И аз можех да хвърля нещо по теб, но не го направих.

— Ще ти купя нискокалорично замразено кисело мляко — не се предаваше той.

— Не можеш ли да ми осигуриш малко тишина и спокойствие и да не мърмориш непрекъснато. — Тя остави мръсната купичка в миялната машина, огледа кухнята за още немити съдове и я пусна. — Ако си спомняш добре, ти се съгласи да не ме тормозиш за избора на десерт.

— Съжалявам. — Той прокара пръсти през косата си и придоби очарователно разрошен вид. — Но бебето има нужда от правилно хранене. — Андрю я последва във всекидневната.

— И го получава. Колко му е необходимо на едно същество, което тежи само няколко грама? Достатъчно е едно обикновено меню и пълно отсъствие на лекарства — отвърна тя, като цитираше своя лекар. — Никога не съм чувала някой да слага извара „Тофу“ на салатата си! И ако още веднъж повториш: „Полезно е за теб“... — Уморяваше се от постоянните спорове около нейното хранене. Прегълтна притеснено, когато усети, че стомахът ѝ се разбунтува срещу зараждащия се в нея гняв. — Става ми лошо на стомаха от теб! — обвини го тя.

— От мен ли? — несвързано попита той.

— Да, от теб. Вчера си купих книга за бременни и в нея пише, че стресът действително влияе на повръщането. Ти ме натоварваш емоционално и сега искаш да ме лишиш от вечерята, която изядох. А след това горкото бебе откъде ще получи хранителни вещества?

Андрю стисна зъби, пое дълбоко въздух и го изпусна с дълга бавна въздишка.

— Съжалявам — процеди той.

— Значи всичко е наред — кимна тя елегантно и се настани в креслото.

Люси наблюдаваше с удоволствие как Андрю се опитва да овладее гнява си. Очите му светеха от потиснато чувство, върху страните му изби червенина, въпреки силния тен, а потрепването на скулите подсказваше усилието, което му костваше неговото въздържание. Андрю Килин не беше свикнал да му се противоречи дори за дребни неща, а какво оставаше за тези, които считаше за важни. Дали това бе причината за неговия развод? Дали е давал заповеди на жена си? Тя сигурно е била наплашена душа, на която най-накрая ѝ е дошло до гуша и го е напуснала? Но Люси беше сигурна в едно — трябва да му се противопостави, защото в противен случай той щеше да се качи на главата ѝ и непрекъснато ще ѝ нареджа какво да прави и да я убеждава, че е за нейно добро. И което беше още по-лошо, тя щеше да му вярва.

— Добре, щом не можем да обсъждаме твоето презряно меню, какво ще кажеш за физическите упражнения? Ти с какво се занимаваш?

— Ходя пеш от къщата до колата — отвърна със сладък глас тя.

— Това не е добре и не само заради бебето. Ще родиш по-лесно и ще възвърнеш по-бързо предишната си фигура, ако си във форма. Ще бъде жалко да развалиш фигура като твоята. — Очите му се плъзнаха одобрително по стройното ѝ тяло.

Стомахът ѝ отново се разбунтува, но този път от пламъка, който проблесна за миг в погледа му. Правилно ли го беше разбрала? Наистина ли тя беше толкова привлекателна за него, както той за нея? Не искаше да мисли за това сега.

— Прав си — съгласи се тя. — И моят лекар, и в книгата наблягат върху същото, но проблемът е там, че имам желание, а нямам сили.

— Хм, нека да проверим. Ела тук. — Той протегна длан към нея.

— Опитай се да отместиш ръката ми, за да придобия представа за мускулния ти тонус в момента и да видим с какво ще трябва да се преоборим.

— Най-напред с твоето тихо самодоволство — промърмори тя, докато се изправяше бавно. — Обзалагам се, че си от онези отвратителни здравеняци, които пухтят по десет километра всеки ден.

— Плувам по пет километра на ден и никога не пухтя. А сега престани да шикалкавиш и започвай.

— Е, добре.

Люси нагласи внимателно дланта си срещу него. Топлината на кожата му проникна в нея ѝ и я накара да потрепери. Без да обръща внимание на чувствата си, тя решително натисна ръката му. Никакъв ефект. Опита по-силно. Отново нямаше резултат.

Люси погледна към него и видя как той бързо скри усмивката си. Това беше прекалено за гордостта ѝ. Не можеше чак толкова да е излязла от форма.

Хвърли силата на цялото си тяло при следващия натиск, но все едно стоеше пред бетонна стена. Твърдо решена да изтрие усмивката от лицето му, Люси реши, че ѝ е необходимо само малко хитрост. Отслаби натиска, сякаш вече се канеше да се предаде, когато внезапно стъпи върху крака му и се хвърли напред. Резултатът не беше такъв, какъвто очакваше.

Вместо да отпусне ръката си, Андрю се дръпна назад от изненада, закачи масичката за кафе и падна по гръб.

Люси изгуби равновесие и полетя на пода след него. Лицето ѝ се притисна до мекия плат на ризата му и в главата ѝ отекнаха учестените удари на сърцето му. Тя се отмести, когато токата на колана му се заби между ребрата ѝ, а бедрата ѝ се плъзнаха по фината тъкан на панталоните му.

Собственото ѝ сърце бързо заби, когато почувства инстинктивната му реакция към тялото върху него. Люси повдигна глава и впи поглед в очите му, замаяна от пламъците, които играеха в тях.

— Съборих те — победоносно заяви тя.

Той избухна в смях и я накара да простене, когато тялото му се раздвижи под нея.

— Люси, ти не само ме събори, но не ми даваш и да помръдна. Добре ли си?

Да, да, отбеляза тя мрачно наум. Ако не се вземе предвид факта, че започваше да губи разсъдъка си по единствения мъж, от когото трябваше да се държи на една ръка разстояние.

— Люси? — Той нежно разтри гърба ѝ и тя едва устоя на изкушението да откликне в отговор на неговата приятелска ласка.

Разбира се, че това беше приятелски жест, увери тя себе си с обичайната си трезвост. Тялото му можеше да реагира съвсем инстинктивно, когато една жена се хвърли върху него, но изглежда, че разумът му се дистанцираше от тези вълнения.

— Добре съм. — Тя побърза да се изправи. — Тъкмо щях да ти задам същия въпрос. Ти стана на палачинка, не аз.

— Можеш да ме превърнеш на палачинка винаги, когато пожелаеш — безгрижно се усмихна той, а след това развали всичко, като добави: — Но това само доказва моята теза. Изобщо не си във форма. Ще трябва да започнем отначало.

— Вече се примирих — въздъхна Люси. — Ще се запиша към някоя от групите по аеробика за бременни в нашия квартал.

— Идеята ти не е добра. — Той седна на канапето, взе дистанционното управление и включи телевизора.

— Преди секунда точно ти ме убеждаваше в противното.

— Аз говорех за подходящи упражнения. В книгата се казва, че има такива, които бременните не трябва да правят и предупреждават, че много от рекламираните групи могат да бъдат дори опасни, защото в някои от клубовете не проверяват квалификацията на своите инструктори.

— Кажи ми дали този извор на мъдрости не посочва как да се прецени качеството на една програма? — озъби се тя, тъй като вече започваше да й писва от неговата проклета книга.

— За нещастие, не, и затова ще започнем с разходки.

— Това е отегчително — възрази тя.

— Тогава плуване? — с готовност предложи той и тя се засрами, че не правеше нищо, за да му помогне.

— Още по-лошо. Не мога да плувам.

— Явно, че ще се спрем на разходките в крайна сметка. Може и да е за добро. — Той отново се зае с дистанционното управление. — В книгата пише, че поради известни изменения в тялото на жената по време на бременността, тя е по-податлива на вагинални инфекции в плувните басейни.

— Твоята ценна книга включва ли нещо за оказване на първа помощ? Искам да съм сигурна, преди да ти ударя един...

— Защо се сърдиш? — Той изглеждаше наистина объркан.

— Защото... — Тя се опита да му обясни своето раздразнение, без да прозвучи като оплакване на капризно дете. — Не искам някой да ме разглежда като сбор от различни органи.

— Нищо не разбирам, но не искам да те разстройвам. Ще го обсъдим по-късно.

С темпото, с което събраха теми за по-нататъшни дискусии, изглежда, че щяха да прекарат целите девет месеца само в спорове, засмя се мислено Люси.

— Вероятно бихме могли... — Тя се спря, когато осъзна какво даваха по телевизията. — Какво ще гледаш? Футбол?

— Да, ще бъде страхотен мач.

— Не съществува подобно понятие като страхотен мач. Нима не разбираш, че ако тези момчета на екрана се държаха на улицата така, както в тази игра, щяха да се намерят в затвора по обвинение за хулиганство.

— Глупости — присмя се той. — Според вестника „Флорида стейт“ са фаворити и водят с цели три точки.

— Посочи ми една основателна причина да ти позволя да оскверниш моята дневна с организирани побоища, представяни като спорт.

— Защото имаш твърде добро сърце, за да изхвърлиш умореното ми тяло навън в студа. — Той я погледна с надежда. — Добре. Да предположим, че ми разрешиш да го гледам, защото нашият син ще иска да се научи да играе футбол.

— Моят син няма да играе футбол.

— Всички момчета ритат топка. Аз също ритах.

— Да, и виждаш ли какво е излязло от теб? — изстреля тя.

— Благодаря. А аз съм доста доволен от резултата.

При вида на самодоволното му изражение на устните ѝ се появи усмивка, но не искаше да го окуряжава и затова стисна устни и се загледа в стената зад гърба му.

— Какво правиш? — полюбопитства той.

— Броя до десет и си напомням, че може да е и момиче.

— Много ли е важно за теб да бъде момиче?

— Не, но си мислех, че вероятно ще ми бъде по-лесно да отгледам момиче, щом съм сама. Както изтъкна преди малко, не знам твърде много неща за момчетата.

— Но ти не си вече сама — нежно отвърна Андрю, протегнал ръка напред.

Люси се загледа в нея, а очите ѝ се спряха върху квадратните, безукорно чисти, нокти.

— Не, не съм — призна тя и постави ръката си в неговата.

Пръстите му я обгърнаха собственически и й дадоха да разбере, че е направила много повече от това просто да се съгласи с него.

— А щом е така, защо не погледаш играта, преди да правиш прибрзани заключения? — предложи Андрю.

— Добре, можеш да гледаш мача, но ще трябва да си го заслужиш. — Тя излезе, за да вземе преждата, която беше донесла в началото на седмицата. — Вдигни ръцете си и ги дръж разтворени пред себе си.

Андрю взе едно чиле, паднало на пода и потърка ръка в него.

Люси наблюдаваше как чувствено се движат пръстите му и се почуди какво ли ще изпита тя, ако тези пръсти се движеха по кожата ѝ, галейки нейните голи...

— Много е хубава — отбеляза одобрително той. — Кашмир ли е?

Тя с усилие се откъсна от мислите си.

— Вълна от лама. Имам изостанали няколко чилета от различни цветове и мислех да ги използвам за един по-голям топъл пулover за тази зима.

— Искаш да ти държа, докато го навиеш на кълбета, нали?

— Да, ако обичаш.

Люси сложи тежката прежда върху ръцете му и започна да навива, като поглеждаше от време на време, когато виковете на тълпата ставаха неудържими. Тя не промени мнението си. Футболът беше опасна игра и нейният син нямаше да рискува живота или крайниците си... Независимо колко заблуден беше баща му по този въпрос.

До началото на второто полувреме мачът вече беше й дошъл в повече, но тя изпитваше странно нежелание да отпрати Андрю да го дogleда пред своя телевизор. Беше й приятно да го усеща на дивана до себе си. Той запълваше някаква дълбока празнота, за която дори не предполагаше, че съществува... липсата на приятелство. Беше самотна, внезапно осъзна тя. Дните ѝ бяха изпълнени с работа и в действителност тя нямаше чисто лични връзки в живота си.

Това неочеквано и нежелателно откритие я направи неспокойна.

— Искаш ли нещо за хапване?

Андрю вдигна поглед от телевизора, тръсна глава сякаш да се съвземе и каза:

— Звучи добре. Какво ще кажеш за малко сладкиш с извара „Тофу“? Поне в него няма наситени мазнини. Искаш ли помощ?

— Не, няма да ми отнеме и секунда. — Тя отказа предложението му, защото почувства необяснима нужда да се отдалечи от него, психически и физически.

Десет минути по-късно се върна в дневната с горещ чай, шоколадови бисквити с глазура фондан и парче от пай, шоколадови бисквити с глазура фондан и парче от омразния сладкиш с извара, но завари Андрю, потънал в дълбок сън.

Нежна усмивка се появи върху устните ѝ, докато разглеждаше омекотените от съня черти на лицето му. Изглеждаше толкова спокоен. И по-млад... Не приличаше на самоуверения мъж, който я бе въвлякъл в тази каша.

Остави таблата на масичката и седна до него, за да реши какво да прави. Най-разумното беше да го събуди, но не и се искаше да го направи. Изглеждаше толкова уморен. Един Господ знае каква е била програмата му в Сан Франциско.

Реши да го остави да поспи до края на мача. Сипа си чай и внезапно огладняла, посегна към най-голямата бисквита.

Взе си две чаши чай и още три сладки, провери какво става на екрана — играчите все още се бълскаха по терена, а Андрю спеше непробудно. Прозя се — само като го гледаше и ѝ се доспиваше. Погледна часовника — беше твърде рано, за да си легне. Реши да затвори очи само за няколко минути.

Усети, че нещо не е наред няколко часа по-късно, когато топлата възглавница, върху която се беше сгущила, се размърда. Замаяна, тя отвори очи и веднага ги затвори отново, когато видя две сини очи на няколко сантиметра от себе си.

Андрю! Сънят изчезна от очите ѝ. За нещастие се разбудиха и чувствата ѝ. Тя лежеше до него на дивана и усещаше допира на силното му тяло. Люси си пое дълбоко въздух и гърдите ѝ докоснаха неговите. Искрици ток преминаха през нея и тя се опита да овладее нервите си.

Андрю вдигна ръце над главата си и се протегна, а мускулите му я погалиха с движението си.

— Изглежда, че мачтът е свършил — отбеляза той с пресипнал от съня глас.

Люси наблюдаваше очарована как панталоните се опънаха върху плоския му корем и очертаха неговата мъжественост. Той прокара пръсти през гъстата си коса и очите на Люси се присвиха при неговия жест. Дали косата му бе така копринена, както изглеждаше отстрани? Дали...

Андрю най-накрая привлече вниманието ѝ и тя премигна объркано.

— Моля?

— Казвах, че е време да си лягаме. Два часът сутринта е.

— Сериозно? — Тя се замисли за момент върху думите му и реши, че не представляват интерес в сравнение с възхищението, което изпитваше към великолепното му тяло.

— Ти имаш нужда от почивка, а на мен ми предстои дълъг път.

— Люси почувства как я залива вълна от симпатия към него, докато той не прибави: — Освен ако не ми позволиш да използвам една от стаите ти, докато си бременна...

И да прекара останалата част от живота си в спомени за съвместните мигове заедно!

— Вече ти казах — прозвуча глухо гласът ѝ. — Навън е хубаво циганско лято. Ако не ти се шофира, вземи метрото. — Тя замръзна, когато усети внезапно разбунтувания се стомах. — За момент си помислих, че на бисквитите ще им се размине... Стана заради теб. Ако не беше заспал, аз нямаше да изям и твоите.

Люси отвори външната врата и потрепери леко от студения полъх отвън. Наистина беше студено, помисли си виновно тя.

Той спря на прага и се загледа в лицето ѝ с изражение, което ѝ беше трудно да разбере. Палавост, желание, веселост се преплитаха взаимно заедно с други чувства, които не можеше да определи.

Андрю се наведе към нея и изпълни цялото ѝ полезрение.

Стоеше изтръпнала в очакване, докато устните му най-накрая докоснаха нейните. Те бяха топли и твърди, а по тялото ѝ премина тръпка на потиснато желание. Искаше да усети още от вкуса на тези

устни. Но той се отдръпна и с една бегла целувка по върха на носа ѝ си тръгна.

Люси автоматично заключи след него. Защо я целуна? Докато се приготвяше за сън този въпрос продължаваше да се върти в главата ѝ. Защото я намираше физически привлекателна? Опита се да изхвърли от мислите си спомена за тялото му, притиснато до нея. Не, реши тя, той просто се бе поддал на моментен импулс.

Странно, но логическото ѝ заключение не я накара да се почувства по-добре и тя си легна недоволна от себе си и от света изобщо, въпреки че не можеше да си обясни защо.

Тежкият ѝ сън бе нарушен от непрекъснатото повторение на тази целувка. Подробностите оживяваха. Тя усещаше лекото като вятъра докосване на нежните му пръсти, които отметнаха косите от слепоочието ѝ. След това пръстите му бавно слизаха надолу по страните ѝ и я караха да тръпне в очакване. Най-накрая усети и топлината на неговите устни и въздъхна блажено. Той отговори на безмълвния ѝ повик и устата му се притисна още по-силно към нейната, а върхът на езика му погали долната ѝ устна. Люси протегна ръка към топлината на гърдите му.

Гърдите ли? Умът ѝ изведнъж заработи. Тя отвори рязко очи и видя пламналия поглед на Андрю Килиън пред себе си.

— Ти нали си отиде? — промърмори объркано тя.

— Върнах се. — Той седна на леглото до нея.

Независимо дали беше баща на бебето ѝ, или не, той трябаше да спре да влиза и излиза от спалнята ѝ, когато си поиска!

— Как влезе? Спомням си ясно, че заключих след теб снощи. А, да! Моят ключ, който те помолих да оставиш още вчера. Дай ми го. — Тя протегна ръка, но се сети колко оскъдна дрешка бе станала нейната нощница, след като гърдите ѝ наедряха, и се отказа. — Сложи го там горе.

— Но...

— Никакво „но“! — Тя поклати глава и косата ѝ се разпиля по зачервеното ѝ от съня лице. — Ключът е мой.

— Трябва да имаш и резервен в мен — възрази той. — А ако се заключиши и останеш навън?

— Живея тук от осем години и това не се е случвало. При нужда ще взема резервния, който държа в магазина.

— Добре, не се тревожи. — Той остави ключа на масата. — Не забравяй стомаха си.

— Тази сутрин не ми се повдига.

— Защото се събуди с целувка — отвърна самодоволно той.

— Да, ти ми се отразяваш по-добре от сухите бисквити!

— Искаш ли още една? Само като предпазна мярка! — Зениците му се разшириха пред очарования й поглед.

— Не, бих искала да се облека. Сама — добави тя, тъй като той не се помръдна.

— Сложи нещо широко. Ще излезем да направим първата разходка веднага след закуска.

— Но ти си с костюм — отбеляза намръщено тя, като изгледа поредния шивашки шедьовър, комбиниран с подходяща бледосиня риза и вратовръзка на сребристи и тъмносини райета.

— След разходката трябва да хвана самолета за Сан Франциско и няма да имам време да холя да се преобличам. Ако ми позволиш само да си оставя някои дрехи тук...

— Не! — Тя поклати категорично глава в отговор както на неговата молба, така и на своето разочарование, че той ще пътува отново. — Ти несъмнено си като котките: Пусни ги под масата и те се качват върху нея. Сега искам да се облека.

— Ще пригответя закуска. Искаш ли банан в овесената каша?

— Не, сложи няколко малини от хладилника. Слизам веднага.

Но въпреки желанието си да побърза, не можеше да се накара да се раздвижи. Мисълта й непрекъснато се връщаше към техните целувки. Дали не бяха част от неговата стратегия? Дали не се опитваше да омилиостиви сърцето й, като използва своята мъжественост?

„Но с каква цел?“ — почуди се тя. Андрю Килиън не беше глупак. Той трябваше да е осъзнал, че тя не може да бъде манипулирана лесно. Кръгът отново се затваряше. Защо я целува? Освен, ако... Тя замислено нахлузи един жълт пуловер. Ако между тях не стоеше детето, щеше да е съвсем наясно с неговите мотиви. Той беше здрав привлекателен мъж, който я желае... поне до известна степен.

Люси хвърли гребена върху тоалетката и си напомни да не се тревожи. В тази ситуация нищо не беше просто и ясно. В това число и

той.

Но това не беше причина да не се наслаждава на целувките му. Докато не забравяше кой е и какъв е, нямаше да има проблеми.

С радостно нетърпение, което нямаше нищо общо с предстоящата разходка, тя забърза надолу по стълбите.

ШЕСТА ГЛАВА

— Свърши ли вече? — попита снизходително Андрю.

Люси погледна с примирение останалото на дъното на купичката розово мляко. Изглежда, че нямаше да може повече да отлага неприятния момент. Щеше да ѝ се наложи наистина да излезе на разходка. Люси потисна въздишката си, остави лъжицата и се изправи. Ходенето е полезно за бебето, напомни си тя, като се опитваше да преодолее своето нежелание.

— Ще започнем с упражнения за раздвижване — каза той.

— Съгласих се да се разхождам, но не е ставало въпрос за никакво раздвижване. Нямам нужда. — Тя подръпна тесния колан на джинсите си.

— Казах ти да облечеш по-свободна дреха.

— Нямам! Не мога да разбера как може да отслабна на килограми и в същото време да увелича обиколката на талията.

— Няма страшно. Скоро ще възстановиш теглото си — успокой я Андрю. — Ако не се разгрееш преди упражненията, има опасност да си разтегнеш сухожилие.

— Няма опасност, тъй като нямам намерение да излизам извън границите на една обикновена разходка.

— Да, да — съгласи се той, — но за да извлечеш максимална полза за сърдечно-съдовата си система, трябва да ускориш ритъма на сърцето.

— Успяваш да вдигнеш само кръвното ми налягане — поправи го тя и веднага се засрами от кавгаджийската нотка в гласа си. — Извинявай, не е честно да си го изкарвам на теб. Знам, че си прав за упражненията.

— Грешката не е твоя — усмихна ѝ се топло Андрю. — В книгата се казва, че емоционалната лабилност на жената е нещо обикновено при бременността, особено в началото.

— Знаеш ли, Андрю, преди тази твоя книга да навлезе в живота ми, винаги съм била против цензурата. Но сега... — Очите ѝ светеха.

— ... сега мечтая да присъствам на клада за изгаряне на книги.

— Жертвани, без съмнение, пред олтара на глупостта?

— Имах предвид мисълта, че невежеството носи блаженство.

— Горкото ми ангелче. — Той погали бузата ѝ с опакото на ръката си. Кожата ѝ настръхна и тя се отдръпна, за да прекъсне обезпокоителния контакт. — Тази бременност досега не ти донесе много блаженство, нали?

Нежният му глас я накара да ѝ се прииска да се хвърли на гърдите му и да избухне в ридания. Обърка се още повече. Не беше от хората, които търсят опора в някого, било то духовна или физическа.

— Бебето е моята цел, а не бременността изобщо.

— Да, бебето. — Сянка помрачи за миг очите на Андрю, но след това отмина и остави Люси да се чуди дали не си е спомнил, че детето няма да бъде само негово, както беше планирал той. Или само нейно, както беше планирала тя. Неизвестно защо, но тази мисъл вече не предизвикваше у нея предишната остра болка на гняв и страх. Разбира се, предпочиташе да има детето само за себе си, но ако трябваше да го дели с някого, Андрю беше доста добър вариант. Всъщност, чудесен избор, поправи се чистосърдечно тя. Той беше добре образован, финансово отговорен, мил и интелигентен... Ако не се вземеше предвид преклонението му пред онази проклета книга.

— Чудех се дали имаш книга и за отглеждането на деца. Предупреждавам те, Андрю Килиън, че ако се опиташ да се разпореждаш с живота на нашето дете...

— Децата обичат установения ред — защити се той. — Както и ярки първични цветове. Стига си се разсейвала. Трябваше вече да си загряла. Ето така. — Той се обърна, сложи длани на стената и наведе тялото си напред. — Хайде — настоя той. — Искам да ти покажа как да започнеш, за да можеш да възстановиш своята издръжливост, докато ме няма.

— Колко време ще отсъстваш? — попита Люси, докато послушно се навеждаше до него.

— До края на седмицата, освен ако нещо не се провали... Ако вярвах на проклятия...

— Една от моите клиентки е врачка. Следващия път, когато дойде, ще я попитам за талисман.

— Врачка, която плете? — погледна я недоумяващо Андрю.

— А ти какво мислиш, че правят врачите през цялото време?
Разбъркват врящи казани?

— Не вярвам във врачи. Наистина ли се доверяваш на тези глупости?

— Но, но човек трябва да е отворен към света. Трябва да признаеш, че съществуват много необясними явления.

— Като се започне с твоя мисловен процес.

— Отвореният разум е добродетел.

— Има разлика между отворен и празен — подчертва той. — Как съчетаваш врачуването с християнството?

— А ти как примиряваш своето християнско чувство с обожествяването на книгата, която непрекъснато цитираш? — усмихна се тя, необичайно доволна, че има последната дума.

Андрю се задоволи да отвърне само с гримаса и съсредоточи вниманието си върху упражненията.

— Стига толкова — заяви той. — Сега да опитаме друго. — Той сви крака си в коляното, хвана го отзад и придърпа прасеца си към задната част на бедрото.

Люси последва смело примера му. Не беше толкова лесно, колкото изглеждаше, но не искаше да го признае. Притисна още по-силно крака към тялото си и внезапно ѝ причерня от болка. Закуцука към кухнята, като приплакваше жалостиво.

— Люси! Какво има? — Андрю протегна ръце към нея, а после ги отпусна, сякаш се страхуваше да я докосне. — Къде те боли? — Гласът му го издаваше, че беше обезумял от притеснение.

— Схвана ми се прасеца.

— Благодаря на тебе, Господи — дойдоха думите му като отговор на молитва. — За миг си помислих, че си се наранила.

— Появрай ми, ужасно боли.

— Не, уплаших се да не си разтегнала ахилесовото сухожилие. Седни. — Той нежно я сложи на пода, коленичи до нея и взе прасеца ѝ в ръцете си.

— Недей! — проплака тя, когато той започна да го масажира.

— Свий пръстите към стъпалото си — нареди той.

За нейна изненада, силната болка започна да отзуучава. Тя въздъхна облекчено и се облегна на кухненския шкаф. Андрю продължи да я разтрива.

— За това средство научих от моята книга — подхвърли многозначително той.

— Което само доказва, че във всяко зло има и нещо добро — не отстъпи тя.

Ранното утринно слънце проникващо през прозореца и го обгръщащо с лъчиста светлина. Добавяще златист оттенък на загорялата му кожа и диамантени искри в проблясващите очи.

Тя докосна мястото, където блуждаещ слънчев лъч галеше лицето му. Проследи с ръка извивката на ухoto и слезе към брадичката, като потръпна от удоволствие при допира с неговата кожа.

Ръката на Андрю замръзна във въздуха и той се извърна към нея. Люси погледна в очите му и остана омагьосана от сребърните отблясъци в тях. Зениците му се разшириха.

— Имаш най-великолепните очи, които съм виждала — произнесе замечтано тя. — Ще бъде истинско щастие, ако бебето ги наследи.

— И твоето прелестно малко носле... с безбройните лунички.

— Нямам лунички — автоматично възрази тя, докато поглъща всяка една от думите му. Наистина ли харесваше формата на носа ѝ или беше само любезен? Харесва я, реши тя с чувство на задоволство, което я разтревожи. Андрю Килиън никога не беше просто учтив.

— А също и твоята коса. — Гласът му стана дълбок и Люси потръпна от внезапно вълнение. — На слънцето се виждат червеникавите пламъци в нея. — Той прокара пръсти през косата ѝ и нежно я притегли към себе си.

По кожата ѝ пробягаха електрически искри, а очите ѝ се впиха в строго очертаните му устни и мислите ѝ отлетяха надалеч. С нарастващо вълнение, което прозираше в нейните очи, тя го наблюдаваше как се приближава към нея.

Когато устните му я докоснаха, сърцето ѝ сякаш замря, а след това се разтуптя тежко и отекна някъде дълбоко в нея, лишавайки я от гласа на разума.

Голямата ръка на Андрю обхвана тила ѝ и тя почувства как устните ѝ се разтварят под настойчивия натиск на езика му.

Никога не беше изпитвала подобно удоволствие. И само силата на собственото ѝ желание ѝ даде воля да се откъсне от него. Тя реагираше твърде бурно на ласките му. Трябваше да се овладее

навреме. Андрю почувства нейното отдръпване и ѝ се усмихна така нежно, че ѝ се прииска да заплаче — за това, което можеше да се случи.

— Кракът ти ще се оправи, когато се поразтъпчиш. — Вдигна я на крака без усилие и я подкрепи, докато се стабилизира.

— Сигурно ще е по-добре днес да си почивам — предложи тя без особена надежда, че той ще се хване на уловката ѝ.

— Не ставай дете. Трябва да преодолееш болката. — Той отвори вратата на кухнята и я изведе навън.

— От теб ще стане страхотен пощальон — промърмори тя. — Нищо не може да забави крачката ти.

— Не обичам тези схващания. Консултирала ли си се за тях с твоя лекар? Обади му се и му разкажи — нареди Андрю. — Вероятно имаш нужда от повече калций.

— Имам нужда от по-добро тяло — въздъхна тя.

— Глупости. — Очите му се плъзнаха по нея с възторг, който не се опита да прикрие. — Твоето е чудесно.

— Мразя млякото. Ще взема хапчета с калций.

— Не и преди консултацията — повтори той. — В книгата се казва, че калциевите хапчета действат само в присъствието на витамин D, а твърде голямото количество витамин D може да бъде вредно за бебето.

— Твърде големите знания могат да навредят на спокойствието на човека — оплака се Люси. — Имам чувството, че всичко, което ям или вдишвам, може да причини нещо ужасно.

— Не и храната, която аз слагам в хладилника.

— О, превъзходно. За мен остава изборът да ям нещо с вкус на трева или да умра от рак.

— Не си в тонус, защото те боли кракът, или настроението ти е станало лабилно.

— Аз не съм психически лабилна! — процеди тя през зъби.

— Разбира се, че не си — съгласи се той с готовност, която само усили гнева ѝ. — Това се дължи на хормоните ти. Ти наистина твърде малко би могла да ги контролираш.

— Така ли? — Чувството ѝ за хумор надделя при вида на загриженото му лице. — Значи аз не съм виновна за моите емоционални реакции?

— Ами... — Той я изгледа внимателно.

— Да кажем, че настроението ми прехвърли определени граници следващия път, когато споменеш твоята книга, и аз ти посегна?

— Можеш да ми посегнеш винаги — отговори веднага той и Люси се предаде.

Денят беше твърде хубав, за да се карат. Сънцето грееше, въздухът бе кристалночист и свеж, а падналите листа шумоляха приятно под краката им.

— Харесваш ми, Андрю Килиън.

Тя му се усмихна и точно тогава се препъна в огромна купчина шума, струпана върху тротоара и не успя да види изуменото му изражение.

— Добър ден, госпожо, имаме доставка за Люси Хартфорд. — Мъжът ѝ подаде разписката. — Моля подпишете!

Тя разсеяно я пое, разписа се и отново се съсредоточи върху плетката, която се опитваше да разгадае.

— Оставете я върху щанда. По-късно ще се погрижа.

— Няма да стане. Твърде голяма е.

— Голяма ли? — Този път Люси се обърна изцяло към него. — В какво са опаковали преждата, че да не се побере отгоре?

— Не знам за никаква прежда. Аз нося легло и матрак и трябва да ги оставя тук. — Той огледа пълния с хора магазин.

— Дайте да погледна разписката. — В горната част на листа стоеше името на Андрю Килиън.

Той ѝ беше купил легло. Въпреки че бе отишъл в Сан Франциско, той бе намерил време да помисли и да намери решение за нейната непрекъсната умора. По тялото ѝ се разля неочеквана топлина от неговата загриженост.

— Занесете го в склада. — Все още не беше сигурна дали би трябвало да приема подаръци от Андрю, но този не би върнала в никакъв случай. Ще бъде невероятно облекчение да може да подремне за малко на обяд. Още повече, че от събота започваше работа новата ѝ служителка.

— Госпожо, ето инструкцията за повдигане на леглото, то е като в болниците.

— Да не искате да кажете, че е с електрическо управление?

Люси бе така впечатлена, че не забеляза кога мъжете са напуснали склада. Седна и се подруса. Намери бутоните за управление отстрани и повдигна първо облегалката откъм главата, а след това — и откъм краката.

— Дисниленд у дома — обади се Ани от прага на вратата. — Това е много добра идея.

— Да, действително. — Люси се облегна назад и веднага почувства как очите ѝ започват да се затварят. — Но идеята е на Андрю. Той е в Сан Франциско. — Люси престана да се бори със себе си и се отпусна.

— Боже мой, чувала съм, че мъжете прекосяват цялата страна, за да избягат, когато разберат, че ще стават бащи.

— Не ставай глупава. Той иска да бъде баща. И точно там е моят проблем, но сега не ми се говори за това. — Люси нямаше намерение да обсъжда сложната ситуация дори с близка приятелка като Ани.

— Защо не опиташи новото легло? Ако имам нужда, ще те повикам.

— Благодаря ти, Ани. — Гласът ѝ прозвуча отдалече дори и за собствените ѝ уши. Беше истинска благословия да се отдаде на умората, обхванала цялото ѝ тяло.

Бяха изминали като ли не повече от няколко минути, когато Ани я събуди.

— Люси, Боб Уитън е тук за компютрите.

Люси се изправи и замаяно тръсна глава, за да се разсъни.

— Но аз съм спала няколко часа? Имах чувството, че съм била на другия свят.

Тя стана и извади безалкохолно от хладилника. Отвори го, отпи голяма гълтка от ледената течност и притисна студената кутия към челото си.

— Добре ли си? — разтревожи се Ани.

— Да, да. Сега ще се съвзема. Кажи му, че идвам.

Компютрите спестяваха много труд, но съвсем не бяха евтини. Тя отпи отново от колата, приглади гъстата си коса и се обу. Боб вече включваше малкия компютър до касата ѝ.

— Ето те и теб. — Той ѝ се усмихна сърдечно и ѝ показва, че би искал да бъде нещо повече от любезен търговски агент, радостен да

види свой добър клиент.

Люси се загледа любопитно в него, сякаш никога досега не го беше виждала. Той беше привлекателен мъж, почти класически красив с кафявите си топли очи и светла коса. Усмивката му беше широка, искрена и откриваше ослепително белите му зъби. Имаше лице на мъж, когото биха харесали повечето жени. Защо тогава тя оставаше равнодушна към него? Въпросът се загнезди в главата ѝ като зъбобол, който не искаше да отмине. Защо пред очите ѝ изплуваше друго мъжко лице — слабо, с блестящи сини очи? По кожата ѝ пролазиха тръпки. Какво ѝ ставаше? Защо мислеше за Андрю, когато наблюдаваше Боб? Дали целувките му имаха нещо общо? Или идваше от новия живот, който бяха създали? Независимо от причината, Люси знаеше, че трябва да се преори с това чувство. Вероятно Боб би могъл да ѝ помогне. Тя отвърна на усмивката му.

На него не му трябваше повече. Докато ѝ обясняваше как работи програмният продукт, той успя да ѝ каже, че я намира за много привлекателна жена и желае да я опознае по-добре. Нямаше нищо заплашително в него и Люси се насили да му отговори със същото, като си повтаряше, че това е за нейно добро. И Боб напусна магазина с обещанието ѝ да вечерят заедно в петък.

— Разумно ли постъпваш? — Ани гледаше как вратата се затваря след Боб. — Той знае ли за Андрю?

— Не, и не е необходимо. Имам намерение само да хапна с Боб, а не да се обвързвам емоционално.

— Но Боб наясно ли е с това?

— Не искам да те разочаровам, но срещите в нашия град не са така сърцераздирателни и драматични, както ни ги показва Холивуд. Тук мъжете не се опитват да те повалят на леглото, поне не и до третата или четвъртата среща.

— Надявам се, че съзnavаш какво правиш. Това няма да се хареса на твоето гадже.

— Първо, Андрю не ми е гадже. Второ, той няма право на глас и трето, последно, той не е тук, за да протестира.

Това беше грешка, мислеше си Люси, докато седеше в петък вечерта срещу Боб. Духът на Андрю витаеше някъде около тях. Не можеше да го изхвърли от главата си. Това не само я дразнеше, но я караше да се чувства виновна. Боб беше чудесен мъж, който

заслужаваше да бъде ценен заради собствените си качества, а не като бледо копие на ярката личност на Андрю.

Люси се опита да се концентрира върху думите на Боб. Проблемът се състоеше в това, че интересът ѝ към компютрите се ограничаваше с приложението им в нейния магазин. За нещастие Боб не беше на същото мнение. Той не само обичаше да говори за съставните компоненти на компютъра, но бе твърдо решен да сподели своя възторг и със събеседника си.

Люси преглътна една въздишка, като се чудеше кога точно да го прекъсне, без да нарани чувствата му. Боб не беше виновен, че ѝ е отегчителен. Тя знаеше за неговото увлечение по изчислителните машини, още преди да приеме поканата му за вечеря. Тя просто бе забравила за това в желанието си да изхвърли Андрю от мислите си.

Очите ѝ се разшириха от ужас, когато Боб извади пакет цигари от джоба си и запали. Никога не бе възразявала срещу пушенето му преди. Какво да му каже сега? „Извинявай, но от цигарения дим ми се повдига?“ Бедата не беше само в дима. Ако не беше погълната цялата пица и всичко останало върху нея... Тя преглътна с усилие. Вече и въпрос не можеше да става за учтиво приключване на вечерта.

— Съжалявам, Боб... — прекъсна тя монолога му върху последните постижения при микрочиповите технологии — но не се чувствам добре. Имаш ли нещо против да си тръгнем сега?

— Не, разбира се, че не. — Той ѝ се усмихна разбирашо и я накара да се почувства като престъпник. Той смачка цигарата, оставил бакшиш и я хвана под ръка. — Сигурно си уморена. Това магазинче е истинска златна мина — каза той с възхищение. — Удивително е колко много жени се занимават с ръкodelие.

— Да — съгласи се любезно Люси, без да реагира на покровителствените му думи. Ако Андрю беше направил такава глупава забележка, щеше да му се нахвърли със зъби и нокти. Защо тогава Боб не я подразни?

Не успя да намери отговор, докато пътуваха към дома ѝ.

— Благодаря ти за вечерята, Боб. — Учтивата ѝ усмивка трябваше да го задържи на дистанция. Не беше сигурна защо, но мисълта да го целуне ѝ се стори непоносима. — Прекарах чудесно — добави тя, докато той я изпращаше до вратата.

— Аз също. Ще трябва да излезем пак.

— Ами...

— Време беше да се прибереш! — Дрезгавият глас дойде от дълбоката сянка до вратата. — Магазинът е затворен от часове. Къде беше? — попита Андрю, без да обръща внимание на Боб.

Инстинктивното удоволствие от звука на неговия глас бе заглушен от грубостта на думите му. Той можеше да е баща на детето й, но това не му даваше права над нея.

— Люси и аз излязохме да вечеряме. — Боб, очевидно объркан от появата на Андрю, се опита да успокои обстановката.

— Що за глупост... Ти трябва да стоиш вкъщи да си почиваш, а не да обикаляш по малките часове на нощта!

— Кой сте вие? Да не би да сте баща й?

— Не, бащата на бебето, което тя носи.

— Какво!? — Гласът на Боб се изви във фалцет. — Виж, приятел, съжалявам. — Боб отстъпи назад. — Не знаех, че Люси ходи сериозно с някого.

— Аз нямам сериозна връзка с него — възрази Люси, недоволна, че те изобщо не я включват в разговора.

— А би трябало — скара й се Боб. — Искам да кажа, че децата са отговорно нещо и не трябва да се създават с лека ръка.

— Моля? — извиси глас тя, когато Боб погледна извинително още веднъж към Андрю и си тръгна.

— Човекът е прав — заяви Андрю.

— Прав ли? Той изобщо няма понятие за нашите отношения. И си мисли, че сме любовници. — Тя го изгледа гневно. — Ти си отвратителен мъж... И пречиши на социалните ми контакти.

— Ако искаш да излезеш да вечеряш навън, защо не ми каза? Щях да дойда с теб.

— Ти не се храниш навън, а предпочиташ твоите противни здравословни буламачи. Ти... — Люси задиша тежко, защото усети, че стомахът ѝ се разбунтува.

Затича се към храстите и изхвърли вечерята си до входната врата.

— Няма да доживея края на тази бременност — простена тя.

— Всъщност, би трябало да си доволна, че получаваш гадене — утеши я Андрю. — В книгата пише, че това е признак за правилно развитие на бебето.

— Господи, ти... — Люси се задави от гняв. Как смееше да споменава проклетата книга в такъв момент! Тя хвърли чантичката си по него. Андрю се наведе, тя премина покрай главата му и потъна в храсталаците до къщата.

СЕДМА ГЛАВА

Люси се вгледа в напрегнатото лице на Андрю. Какво ставаше с нея? Тя никога не губеше самообладание. И въпреки това ѝ се прииска да го удари. Неговата докачливост не беше извинение. В магазина се справяше с далеч по-досадни клиенти и успяваше да овладее желанието си да ги изхвърли през вратата.

— Извинявай — промърмори тя, — но когато спомена проклетата книга, след всичко...

— Кое „всичко“? Ти си тази, която го е ударила на живот, докато аз седя тук в тъмното и се притеснявам.

— Можеше да светнеш лампата над вратата — отбеляза тя, замислена над думите му.

Никой не се беше тревожил кога ще се приbere, откакто се премести да живее в собствен апартамент от петнадесет години насам и не беше сигурна дали иска Андрю да го прави. Това беше още една нишка между тях.

— С тази лампа е като без лампа. — Той огледа петнадесетватовата крушка. — Утре ще я сменя с по-силна.

— Не, няма да я сменяш. Харесва ми нейната приглушена светлина. Освен това, тази вечер — оплака се тя — щях да умра от скуча. Сега знам за компютрите повече, отколкото съм искала някога да науча. А когато се прибрах от досадната среща, откривам, че ти обикаляш около моята къща.

— Горкото ми ангелче! — Андрю протегна ръце към нея. — Значи ти си жертва, а? — В гласа му се прокрадна смях.

— Не ми се подигравай. — Люси се сгущи още по-близо до него.

Чувстваше се така добре в прегръдките му. Сякаш точно там бе искала да прекара цялата вечер, вместо да се преструва, че ѝ харесва компанията на другия мъж.

— По-добре да влизам вчутре. — Гласът ѝ трябваше да бъде решителен и твърд, но не успя. — Искам да си легна, преди стомахът ми да се прояви отново.

— Добра идея. — Андрю я целуна нежно по челото.

Топлият му дъх погали кожата ѝ, преди да усети докосването на устните му и Люси потръпна от желание. Една дълга секунда тя остана неподвижна, за да преодолее силното чувство.

— Ако ми дадеш ключа си...

— Ключът ли? Да, ключът. — Тя се намръщи. — Виж, той е в чантичката ми, а...

— А нея ти я хвърли по мен — довърши той. Наведе се над парапета и се загледа към гъстите храсти. — Със сигурност ти трябва по-мощна крушка. Не мога... Аха! — прозвуча триумфиращо гласът му, когато вдигна нещо от земята. — Чантата ви, мадам.

Люси я взе и смиръщи вежда, когато видя, че в нея нямаше нищо. Съдържанието ѝ се бе разпиляло и тя впери поглед в тъмния храсталак.

— Струва ми се, че проблемът е неразрешим — каза той. — Не само че е тъмно като в рог, но и там ти изсипа вечерята си и аз не изпитвам никакво желание да лазя наоколо.

— Никой не те е молил. Просто ми дай резервния ключ, който използваше преди.

— Ако си спомняш, ти поискава да ти го върна. Оставил го на нощната ти масичка.

— Чудесно. Това сигурно е единственият път, когато си ме послушал.

— Печеля точка, защото ти не си ме послушала нито веднъж.

— Мога да счупя прозореца — предложи Люси. — Ще трябва да спиш в къща с отворен прозорец и ще останеш вътре, докато не дойдат и не поставят стъкло.

— Няма да е лесно да се намери желаещ за това в събота сутрин.

— Утре е най-натовареният ни ден. — Люси го погледна многозначително. — А ти нямаш ли желание да пазиш къщата? Само докато...

— Съжалявам. Имам среща в осем за новия си проект. Клиентът е японец — поясни той, сякаш това обясняваше всичко. — Нали каза, че имаш резервен ключ?

— Да, той е в магазина, но и ключът за него също е в храстите. За нещастие няма да успеем да намерим Ани, защото в петък и в

събота вечер тя играе бинго. Ще стане полунощ, докато се прибере.
Ще отида на хотел.

— Кой ще те настани без багаж?

— Ще им обясня какво се е случило.

— А как ще се придвижиш?

— Ти ще ме закараши с колата — предложи тя.

— Нямам намерение да насърчавам глупави постъпки.

— Ще взема такси — заяви решително Люси.

— Как ще платиш? — Присмехулното изражение на Андрю я накара да съжали, че чантичката не е в нея, за да я запрати отново по него.

— Знам къде ще пренощувам! Ще те убия, полицията ще ме арестува и аз ще мога да преспя в затвора.

— Утре сутринта няма да успееш да отвориш магазина навреме.

— Знаех си, няма начин всичко да е наред в такава прекрасна идея. Тогава ще легна на изтривалката пред вратата.

— Ще спиш в моята стая за гости. — Той я хвана под ръка и я поведе по стълбите. — Където отдавна трябваше да живееш, ако притежаваше поне малко здрав разум.

— Не съм сигурна, че...

Тя се забави пред колата, въпреки че беше много любопитна да разгледа жилището му.

— Сложи предпазния колан. — Гласът му не търпеше възражения. Андрю запали двигател и поршето потегли. — Сега затвори очи и се отпусни.

Тя послушно притвори очи и се унесе почти веднага. Събуди се, когато Андрю паркираше колата и изключи двигателя. Прозя се широко и се огледа. Бяха в добре осветен подземен гараж. Той освободи колана ѝ и като се пресегна през нея, отвори вратата на колата. Ръката му докосна гърдите ѝ и цялото ѝ тяло потръпна от неочеквания допир. Слезе бързо, за да избяга от това коварно изтезание.

— Къде се намираме?

— В Манхатън.

Той я последва в асансьора. Когато отключи вратата на апартамента, Люси остана изненадана от обстановката, която се разкри пред нея.

— Не ти ли харесва?

— Мисля... че това не си ти — каза най-накрая тя и показа с жест всекидневната, изпълнена с хром, стъкло и кожа.

— Така ли? — изгледа я замислено Андрю. — А какъв съм аз?

— Ами... Вероятно съм очаквала да видя мебели в стил от времето на кралица Ана или от периода на регентството. Масивно дърво, стабилно... О, не знам. — Тя внезапно се почувства неловко под втренчения му поглед.

— Преценката ти е доста правилна. Обзвеждането е на бившата ми съпруга и то отразява нейния вкус, а не моя.

Люси сви вежди. Той не бе променил нищо от това обзвеждане, въпреки че то не отговаряше на неговото виждане. Защо? Дали тя му липсва? Или просто е зает и няма време? Люси въздъхна. Да имаше начин да разбере колко важна е съпругата му за него! Ако тази жена се появи отново, тя би могла да окаже влияние върху детето, аргументира тя своето любопитство.

Андрю отвори една врата и запали осветлението.

— Боже господи! — премигна недоумяващо Люси при вида на психоплаката на отсрешната стена. — Твоята жена е имала много потайни неразгадани кътчета в психиката си. И е по-добре те да останат неизследвани.

— Не ставай смешна, не е на Аманда. Дей се съгласи да живее тук девет месеца и аз ѝ казах да я направи по свой вкус.

— Лилави стени, черен килим и сребрист таван? Лично аз бих прекъснала договора, веднага щом видя тази какофония. Явно има нещо изключително нестабилно в личността на Дей.

— Тя започваше да работи върху дипломната си работа по история на музиката — обясни той, за да я оправдае. — Има страхoten слух. Защо не си легнеш, а аз ще ти пригответ един хубав чай от лайка?

— Съпругата ти оставила ли е никакви дрехи тук?

— Предполагам, че за изминалите пет години вече си е прибрала всичко. Защо?

Люси почувства облекчение при думите му. За пет години трябва да е преодолял болката от развода.

— Нямам нощница — отвърна тя.

— Хм... — В очите му проблеснаха искри и тя почувства как се развърнува от желанието, което прочете в тях. — Какво ще кажеш за

горната част на някоя моя пижама?

Той се върна отново в стаята, тъкмо когато тя се вмъкна между черните сатенени чаршафи и ги вдигна до брадичката си, защото първото копче на огромната пижама се закопчаваше едва под гърдите ѝ.

Само един поглед към Андрю, докато ѝ подаваше чая, ѝ подсказа, че не е успяла да се завие добре. Очите му светеха жадно, а чертите му се бяха изострили. Люси се загледа в чая объркана, несигурна и развълнувана. Разсеяно отпи и веднага изохка, когато горещата течност изгори устата ѝ.

— Горещо е — задави се тя и изпусна чаршафа.

— Разбира се, че ще е горещо.

Андрю взе чашата от разтрепераната ѝ ръка, оставил я на един модернистичен куб, служещ за нощно шкафче, и седна до нея.

— Горкото ми ангелче. — Той взе брадичката ѝ в дланта си и се загледа в лицето ѝ. — Днес не беше твой ден, нали?

— Забрави го. Това не е живот. А сега ще ми излезе пришка — мрачно каза тя.

— Покажи си езика да видя.

— Ще ми се притъпят всички вкусови усещания, но и това има своите предимства. Няма да усещам тревите, които сервираш.

— Люси!

— Добре! — съгласи се тя.

Той изглеждаше толкова сериозен.

— Нищо ти няма — заяви бавно той. — А сега лягай. Аз ще те завия хубаво.

— Благодаря ви, доктор Килиън.

Той издърпа завивките, но пръстите му се забавиха, когато очите му се спряха върху широкото ѝ деколте. Люси наблюдаваше като хипнотизирана как чувствено потръпват устните му. Тя се размърда леко и установи, че кракът ѝ неволно бе затиснат под него. Но тя не се почувства застрашена. Напротив, усещаше сигурност, защита и желание. Не можеше да събрка изражението върху лицето му. Той виждаше именно нея — Люси Хартфорд, а не една безименна жена, която случайно износва неговото бебе.

— Имаш такава фина кожа. — Андрю бавно прокара пръст по извивката на шията ѝ, слезе надолу по линията на деколтето и се спря

в началото на гънката на нейните гърди, а Люси затаи дъх в очакване. — Нежна си като розовите листенца, огрени от слънцето, топла и кадифено мека. — Той наведе глава и притисна устните си към кожата до неговия пръст.

Но тялото ѝ се разля топлина и Люси се загледа в приведената му глава, а очите ѝ останаха приковани върху мастиленочерния цвят на косата му. Очарована, тя прокара пръсти през нея. Окуражен от нейния отговор, той смъкна пижамата от раменете ѝ и гърдите ѝ се разкриха пред жадния му поглед.

Люси почувства топлината на дъха му до кожата си и зърната ѝ се втвърдиха от копнеж.

Бавно, нерешително, сякаш се страхуваше да не я нареди, той докосна с палеца си набъбналите зърна и тя простена от удоволствие. Бременността ѝ изглежда бе направила гърдите ѝ по-чувствителни, отколкото бяха в действителност.

— Андрю?

Слабият ѝ глас бе отчасти молба, отчасти желание и той обхвани гърдата ѝ с ръка и пое набъбналото връхче с устата си. Когато почувства топлата влага на езика му, пръстите на Люси потънаха в косата му и тя привлече главата му към себе си. Андрю възнагради плахата ѝ агресивност, като засмука пулсиращата ѝ плът.

Люси се изви под напора на разкъсващото я чувство и останалите копчета се освободиха сами. Той дръпна завивките и бавно, много бавно, отмести пижамата настрани. Постави топлите си ласкови длани върху корема ѝ и с благоговейно изражение започна да рисува фигури с езика си върху него.

— Андрю, моля те — простена тя. — Искам... — Гласът ѝ отекна дрезгаво в собствените ѝ уши и я върна към реалността.

Какво ѝ ставаше? Тя реагираше на ласките му с дълбочина, която граничеше с безумие. Никога в живота си не се беше чувствала по този начин. Сякаш малкото поточе, в което обичаше да играе, се бе превърнало в буен порой и тя бе погълната от бушуващите води.

— Не. — Тя отказа да признае чувствата си и тяхната непонятна сила. Това се дължи само на бременността, увери себе си тя.

Неподвижността на тялото ѝ най-накрая достигна до съзнанието на Андрю. Той се загледа в нея с недоумяващо изражение.

— Нараних ли те?

— Не, не — отвърна искрено тя. — Ти беше... Аз...

— Няма нищо — нежно ѝ се усмихна той. — Разбирам. Сигурно стомахът ти се обажда отново.

Люси се засрами от себе си, че избра най-лесния начин, за да се измъкне, но беше твърде объркана, за да изльже, още повече, че не беше наясно в какво се състои проблемът.

Андрю бавно вдигна завивките до брадичката ѝ.

— Спокоен сън! Не позволявай на дървениците да те хапят.

— Тук има ли дървеници?

— Не, не съм виждал. Но това бяха дежурните думи на моята осиновителка, когато си лягахме с другите деца. Въщност... — Лицето му за миг застинава неподвижно. — Като си помисля сега, наистина може да е имало дървеници при нея.

— Сирак ли си? — Люси се опита да съпостави досегашните си представи за Андрю Килиън с това неочеквано откритие.

— Не. Повечето деца, които се дават за отглеждане, не са сираци. Имах майка, но вторият ѝ съпруг не желаеше в краката му да се мотае чуждо дете. Баща ми не се върна от войната в Корея. — Той сви рамене. — Една обикновена история. А сега заспивай. Имаш нужда от почивка.

Люси го гледаше как излиза от стаята и се почувства объркана. Не само че трябваше да се справи със собствените си необясними чувства, но сега се появяваше и това изненадващо откровение, споделено съвсем случайно.

Андрю можеше да твърди, че неговото осиновяване е стара история, но не бе така. Миналото му обясняваше защо толкова държи да получи попечителство над детето си и защо смяташе, че една жена би могла с лекота да даде своето дете на друг. В крайна сметка неговата собствена майка го беше изоставила.

Сърцето я заболя за нараненото малко момче. Той заслужаваше повече. И тогава, и сега. Трябваше му истинско семейство, но единственият начин да му помогне бе да му даде бебето си. Тя въздъхна. Каква каша! Въпреки заплетената ситуация Люси вече не съжаляваше, че Андрю е баща на нейното бебе. Той беше най-мъжествената личност, която някога бе срещала. И ако този факт криеше известни опасности, той със сигурност имаше и своите

положителни страни. Тя се изтегна доволно и си спомни неговата целувка. Започна да се унася и със спомена за нея заспа.

Събуди се на следващата сутрин и намери бележка от Андрю с предупреждение да не забрави да закуси. Беше оставил и банкнота от сто долара, за да вземе такси до магазина.

Страните ѝ пламнаха при мисълта за тяхната близост предишната нощ. Люси решително отпъди натрапващия се образ и посегна към овесената каша. Нямаше време за губене с романтични предположения. Трябваше да тръгва.

Стигна навреме, но само благодарение на умопомрачаващата скорост на таксито. За нейно облекчение стомахът ѝ понесе героически това изпитание. Денят се оказа по-натоварен от всякога. Магазинът бе препълнен с клиенти, а новата продавачка имаше нужда от непрекъсната помощ.

— Върнах се. — Ани хвърли чантичката си под щанда. — Защо не излезеш да хапнеш нещо? Минава един часът.

Люси вдигна глава от чилетата виолетова презъда, която броеше.

— Не сега. Искам да заменя част от стоката. Ние... — Тя се извърна, когато чу камбанката на входната врата и по тялото ѝ премина тръпка на удоволствие при появата на Андрю.

— Аха. Ето кого чакаш ти — прошепна Ани. — Гаджето!

— Не го наричай така. Ще те чуе — скара ѝ се Люси, докато наблюдаваше как той се приближава към нея. Изглеждаше спокоен и доволен от себе си.

— Добър ден, Ани. — Андрю дари по-възрастната жена с блестяща усмивка. — Люси обядва ли вече?

— Не, Люси не е обядвала — отговори Люси. — И ако се каниш да кажеш, че си донесъл ядене... — Кимна към торбичките в ръцете му. — Тя с положителност ще откаже. Точно сега категорично отказва да яде трева.

— Само заради тези думи се изкушавам да не ти дам десерта, който ти донесох.

— Нека да позная. Сладкиш с моркови, пшеничени зърна и глазура с извара „Тофу“?

Той бръкна в едно от пликчетата и с жест на магьосник, който вади заек от шапката си, измъкна голяма пластмасова кутия.

— Донесох ти бадемов сметанов сладолед.

— Това е истински деликатес! — Люси се хвърли към кутията, но той я вдигна високо над главата си, тя загуби равновесие и се залепи върху гърдите му. Топлият мускусен аромат на кожата му изпълни ноздрите ѝ.

— Първо основното ястие, а десертът — след това.

Люси се усмихна, беше готова да се пребори с всичко само за да има в ръцете си тази кутия сладолед.

— Хайде да обядваме, Андрю. — Тя се отправи към задната стаичка. — Ани, ако Лидия ти потрябва, тя е в склада.

Андрю ѝ подаде обяда — пита с пълнеж, за който тя реши, че ще е по-добре да не пита. Отхапа и веднага се намръщи. Прегълтна и бързо посегна към портокаловия сок на бюрото.

— Трябва да пиеш мляко — скара ѝ се той. — Коя е Лидия?

— Това е оранжада, обогатена с калций, а Лидия е моята нова служителка. Тя е цяло открытие. Има изключителни познания за всички видове плетива и бродерии и тъй като няма нужда от пари, иска да работи на половин ден. Съпругът ѝ е починал от сърдечен удар миналия Великден и тя е успяла да преодолее скръбта си, но се чувства самотна. Работата тук я кара да се чувства необходима. И за двете ни ще бъде от полза.

— Хайде, изяж твоята...

— Не, не ми казвай какво е това. В този конкретен случай аз действително вярвам, че невежеството е благословия.

— Ти трябва да си най-благословеният човек, когото познавам.

— Не обиждай чувството ми за самосъхранение, а ми разкажи как протече срещата ти.

— Доста добре и за щастие — достатъчно бързо. Сега съм свободен и мисля да нахвърлям някои идеи за твоята пристройка, докато ти подремнеш.

— Тук не можем да си позволим почивка в събота.

— Тогава легни, колкото да се освободиш от напрежението.

Но когато се разположи удобно на леглото, Люси откри как умората ѝ, а заедно с нея и съзнанието ѝ отлитат някъде далеч и тя потъна в дълбок сън.

ОСМА ГЛАВА

Час по-късно Люси бавно изплува от дълбините на съня. Остана още няколко минути със затворени очи, за да се наслади на чувството на блаженство, което я обгръщаше като пух. Раздвижи се внимателно, но стомахът ѝ остана спокоен.

Приглушеният говор на клиентите, който се чуваше през затворената врата на магазина, я накара да стане бързо. Ани сигурно беше капнала от умора. Прекара пръсти през разбърканата си коса и отметна гъстите кестеняви кичури, които падаха над бледото ѝ чело. Прозя се широко и навлече кремавия пулover върху разкопчания колан на кафявите три четвърти панталони.

Внезапно се сети за Андрю, огледа се, но единственото, което напомняше за него, бяха скиците върху бюрото ѝ.

Тя се приближи с любопитство и подсвирна без звук, когато видя какво е нарисувал. Андрю Килиън явно беше много талантлив художник. Тя протегна ръка и докосна малката фигура в детската кошарка, която бе сложил в средата на голяма стая с много прозорци. Люси огледа своя разнебитен склад и се опита да си представи на неговото място видяната скица. Въображението ѝ не можа да се справи с тази задача.

Очите ѝ се върнаха на бебето от листа и се запита как ли Андрю си представя тяхното дете. Може би то ще притежава неговите артистични заложби. Тя се усмихна, когато пред нея се появи образ на мъж с нейната коса и фигурата на Андрю. Носеше изпомащана с боя престилка и се взираше втренчено в голямото платно. Люси премигна бързо, когато фигурата се обърна и тя видя, че му липсва дясното ухо. По-добре да стане лекар, помисли си тя. Но още по-добре щеше да бъде, ако отиде в магазина, където с положителност имаха нужда от нея.

За нейно облекчение всичко беше наред. Новата ѝ служителка пресмяташе нещо на касата, а Ани обясняваше нещо на възрастна жена, чиито ръце бяха пълни с вълнена прежда.

Люси се усмихна окуражително на Лидия, мина покрай щандовете с конци за гоблени и отиде в предната част на магазина. Изпълни я истинско удоволствие, когато забеляза Андрю, който разговаряше в ъгъла с някаква клиентка.

Очите й го поглъщаха жадно, попивайки всяка черта от ярката му индивидуалност. Черната му коса беше леко разрошена, а строго изсечените черти на лицето му се открояваха на фона на многоцветния асортимент от мохери зад гърба му.

Погледът ѝ се плъзна надолу по врата към незакопчаната бяла риза, която разкриваше загорялата му кожа. Беше свалил вратовръзката и сакото, а ръкавите му бяха навити. Няколко нишки тъмночервена прежда бяха навити около пръстите му.

Люси изпусна въздуха от дробовете си с дълга разтоварваща въздишка, когато си спомни ласката на тези пръсти, обхванали гърдите ѝ.

— По-добре ли си вече? — Андрю я погледна изпитателно и възникналата между тях интимност за миг изключи присъствието на клиентката.

— Да, благодаря. — Люси се обрна към жената, любопитна да разбере какво бяха обсъждали с него така разгорещено. — С какво мога да ви помогна? — попита тя.

— Ами... — Жената се усмихна несигурно. — С моята червеникова коса обикновено се придържам към землистите кафяви или зелени цветове. Този път реших да постъпя по-авантюристично и да опитам онзи цвят... — Тя кимна към ръцете на Андрю. — Сложих го до лицето си, за да видя как ми стои, когато той ми каза, че е ужасно.

— Този нюанс на червеното не е подходящ — обясни той. — Има лилав оттенък и прави кожата й бледа. Ако държи на червения цвят, мисля, че трябва да избере този с примес на оранж. Като това, например. — Той взе едно чиле от рафта и го сложи до нея. — Вижте какво имам предвид?

— Той е прав. Този цвят засилва блъсъка на косите ви, а не ги конкурира. Ако искате вземете от него, започнете плетката и ако не ви хареса, ще ви го сменя с друг.

— Точно така ще направя. Време е да посъживя малко гардероба си. Благодаря ви за помощта. — Тя се усмихна на Андрю.

— Винаги сте добре дошла — отвърна приветливо той и Люси неочеквано усети как я перна ревността. Тя не искаше Андрю да се усмихва на непознати жени. На познати — също. Искаше го само за себе си. Примитивната ѝ реакция я ужаси.

Люси остави жената да провери сметката си, влезе в склада и извади от хладилника кутия с безалкохолно питие.

— Нещо за пиене? — Тя хвърли един поглед през рамото към седналия вече зад нея Андрю. Той взе бележника си и започна да пише нещо в полето. Отпи от нейната кутия и я върна.

— Благодаря — промърмори разсеяно той и продължи да драска.

Люси отпи отново и позволи на устните си да се задържат повече време върху мястото, където той беше пил, докато умът ѝ трескаво връща спомена за топлината на тези устни. Тръсна глава, за да прогони това чувство и съсредоточи вниманието си върху своя въпрос.

— Какво правеше в магазина?

— Реших да проверя прозореца в задната стая, която е с изглед към алеята. Хрумна ми, че ако направиш тази стая на детската, няма къде да държиш стоката си. Можем да направим пристройката по цялото протежение на магазина. Половината от пространството ще бъде за бебето, а другата половина — за склада.

— Звучи добре — кимна одобрително Люси. — Не бях стигнала до решение за склада. Много ми харесва рисунката ти на детската стая.

— Тя не пестеше похвали, когато имаше основание за това.

— Като говорим за бебето, какво мислиш за Арабела?

— Коя е Арабела и какво общо има тя с бебето?

— Не ме разбра, предложих го като име за нашата дъщеря.

Нашата дъщеря! Как само звучаха тези думи! Идваха никак съвсем естествено, въпреки че името не беше хубаво.

— Едната ми баба се казваше Мери, а другата Франсис. Харесва ми комбинацията от двете. Как ти звучи — леля Мери Франсис или доктор Мери Франсис Хартфорд, или...

— Доктор Мери Франсис Килиън — поправи я Андрю. — Щом ти избираш първото име, аз ще взема последното. Освен това по традиция детето носи името на баща си.

— Ако тя и аз имаме различни фамилии, това ще породи много проблеми — възрази Люси.

— Не, няма. У нас поради разводите и повторните бракове, половината от децата, които познавам, имат фамилии, различни от тези на майките си.

— Другите не ме интересуват. А ако използваме тире? Ще я наричаме Мери Франсис Хартфорд-Килиън.

— Надявам се да се научи да пише името си, докато завърши колеж. Освен това помисли за нашите внуци. Да предположим, че тя се омъжи за човек на име Ванландигъм-Томличек... И никой от двамата не иска да направи компромис. Ние може направо да се побъркаме с внуци на име Хартфорд-Килиън-Ванландигъм-Томличек... Знаеш, че съм прав. Моето дете трябва да носи моето име.

— Твърде опростено разглеждаш нещата, въпреки че да си призная може и да имаш известно основание. Особено, ако е момче.

— Няма значение дали е момче, или момиче.

— Добре — предаде се Люси. — Ще използваме твоята фамилия и ще я наречем Мери Франсис.

— А ако е момче?

— Тогава няма да я наречем Мери Франсис — усмихна се Люси.

— Щом ти кръщаваш момичето, аз ще избера името на момчето. Име, което да не води след себе си присмехулни прякори. Да кажем... Джон?

— Джон е героят на повечето вицове. Как е второто ти име? Джеймс? А името на баща ти? Какво ще кажеш за Джеймс Артър?

— Баща ми умря в Корея — възрази Андрю. — Аз не го помня въобще. — Той прокара нервно пръсти през косата си.

— Той имаше ли семейство?

— Баща му беше саможив човек. Децата не го интересуваха, въпреки че той твърдо вярваше, че е поел своя дял от отговорността.

— Това е за негова сметка — ядоса се Люси заради тъгата, помрачила внезапно лицето му.

— Не, за моя — бавно обясни Андрю. — Дядо ми откри доверителен фонд на мое име, от който всеки месец ми се изплаща определена сума за моите разходи.

— Нали каза, че са те отгледали чужди хора?

— Майка ми не съобщи на социалната служба за този фонд. Просто прибираще чековете всеки месец. Именно по тази причина тя

не позволи на никого да ме осинови в действителност. В противен случай губеше парите.

— Какъв egoистичен... — Люси се задъха от възмущение. — Трябвало е да я застрелят.

— Случи се нещо по-лошо — усмихна се Андрю. — Когато завърших училище, трябваше да ми предадат останалата част от фонда, за да си платя колежа. Тя се опита да представи моят най-голям полубрат вместо мен, но тъй като тогава той бе едва на петнадесет, адвокатът на банката, който управлява фонда, се усъмнил и поискал разследване. Всичко излезе наяве и на мен ми дадоха останалите единадесет хиляди.

— И това ли беше всичко? — разочарова се Люси.

— Не, мое малко кръвожадно момиче. Изпратиха препис от доклада на социалната служба, а те заведоха дело срещу майка ми за парите, които са изразходвали за мен, откакто ме е прехвърлила на тях, от двегодишната ми възраст.

— Надявам се, че са взели всичко, до последното петаче — ядосано каза тя, като си представи какво е преживял Андрю като дете.

— Изтрий това зло изражение от лицето си. — Той хвана брадичката ѝ и я целуна лекичко по устните. — Както виждаш, аз оцелях.

— Децата не само трябва да оцелеят, а и да се радват на детското си.

— Моето дете ще бъде щастливо — заяви Андрю с дълбоко задоволство в гласа, което я разчува. — Ти никога не би изоставила своите задължения. И професията няма да ти пречи. Ще можеш да водиш детето на работата си. Свободна ли си следващата събота? Ще ходя на благотворителна вечеря. Ще бъде хубаво да се запознаеш с някои от моите приятели.

— Разбирам.

Люси потисна обхваналото я вълнение и се опита да помисли логично. Беше изненадана и много поласкана, че Андрю нямаше търпение да я представи на своите колеги, но несигурността на бъдещето я накара да се почувства неловко. Той постепенно ставаше част от нейния личен живот, от работата ѝ, а сега изглежда възнамеряващ да я включи в своя собствен живот. Дали беше разумно? Какво ще стане, когато бебето се роди и вниманието му се

пренасочи от жената, която го е износила, към него? Къде оставаше тя, ако си позволеше да се ангажира емоционално с него?

Утре може да ме бълсне кола и въпросът отпада, пошегува се тя със себе си. Всичко в живота е риск и човешките взаимоотношения не правеха изключение. Андрю заслужава да поеме известен риск заради него, реши тя.

— Предполагам, че това не е кой знае колко сложен въпрос? — Сянка на обида премина през очите му.

— С удоволствие ще дойда — побърза да го успокои тя. — Просто се чудех какво бих могла да облека. Талията ми следва пътя на разширението.

— Съвсем естествено е. В книгата казват, че на слабите жени започва да им личи по-рано, отколкото на по-пълните — успокои я той.

— Сега ми кажи как искаш да проектирам твоя склад?

Андрю я накара да седне върху кутията до него.

Люси потрепери леко при допира на бедрото му до нея, но не направи нищо, за да увеличи дистанцията между тях. Харесваше ѝ физическият контакт. Караже я да се чувства цялостна.

— Искам рафтове. — Тя направи усилие да се съредоточи. — Много, много рафтове. Омръзна ми непрекъснато да размествам кутии, за да мога да намеря нещо.

— Хм. — Андрю се загледа в далечината и предложи: — Може да сложим прозорци на покрива и да изградим втори етаж до всяка от четирите стени. Ще разполагаш с две нива на складиране.

Той започна да нахвърля скицата и Люси се наведе над него, очарована от картина, която се появяваше изпод молива му.

Люси отвори входната врата, още преди да е заглъхнал звукът на звънеца. Сякаш беше чакала с часове пристигането на Андрю и вече нямаше търпение да го види. Очите ѝ се разшириха от изненада при вида на неговия вечерен костюм. Изглеждаше точно такъв, какъвто в действителност беше — изтънчен богат мъж с професия — и тя изпита неясно чувство на страх.

— Добър вечер. — Тя го покани в дневната.

— Нямаме време. Движението е доста натоварено — отвърна разсеяно той, защото вниманието му беше привлечено от нея. —

Роклята ми харесва, особено тази якичка. — Той протегна ръка към сложната плетка на кремавата копринена якичка. — С нея приличаш на нещо средно между мадона и малко момиченце, облечено за първия си урок по танци.

— Благодаря... — Гласът ѝ прозвуча твърде дрезгаво, но докосването на пръстите му по шията ѝ я накара да изтръпне.

— О, това определено беше комплимент. — Блясъкът в очите му се засили. — Изглеждаш съвършена. Абсолютно съвършена.

Люси се смути от желанието, което видя в очите му, и от реакцията на собственото си тяло.

— Идва от роклята — демонстрира тя бронзовата коприна. — Обожавам тази материя. Кара ме да се чувствам така... — За малко да каже „женствена“, но бързо продължи: — Изгубих страшно много време, докато я открия. Моите дрехи вече са ми твърде тесни, а роклите за бременни — все още твърде широки.

Андрю се наведе и спря потока от нервни думи по най-ефикасния начин — като затвори устата ѝ с целувка.

Тя се вкамени от изненада, но само за миг. След това удоволствието се разля по цялото ѝ тяло, пропъди несигурността ѝ и тя се отпусна в прегръдките му. Ръцете му се сключиха около нея и той я притисна към себе си.

Очите ѝ се затвориха сами, за да бъде по-пълно усещането от неговите устни. Това беше мъжът, когото познаваше, помисли си тя с облекчение.

Люси потръпна, когато езикът му се плъзна по долната ѝ устна и устата ѝ откликна с готовност. Езикът му веднага нахлу в нея и започна да я гали с чувствени движения, които я накараха да простене от едва сдържано удоволствие. Твърде скоро за нейните възбудени сетива, той вдигна глава и усмихнато се загледа в разцентрованите ѝ очи.

— Липсваше ми през изминалата седмица — промърмори той.
— Нямах и една минута свободно време за себе си. Но поне приключих с работата в Сан Франциско.

— И ти ми липсваше — призна тя и се опита да се отдръпне от силната му прегръдка.

— А сутрешното гадене?

— Вече почти изчезна, точно както казват в книгата. — Тя вдигна един кафяв копринен шал с тежка бродерия и го наметна върху себе си, но спря, като забеляза, че той се намръщи.

— Остави този шал. Октомври е и имаш нужда от палто.

— Есента беше толкова мека, че още не съм взела зимното палто от химическото чистене, където го давам на съхранение за топлия сезон.

— Облечи това, което е в гардероба.

— Да сложа червена канадка върху копринена рокля! — Тя го изгледа с неприкрит ужас. — Не ставай смешен.

— Ти си смешна! Ще замръзнеш. И бебето...

— То е на сигурно място, защитено от резки температурни промени и аз отказвам да се правя на интересна. И без това се чувствам неловко.

— Неловко ли? Защо?

— Може би... Това не е точната дума, но виж... Благотворителните събирания, на които аз ходя, са от типа на фестивалите, организирани от нашата църква или ежегодните танци за деня на Свети Валентин. Хората, с които ще се срещна на твоя... — Тя махна безпомощно с ръка.

— Те са същите, с които ти се срещаш. Едни от тях са много добри, други — много лоши, а по-голямата част са някъде по средата. Освен това сме на една маса с Аманда и нейния приятел. Тя ще ти допадне.

Наистина ли? И защо трябва да хареса Аманда? Защото той я харесва ли? Прониза я внезапна ревност. Но... Тя изведнъж си спомни нещо. Бившата му съпруга не се ли казваше Аманда?

Люси крадешком погледна Андрю, докато той ѝ помагаше да се качи в ниското порше. Автоматично закопча предпазния колан и за миг си помисли да заяви, че ѝ е лошо и да се откаже от вечерта. Не, не беше страхливка и освен това именно тя носеше детето на Андрю.

Бяха ѝ необходими само две минути в компанията на Аманда, за да разбере, че тя наистина е бившата му жена — жена, която той очевидно харесваше изключително много. Но Люси не можеше да сподели чувствата му. Неоправдано я намрази още от пръв поглед, без да има никаква основателна причина. Ненавиժдаше нейната класическа красота на блондинка, великолепната модна рокля, която

обгръщаше тялото ѝ, и най-вече приятелското и непосредствено държане с Андрю.

Фактът, че Аманда се отнасяше с открито приятелство към нея, не промени мнението ѝ. Само я накара да се почувства виновна. Опита се, доколкото ѝ позволяваха възможностите, но не успя да постигне изискаността, с която Аманда се справяше със сложната ситуация. С напредването на вечерта напрежението от непрекъснатите усилия си каза думата. Главата ѝ натежа, а стомахът ѝ се разбунтува още с поднасянето на десерта.

— Какво има, Люси? — прошепна Андрю, докато келнерът сипваше кафе на Аманда.

— Започва да ми идва в повече, но няма нищо страшно. Ще се оправя.

— Няма какво да чакаме. Няма да ти позволя да седиш и да слушаш празни приказки след вечеря, щом не се чувствуваш добре. Хайде.

Андрю стана, подхванила за лакътя и буквально я вдигна от мястото ѝ.

Люси са разкъсваше между облекчението, че ѝ предлагаха изход от тази емоционално тежка ситуация и самопрезрението, че нямаше сили да издържи докрай.

— Не разбрах, че ще си тръгвате? — остана изненадана Аманда.

— Люси не се чувства добре. — За нейно успокоение, той не спомена, че е бременна.

Нямаше представа как бившата му съпруга ще реагира на новината и нямаше желание да разбере това. Имаше достатъчно проблеми със собствените си емоции, за да се интересува от тези на Аманда. А тя очевидно продължаваше да има определено отношение към Андрю, въпреки че не стана съвсем ясно в какво точно се състои то. Люси се чувстваше заплашена и това я объркваше.

— Довиждане, Люси. Радвам се, че се запознах с теб — каза искрено Аманда.

Едва след като вече беше на сигурно място в дневната си, докато се преструваше, че пие чай без кофеин, който Андрю настоя да ѝ приготви, тя се почувства достатъчно спокойна, за да разпита за взаимоотношенията му с бившата му жена.

— Аманда изглеждаше чудесно тази вечер — преднамерено подхвърли тя, а очите ѝ се впиха в лицето му, за да разбере как ще реагира на похвалата.

— Щхъ — промърмори той и си развърза вратовръзката.

Люси за миг забрави за въпроса си, докато го наблюдаваше как сваля сакото и колана, след това ги последваха и обувките. Разкопча първите три копчета на ризата, нави ръкавите нагоре и като потъна на дивана до нея, качи обутите си с черни чорапи крака на масичката за кафе.

— Това е истинско облекчение. — Той отпи от брендито, което сам си бе налял.

За него сигурно беше така, помисли си печално Люси и отпи от чая, за да освежи устата си, внезапно пресъхнала от усещането за тежината на тялото му, което я накланяше към него. Топлината на кожата му предизвикваше горещи вълни по цялото ѝ тяло и опияни вече възбудените ѝ сетива. С мъка опита да се отскубне от тази клопка. Тя искаше... Имаше толкова много неща, които трябваше да узнае, за да се отдаде на това почти непреодолимо желание за по-близък физически контакт с него.

— Цветът на роклята подхождаше изключително добре на нежната ѝ кожа — опита отново Люси.

— Аманда има страхотно око за цветовете — отвърна утвърдително Андрю. — Идва от усета ѝ на художник.

— Художник ли? Мислех, че се занимава с реклама?

— Да, тя е младши партньор в една от водещите реклами фирми в Ню Йорк. — Гласът му звучеше съвсем нормално и колкото и да се опитваше, Люси не успя даолови нещо по-различно от гордостта на един човек от постиженията на неговия приятел.

Всички разводи, които бяха минали пред очите ѝ, а те не бяха никак малко, бяха съпроводени от много горчиви чувства. Защо при Андрю не беше така? Дали не беше още влюбен в Аманда? Мисълта направо я смрази и тя неволно потрепери.

Андрю свойски прехвърли ръка през раменете ѝ и я привлече към себе си. Това заплашваше да я лиши от всяка мисъл. Не, тя трябваше да бъде наясно с всичко.

— От художник до изпълнителен директор в рекламата — това е значителен скок! Защо се разделихте?

— Мисля, че грешката е моя — отвърна той, след като отпи от брендито.

— Не харесваш ли художниците?

— Не, но обичам да ям — усмихна се той. — С Аманда се запознахме на един дизайнерски курс, още докато бяхме в колежа. Започнахме да излизаме заедно и през последната година вече смятахме да се оженим. Аз исках да изчакаме, докато взема и диплома за архитект, но Аманда заяви, че не ѝ се чака пет години. И така ние съставихме нашия грандиозен план — засмя се присмехулно той. — Тя да тръгне на работа и да издържа и двама ни, докато аз завърша. А след това аз щях да работя, докато тя се изучи за художник-портретист. Приятел на нейния баща ѝ предложи работа в неговата фирма. Останалото, както казват, е история. Тя се потопи в рекламата като пате във вода. Хареса ѝ. И нещо повече — стана дяволски добра. Не след дълго имаше собствена сметка и прекарваше в път повече от две трети от времето си.

— Сигурно се е отразило на брака ви?

— В известен смисъл — да. С течение на времето се отдалечихме един от друг и бяхме нещо повече от добри приятели, които споделят едно и също жизнено пространство.

— И какво промени нещата?

— Моят тридесет и четвърти рожден ден. Исках да имам деца, докато съм млад и мога да им се радвам. В началото на нашия брак решихме да имаме две деца, но Аманда все не намираше време за това. И най-накрая аз я попитах дали изобщо това време ще дойде. — Андрю отпи една голяма гълтка. — Въпросът ми накара и двамата да се изправим лице в лице с проблема. Стигнахме до извода, че вероятно все още държим един на друг, но отдавна вече не се обичаме. И така се разделихме.

— Чакай малко. — Люси се опитваше да проумее думите му. — Ти казваш, че в основни линии бракът ви е бил щастлив.

— По-точно казано, не беше нещастен — отвърна той.

— Тогава защо просто не се ожени след това?

— Опитах. Три години опитвах, но проблемът е там, че жените, които ме привличаха в емоционално и интелектуално отношение, бяха жени на кариерата. А те са твърде заети, за да отглеждат деца. Дори и

да родят, след това те обикновено хвърлят детето на някоя бавачка, всичко продължава както преди и детето страда.

— Не усложняваш ли твърде много нещата? Само защото и двамата родители работят, не означава, че на детето ще му бъде по-зле, отколкото ако жената си остане вкъщи. Втората кариера в семейството означава просто по-добро планиране.

— Ха!

— Сигурна съм, че е така — настоя Люси. — Аз имам професия и нямам никакво намерение да се отказвам от нея само, защото ще имам дете. Ще полудея, ако трябва да седя цял ден у дома.

— Но ти ще взимаш детето със себе си на работа — възрази Андрю. — Това не е същото.

— Щом си толкова против работещите жени да бъдат майки...

— Не ме разбра, аз съм против работеща жена да отглежда моето дете.

— Губиш — заяви насмешливо Люси, като се опита да прикрие пронизалата я болка.

— Не — отвърна бавно той. — Всъщност, мисля, че печеля.

Люси го погледна в очите, за да разгадае тайнствените му думи, но не успя. Тогава реши да извлече още информация, докато все още имаше желание да говори.

— Защо не се ожени за някое достатъчно младо момиче, за да бъде по-отстъпчиво и послушно.

— Опитах — призна глупаво той. — Но ти имаш ли някаква представа колко е изморително да водиш разговор с девойче на двадесет години. Те все още не са направили нищо и не са видели нищо. Те просто не са преживели достатъчно, за да бъдат интересни. Поне не за мен.

— Схемата е точна — промърмори тя.

— Не е по-различна от твоята — защити се Андрю. — Ти също брои пари, за да получиш отказа на бащата за правата върху неговото бебе.

— Не е същото. Аз съм майката.

— Къде пише, че майката ще обича детето повече от бащата?

— Добре, така е, но трябва да признаеш, че повечето мъже не държат толкова на децата си.

— Аз не съм от повечето мъже — заяви категорично той.

— Не, не си — съгласи се тя. — Всъщност, Андрю Килиън, подозирам, че ти си направо уникален. — Подтикната от някакъв импулс, тя се наведе и притисна устните си към неговите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Имаше намерение това да бъде само едно признание за достойнствата на неговата личност. Но след като устните им се срещнаха, те сякаш се сляха. Тя инстинктивно притвори очи и почувства вкуса на устата му и лекия дъх на бренди.

Ръцете му я обгърнаха и той я сложи на скута си.

Люси изписка от изненада при моментното чувство на дезориентация, а след това тялото ѝ се стегна, усетила твърдостта на мускулите на силните му бедра. Обхвана я радостна възбуда при мисълта, че той се вълнува не по-малко от тяхната близост.

Тя се сгуши още по-близо до него и облегна глава на рамото му. Лекият мускусен аромат на кожата му изпълни ноздрите ѝ. Подтикната от необходимостта да го докосне, Люси разкопча останалите копчета на ризата и ръката ѝ се пълзна под нея.

Доволна усмивка се изписа върху устните ѝ, когато почувства как сърцето му ускори ударите си.

Бавно, сякаш изследваше непозната територия, тя прокара пръсти през гъстото руно на гърдите му. Твърдият косъм погъделичка дланите ѝ и тя почувства още по-силно неговото физическо присъствие. Усети навлажнената му кожа. Люси притисна устни към вдълбнатината в основата на гърлото му и нежно го близна. Вкусът на сол изпълни устата ѝ.

Андрю потрепери при нейната ласка, хвана брадичката ѝ и изви главата ѝ назад.

— Боже мой, ти си невероятна — прошепна дрезгаво той.

Люси се загледа в него, очарована от чувствената иззвивка на устните му. Светлината от настолната лампа зад дивана падаше върху главата му и моделираше всеки кичур на тъмната му коса. Тя протегна ръка и я докосна, а пръстите ѝ потънаха в копринената ѝ мекота. Главата ѝ се прислони на рамото му и тя не направи опит да прикрие изгарящото я желание. Искаше той да я целува. Изпитваше нужда тя да го целува. Страстта ѝ се разгаряше с всяка измината секунда.

— Искам да ме целуваш — заяви на висок глас тя.

— Желая го не по-малко от теб.

Ръцете му обхванаха неподвижно главата ѝ и той я целуна силно. Устните ѝ се разтвориха и езикът му нетърпеливо нахлу в нея. Вълна от нежни тръпки премина по кожата ѝ и я накара да потрепери от силата на неговото желание. Вкусът на бренди, което беше пил, бе по-силен сега — алкохолът изгаряше вкусовите ѝ окончания и още повече разпалваше огъня в нея.

Бе така завладяна от целувката му, че не забеляза какво правят пръстите му, докато той не разкопча и последното копче от корсажа ѝ и го свлече надолу. Хладният въздух подейства добре на пламналата ѝ кожа и Люси се раздвижи премаляла, като се предаде във властта на това усещане. Унесът ѝ бе рязко прекъснат от докосването на леко загрубялата му длан върху копринената мекота на гърдите ѝ. Той разтри порозовялото връхче с палеца си, зърното се втвърди и се превърна в болезнена пъпка.

Андрю лакомо погълъща нечленоразделните звуци на удоволствие, които се откъсваха от устните ѝ, и започна да рисува концентрични кръгове около гърдите ѝ с пръста си и я накара да обезумее от желание. Бременността беше направила гърдите ѝ така чувствителни, че всяко негово движение беше направо непоносимо.

Андрю вдигна глава и се загледа в лицето ѝ, а дъхът на Люси се спря на гърлото ѝ при вида на искрящия блясък в очите му.

— Толкова си красива! Като фигурка от фин порцелан, на която е вдъхнат живот. И си моя!

Примитивното задоволство в гласа му я изтръгна от чувственото опиянение, в което беше изпаднала, и тя рязко се освободи. Намръщи се от собственическите му думи, но не беше сигурна дали това ѝ харесва, или не. Винаги бе смятала, че хората принадлежат на себе си, а не на другите... Но сега, с него, вече не беше така сигурна и за още много други неща.

Андрю се наведе и хвана едно от набънналите ѝ зърна с устата си и тя отново потъна във вълните на удоволствието, което разтърсваše цялото ѝ тяло и прогонваше всичките ѝ мисли. Тя освободи емоциите си да достигнат върхове, за които не бе предполагала, че съществуват.

Внезапно Андрю се изправи, вдигна и нея и я притисна до силното си тяло.

— Моят красив ангел! — Той покри лицето й с топли целувки, а ръцете му свалиха роклята от раменете ѝ. Чу се прошумоляването на леката коприна, която се свлече легко до краката ѝ. Комбинезонът бързо я последва. — Ослепителна си! — прошепна той, обхвата бедрата ѝ и ги приближи до себе си, за да не остане и съмнение за степента на неговата възбуда.

Реакцията му на нейната женственост я изпълни с екзалтиращо чувство на триумф и тя смело го последва и съблече ризата му. Прокара замечтано пръсти по широките му рамене. Той изглеждаше много по-мускулест без прикриващия плащ на дрехите... И много по-опасно мъжествен, сякаш бе свалил белезите на цивилизацията заедно с тях. Но тази опасност я възбуждаше и я караше да се чувства по-трепетно жива.

Тя проследи извивката на ключицата, потъна в основата на гърлото му, а след това пълзна ръце по стегнатите му мускули. Плуването му се беше отразило добре, помисли си унесено тя. Андрю имаше фантастично тяло.

Ръцете ѝ се придвишиха надолу, към кръста, точно над колана. Той потрепери и Люси внезапно бе обхваната от необясним импулс да го накара да загуби самообладание.

Погледна го и задържа светлите му сини очи в своите, докато бавно, много бавно разкопча колана и започна да разтваря ципа на панталоните му.

Когато те вече бяха паднали на земята, кожата му блестеше от ситни капчици пот. Андрю нетърпеливо прекрачи панталоните и ги ритна встрани. Завъртя я в ръцете си и я положи на дивана. Коленичи до нея, прокара ръце надолу по тялото ѝ с галеща ласка, която я възбуди непоносимо. Дланта му се спря собственически върху леко закръгления ѝ корем, но вниманието му бе приковано от гърдите ѝ. Потърка носа си в едната, после в другата. Люси усещаше трепкащата топлина на дъха му върху пламналото си тяло и се почувства безтегловна.

Устните му слязоха по-ниско, спряха се на пъпа ѝ и тя рязко трепна. Пръстите му проследиха с нежно движение линията на бедрата ѝ. Пулсът ѝ се учести.

— Андрю! — простена Люси.

— Всичко е наред, скъпа моя — промърмори той, като не разбра причината за нейното вълнение. — В книгата се казва, че можеш да се любиш до последния месец на бременността.

Ръцете на Андрю се разтрепериха, той бързо свали бикините ѝ и ги хвърли настррана. По същия начин се освободи и от собствените си слипове. Положи я на средата на дивана и застана над нея.

Наведе се така, че върховете на зърната ѝ потъваха в гъстото руно на гърдите му и той бавно се раздвижи. Пронизаха я остри тръпки на удоволствие и тя инстинктивно го привлече към себе си, за да засили това усещане. Чувстваше се така добре под неговите търсещи пръсти.

— Имаш ли представа колко съблазнителна е за мен мисълта за моето дете, което расте в теб? — промърмори той.

Думите му разкъсаха чувствената омая. Дали интересът му не бе насочен повече към нейната същност — майка на детето му, отколкото към нейната личност — Люси Хартфорд, жена със своя собствена идентичност?

Вгледа се колебливо в него. Тъмната му коса бе разрошена от пръстите ѝ, очите му бяха затворени, сякаш бе съсредоточен върху някакво видение, мускулите на врата му — силно опънати, а лицето — застинало с непреклонно стиснати устни.

Топлина се разля в душата ѝ и прогони страховете ѝ.

Андрю приличаше на човек, обхванат от непосилно напрежение. Нямаше как да се преструва.

Без да се колебае, тя протегна ръце и повелително каза:

— Ела!

— Да, разбира се! Да! — промълви той и разтвори краката ѝ.

Дъхът ѝ замря, когато почувства горещината на неговата възбуда до влажната мекота на тялото си. Внезапно я обхвана нетърпение, тялото ѝ се изви нагоре и го погълна.

Пръстите ѝ се вкопчиха в запотената му кожа и тръпки на удоволствие разтърсиха тялото ѝ. Още не бе успяла напълно да почувства удивителното усещане, когато Андрю провря ръце под бедрата ѝ и започна да се движи с къси, отсечени тласъци.

Люси затвори очи и цялото ѝ същество се съсредоточи върху невероятното напрежение, което нарастваше в нея. Единственото,

което имаше значение в момента, бе да получи облекчението, което неговите сигурни движения обещаваха.

И когато то дойде, тя бе изненадана от интензивността на своята реакция. Цялото ѝ тяло се сви, а след това избухна и се превърна в звезден прах. Не съзнаваше нищо друго. Дори не чу неговия приглушен вик, когато самият той се освободи, не усети тежестта на тялото му, нито хладния въздух, който нахлуваше от прозореца. Нямаше значение нищо друго извън диапазона на нейните собствени чувства.

Тя въздъхна дълбоко, затвори очи и заспа веднага. Не се събуди до сутринта, когато при обръщането си настриани, откри друго тяло в леглото си.

Шокирана, тя отвори широко очи и срещу погледа на Андрю. Неговите очи са непроницаеми, осъзна тя, опитвайки се да разгадае настроението му. Беше невъзможно да разбере нещо от израза на лицето му. Дали вече не съжаляваше? Чувството на неловкост не успя да я обхване, защото той се наведе и я целуна нежно по върха на носа.

— Добро утро, Люси. — Лицето му се озари от усмивка и разсея страховете ѝ.

— Добро утро, Андрю. — Тя все още се чудеше какво мисли той.

— Защо ме люби снощи? — неочеквано изрази на глас съмненията си тя, а след това ѝ се прииска да се скрие под завивките от неудобство.

Какъв въпрос на пубертетче, ужаси се тя от себе си. По същия начин би могла да го попита дали все още я уважава.

Андрю остана загледан няколко минути в пламналото ѝ лице.

— А ти защо ми позволи да се любя с теб? Аз не съм направил нищо сам. Ние заедно правихме любов. Ние бяхме равностойни партньори.

Партньори ли? Звучеше добре. Сигурно, трайно и успокояващо. Поне така изглеждаше от нейна страна. Проблемът беше в това, че не знаеше неговата гледна точка. На тридесет и пет години тя вече беше успяла да научи, че понякога мисловният процес при мъжете е абсолютно необясним, особено при по-напрегнати емоционални състояния.

— Любихме се, защото имах желание за това — отговори най-накрая тя, като не желаеше да разкрива чувствата си, без да има най-малка представа за неговите.

— Разбирам. — Той я изгледа замислено. — Предполагам, че това е достатъчно, за да продължим.

Да продължат, но накъде? — запита се раздразнена тя. Тези неразгадаеми реплики... Тя се стегна, като почувства голямата му ръка да обхваща гърдите ѝ и го погледна в очите. Изгарящият пламък, който видя в тях, прогони всички въпроси от главата ѝ. В този момент действията му бяха много по-интересни и абсолютно недвусмислени.

— Как е стомахът ти? — прошепна близо до устните ѝ той.

— Добре — промърмори тя, загрижена повече за други части от тялото си в този момент.

— Сигурна ли си? Не искам заради мен да ти стане лошо.

— Ти по-скоро ме изнервяш — отвърна тя и се опита да го прегърне.

— Така няма да ти е удобно. А сега? — Той я подхвана с ръка и я сложи върху себе си.

— Мисля, че сега аз владея ситуацията. — Тя се размърда леко, наслаждавайки се на силното му тяло.

— Имам новини за теб, мила. — Погали с кокалчетата на пръстите си затоплените ѝ от съня страни. — След малко ще бъдеш напълно завладяна от тази ситуация.

— Обещания, обещания — подразни го тя, но когато той привлече главата ѝ към себе си, тя забрави шагите и обладана от пламенна страсть с удоволствие се остави в нейната власт.

— Госпожо, аз закъснявам, а трябва и да го сглобя — нетърпеливият глас на доставчика прекъсна разговора на Люси с една нейна клиентка.

— Добре, Люси — каза клиентката ѝ. — Ти върви, а аз мисля, че ще последвам съвета ти и ще сложа два ката от мохера. Сега ще си избира цветовете. Тук има толкова голям избор.

— Не бързай — окуражи я тя с усмивка и се обърна към доставчика. — Какво точно ви трябва, че Ани не може... — Тя се спря, когато познатата му физиономия ѝ напомни нещо. — Като че ли вие ми докарахте леглото?

— Да, мадам. А сега ви нося механична пътека за разходка.

— Моля? Аз не съм я поръчвала. Дори нямам нужда от подобно нещо. В този магазин и без това съм в непрекъснато движение.

— Знам, че не сте я поръчвали вие, мадам. Вашият приятел направи заявката, както и за леглото. Само като си помисля, че едно време аз носех на жена ми бонбони и цветя, докато ходехме заедно...

Приятел ли? Люси почувства как пламна. Каква спокойна, старомодна дума. Тя едва ли би могла да опише неговото отношение към нея. Беше много по-сложно и ставаше още по-заплетено с всеки изминал ден.

— Мадам! — раздразненият глас на доставчика наруши мислите й. — Имам и други магазини за днес.

— Извинявайте. — Люси с усилие се съсредоточи. — Сложете го в задната стаичка, където оставихте леглото.

Тя се разписа за доставката и се върна към клиентката си. Беше любопитна да види пътешката, но внезапният наплив на клиенти я задържа зад щанда. Едва след час успя да се поосвободи и да разгледа подаръка си.

Беше много по-голям, отколкото беше очаквала. Заедно си заемаше почти цялото свободно пространство между леглото и стената. Колкото побързо се заемат с преустройството на помещението, толкова по-добре, помисли си тя.

— Какво мислиш?

Гласът на Андрю зад гърба ѝ я накара да подскочи от изненада.

— Никак не е хубаво да се промъкваш незабелязано — отвърна троснато тя, като не успя да прикрие радостта си от неговото присъствие.

Погледът ѝ жадно обхвана стройната мускулеста фигура в безукорно ушития костюм, част от неговия делови гардероб. Лицето му изразяваше отстъпчивост и Люси почувства толкова силен прилив на щастие само докато го гледаше, че това я разтревожи. Увличаше се твърде много, а това можеше да повлече един куп проблеми след себе си.

— Благодаря ти за пътешката, но имам няколко въпроса.

— Хм? — Той се наведе над бюрото ѝ и погледът ѝ беше привлечен от опънатия по стройните му бедра панталон.

— Да. — Тя насочи мислите си към по-делови неща. — Защо избра точно това? Да не би да критикуваш мяя начин на живот?

— Искаш да кажеш, че правя някакъв фройдистки намек? — Очите му светеха със смях. — Не се признавам за виновен. Купих го само с тренировъчна цел.

— Но аз се разхождам най-съвестно. Всяка вечер.

— Разбира се. Двеста метра до френската фурна, където взимаш сок и паста, пълна с наситени мазнини, а след това се връщаш вкъщи. Каквато и полза да имаш от тази разходка, тя се елиминира веднага от боклуците, които поглъщаш. И докато сме още на тази тема, виж какво ти донесох.

Люси внимателно отвори голямата кутия, обвита със златисто фолио. Не вярваше на подаръците му. Мотото им беше: „Много е полезно за теб!“. За нейна изненада вътре имаше шоколади.

— Благодаря — лъчезарно му се усмихна и веднага захапа един.

— О, няма нищо. Бях разтревожен за храната ти и моят лекар ми ги препоръча. Те не само че са без наситени мазнини, но нямат и консерванти.

Люси разшири очи от ужас, когато усети вкуса на този псевдошоколад. Прегълътна и се задави. Прегълътна отново.

— Има и още нещо, Андрю Килиън. — Тя се завтече към малкия хладилник и извади бутилка минерална вода. — Те нямат и вкус. Тази пародия на шоколад трябва да бъде забранена за продажба.

— Не ти ли харесват? — изглеждаше разочарован.

— Бързо схващаш — отбеляза сухо Люси. — Защо не оставиш на мира моето хранене?

— Но ти вече започна да закусваш разумно.

— В случай, че си забравил, ще ти напомня, че разумната закуска влизаше в сделката ни, за да не се бъркаш в останалата част от менюто ми. Нарушаваш споразумението.

— Ще живееш по-дълго, ако се храниш по-добре — настоя той.

— И ти наричаш това живот? Само ако имаш склонност към мазохизъм.

— Шоколадът не е чак толкова лош.

— Опитвал ли си го?

— Не ям сладко — самодоволно отговори той.

— Господ да ме пази от добродетелни хора.

— Не съм казал, че съм добродетелен. — Бавната усмивка върху устните му накара сърцето ѝ да се учести.

— Хм, да. Ами тази пътека на здравето? — Андрю се наведе към лостовете за управление, прикрепени към ръкохватките.

— Освен, че ще те държи по-далече от фурната, ще ти бъде от полза през зимата. Няма да те е страх, че можеш да се подхлъзнес на леда. Можеш сама да избираш скоростта — от обикновена разходка до бързо ходене. Качи се и ще ти покажа.

Люси внимателно стъпи отгоре и бавно започна да пристъпя, когато той го включи на най-ниската предавка.

— Знаеш ли, Андрю, това има своите предимства. Едно от нещата, които мразя при разходките, е, че си сам...

— Ако ми позволиш да съм с теб, ще имаш компания. Люси го погледна в очите, изкушена от предложението му, въпреки че отлично съзнаваше, че заменя краткотрайно удоволствие за дългосрочно главоболие.

— Разходките са скучни и отнемат много време, а така ще мога да вървя, докато гледам новините на обяд — ентузиазирано каза тя. — Благодаря ти, Андрю. Идеята наистина е чудесна!

Тя се наведе, за да го целуна с благодарност по бузата, но устните ѝ като че ли се движеха по своя собствена воля. Отметна глава и се загледа в очите му, омагьосана от големите му зеници, заобиковани от блестящ син пръстен.

— Не съм повръщала от почти три седмици — каза тя.

— Очакваше се. В книгата...

— Би трябвало да пише, че предпазливостта е в основата на храбростта, но аз исках да ти кажа, че вече няма да е необходимо да не слагаш одеколон заради мен. — Люси беше любопитна какъв аромат предпочита той.

— Ще почакам още известно време — отвърна той, — да не би случайно да започне отново.

— По-вероятно е тези упражнения да ми навредят. — Тя махна нервно с ръка и без да иска бутна лоста за управление на максималната му скорост. Лентата рязко дръпна напред и Люси залитна.

Андрю я хвана веднага и като я подкрепяше с едната ръка, изключи машината.

— Ти я включи на „бърз ход“ — обясни той.

— Бърз ход! За кого? Сигурно за някой кон? Това е лудо препускане. — Тя не направи опит да се измъкне от ръцете му.

— Горкото ми ангелче! — Андрю я целуна по бузата. — Не се тревожи. Догодина по това време ще бъдеш в абсолютна форма.

— Или мъртва — промърмори тя, впила поглед в устните му.

Люси се притисна към силното му тяло, а очите й не слизаха от тях. Изпитваше нужда да ги докосне така, както наркоманът има нужда от своето лекарство. Тя несъзнателно навлажни устата си с език. На него не му трябваше друго насърчение. Ръцете му я обгърнаха и той я привлече към себе си.

Тя се притисна още по-силно, екзалтирана от инстинктивната реакция на тялото му.

— Люси, ти нали... — Гласът на Ани извади Люси от дълбините на еротичната омая, в която бавно потъваше, и тя се обърна с блуждаещ поглед към смутената Ани. — Извинявайте — започна тя, — не знаех, че вие... вие...

— Ние се целувахме — троснато заяви Люси. — Няма за какво да се извиняваш. Предполагам, че имаш нужда от помощ?

— Не, трябват ми само още няколко чилета от червената камгарна презъда от Рейнолдс. — Ани се промъкна покрай тях, бързо взе кутията, която й трябваше, и излезе.

Люси се отдръпна от Андрю и отпи от минералната вода, като единственото й желание в момента бе да привлече отново тъмната му глава към себе си.

— Мисля, че колкото по-рано започнем разширението, толкова по-добре. — Андрю неволно подхвана предишните й мисли. — Добре ще е, ако се чувствуаш спокойна. При това в книгата се казва, че второто тримесечие е най-лекото — вече е преминало сутрешното гадене и все още коремът ти не е наедрял прекалено много.

— Изобщо нямам намерение да наедрявам. — Люси повдигна носле. — Може би малко ще се закръгля, но не повече.

— Аз съм тежал четири килограма и половина, когато съм се родил.

— Какво! — Люси се вторачи в него с неподправен ужас.

— Да — повтори той. — И казват, че съм бил здраво дете.

— Би трябало. Ако съдя по теглото, ти вече си бил на няколко месеца. Аз ще си родя едно малко момиченце.

— Като говорим за бебето... — Той взе папката от бюрото й и я подаде. — Ще погледнеш ли тук?

Люси се почуди какво може да е това. Не би искала да го разгледа, реши тя, като видя изражението на лицето му. Изглеждаше уморен, но решителен, сякаш бе готов за спор.

И щеше да го има, помисли си Люси, когато я отвори и видя проекти за детска стая, очевидно направени от специалист по вътрешно обзавеждане.

— Знаеш ли, винаги съм харесвала Мечо Пух — отбеляза спокойно тя.

— Ще стане страхотна детска стая — отвърна Андрю и внимателно я погледна.

— Дъщеря ми ще има бял тапет с жълти рози, бяло плетено кошче от ракита, покрито от единния край, с бяла дантела и слънчево жълт килим на пода. А не този... червен кошмар! — Люси посочи презрително скициите. — Това прилича на бордей.

— Не ставай смешна — изсумтя Андрю. — В бордите дори няма червени килими.

— Ти пък откъде знаеш? — присмя му се тя.

— Зная повече от теб. Поне съм бил веднъж в такова място.

— Андрю Килиън! — изгледа го ужасена Люси, но я издаде смехът, който напираше в очите ѝ. — Никога не съм предполагала, че си такъв мъж.

— Бях едва на осемнадесет и много любопитен.

— Беше ли интересно?

— Кой знае? Нервите ми не издържаха и избягах.

— Може би от теб ще стане по-добър методист, отколкото изглежда на пръв поглед — засмя се Люси. — Но това не променя факта, че цветът е много крещящ.

— Стимулиращ — поправи я той.

— Ще стимулира горкото ни дете, докато си изгуби ума.

— Но...

— Жълти рози! — повтори тя категорично.

— Ти си инат жена!

— Аз? — Люси подсвирна с уста. — Ти имаш запазен периметър в това отношение.

— Аз...

— Слушай — прекъсна го тя. — Имам една идея. Защо не ѝ купиш за стаята няколко от онези малки мечета, които се продават в

най-различни ярки цветове.

— Това не е отговор — настоя той.

— Ти вече получи моя отговор — отвърна спокойно тя. — И щом той не ти харесва, проблемът е твой, а не мой.

— О, предавам се. — Андрю беше объркан.

— Това обещание ли е?

Люси се усмихна при вида на отчаяното му изражение, без да има намерение да отстъпи. Нямаше да позволи нейното бебе да расте при тази визуална агресия.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Хвани го! — изкрещя Андрю.

Люси вдигна поглед от плетката си и погледна към екрана.

— Ако съдя по кръвта на фланелата му, бих казала, че вече са го хванали — отбеляза логично тя. — Чудя се само как ще се изперат петната от кръвта?

— А, голяма работа — малко кръв! Те току-що изгубиха цяла топка!

— Кой гледа тази противна история?

— Нищо не разбиращ! — изръмжа Андрю, когато най-предният защитник отново загуби.

— Напротив, разбирам твърде добре.

Тя се огледа за иглата за плетене. Не я видя никъде и пъхна ръка под крака на Андрю, за да види дали не е паднала там. Той се обърна развеселен към нея.

— Не мога да я намеря — промърмори раздразнена тя. — Ще се изправиш ли за малко?

Той протегна ръце към нея, хвана я под мишниците и я сложи нежно в скута си.

Люси се изненада, но когато тялото му започна да оказва своето магическо въздействие, от устните ѝ се отрони лек стон.

— Така не е ли по-добре? — усмихна се той.

— Да, по-добре е — призна тя, — но не е по-продуктивно.

— Не е необходимо да си продуктивна. — Той нежно разтръсти ръка гърба ѝ и Люси почувства тръпката на желанието, която премина през тялото ѝ. — Ако искаш пуловер, ще ти купя.

— Девет десети от удоволствието е в това да си го изплета сама. Освен това какво друго да правя, когато ти си изцяло погълнат от това организирано хулиганство? Както върви, докато свърши футболният сезон, аз ще съм си изработила цял гардероб. А кога свършва той? — попита тя заинтригувана.

— За колежите е до Нова година, а за професионалния футбол е още няколко седмици след това, въпреки че, ако „Изтребителите“ не се стегнат и не спечелят следващия мач, могат и да приключат още сега. Защо не дойдеш в неделя в моя апартамент и да гледаме мача им у нас? Винаги сме тук, а ми се иска да се прояви като домакин.

— И ще наблегнем на играта, без съмнение? — Гласът й леко потрепери, когато ръката му се плъзна под блузата ѝ, ловко разкопча сutiена и обхвани гърдите ѝ.

Тя се наведе напред, за да почувства остротата на грубата му длан. Щеше да ѝ липсва всекидневния контакт с него, когато отлети за Западния бряг в сряда. През последните няколко седмици връзката им се бе задълбочила с неочеквана бързина, не само във физическо отношение. Андрю бе започнал да споделя много неща. Позволяваше ѝ да види мъжа зад светската маска и тя ценеше тези откровения.

— Страхувам се, че... — Люси запечатваше всяка своя дума с бърза целувка по брадичката му. — ... че няма да мога.

— Но аз планирах страхотно полувреме. — Очите му палаво блестяха и Люси въздъхна с неприкрито съжаление.

— Много ми се иска, но няма да бъда тук. Отивам в Лос Анжелис и няма да се върна до понеделник.

Андрю я гледаше така, сякаш бе съобщила, че ще участва в следващия космически полет.

— Не можеш да отидеш в Лос Анжелис!

— Разбира се, че ще отида. Вече си взех билет.

— Градът не е сигурен. Известен е с бандити, смог и земетресения.

— Спомни си ти къде живееш? В Ню Йорк. Първоизточникът на беззаконието.

— Тук е по-различно. Аз съм с теб. Не искам да ходиш.

Разтревожена от неочекваната му реакция, Люси бавно стана от коленете му и си сипа чаша чай. Не знаеше какво да каже, защото не беше сигурна за причината за неговото нежелание.

— В интерес на истината и на мен не ми се ходи. Но не е така просто, Андрю. Отивам на панаир на плетивото и ръкоделието, за да разгледам и да поръчам най-новите конци и прежди за следващото лято. Освен това организаторите провеждат много полезни семинари

за обучение на собствениците на малки магазини. Не мога да си позволя да го пропусна.

— Но може да се случи всичко. Ти си бременна!

— Забелязах това — усмихна му се, но той не и отвърна със същото. — Андрю, бъди разумен. — Тя се загледа в упорито стиснатите му устни и въздъхна. — Същото може да ми се случи и тук. Не съм дете. Няма го сутрешното гадене. Изчезна и непрекъснатата умора. Лекарят ми каза, че пътуването по въздуха е безопасно до последните шест седмици.

— Никога не е безопасно. Изчакай още десет дни, когато и аз ще мога да дойда с теб.

— Андрю, ти не ме слушаш — отвърна търпеливо Люси. — Панаирът е тази седмица.

— И ти щеше да се измъкнеш, без да ми кажеш и дума дори? — Той стана и започна нервно да обикаля стаята.

— Не се измъквам. — Люси с усилие запази спокойствие. — Ако си спомняш, аз започнах разговора, а той се превърна в кавга.

— Не се е превърнал в кавга — изкрещя той. Прокара грубо пръсти през косата си, пое дълбоко въздух и повтори: — Люси, не искам да ходиш.

— Трябва — отвърна тя, като се опитваше с всички сили да устои на молбата в очите му. Андрю нямаше право да иска нещо, което щеше да навреди и на нея, и на работата ѝ.

— От този инат...

— Предпочитам думата „воля“. И ако ще се държиш като капризно дете, мисля, че бих предпочела да съм сама.

— Ако беше сама, нямаше да ме е грижа — заяви вбесено той. — Но ти ще носиш със себе си и моето дете.

— Върви си! — изкрещя Люси, изгубила търпение. — Заедно с твоята проклета игра! — Тя взе дистанционното и изключи телевизора.

Андрю я изгледа още веднъж със стиснати устни и без да продума нищо повече, напусна къщата вбесен.

Люси чу как се затръшна входната врата след него и чак тогава въздъхна. Вече съжаляваше за възникналия спор, но знаеше, че не може да постъпи по друг начин. Трябваше да отиде на този панаир. Тя решително стисна зъби. Ще отиде, ще разгледа, ще почерпи опит и ще се забавлява. Така, както бе правила винаги.

Планът ѝ се изпълни, но само отчасти. Семинарите ѝ дадоха изключително полезна информация, особено по отношение на закона за данъците на дребния частен бизнес. Беше очарована от новите памучни прежди на европейските производители. Но в емоционално отношение това беше напълно изгубено време. Вместо да се събира с останалите участници в панаира, тя прекарваше вечерите си сама в хотела и мислеше за Андрю. В събота вечерта, след като случайно попадна на футболен мач по телевизията, тя избухна в сълзи и искрено си призна колко много ѝ липсва той. Но точно това откритие затвърди решението ѝ да бъде твърда.

Люси нямаше да си позволи да стига до сълзи, дори и заради мъж като Андрю, който не одобрява нейната независимост. Тя беше тридесет и петгодишна делова жена и ако той не можеше да се примири с този факт, то това щеше да бъде само негов проблем. Нямаше да променя начина си на живот и работа, само защото беше бременна с неговото дете. Тази бременност няма да продължаваечно... А след това къде ще бъде нейното място?

Андрю несъмнено ще прехвърли цялото си внимание към тяхното дете. Поведението му съвсем ясно ѝ показва, че той може и да я харесва, но обича именно бебето. По-добре да е наясно още отсега, вместо да страда от раздялата, след като се роди то.

Успокоена от взетото решение, тя се включи в редица срещи и контакти и когато пристигна в Ню Йорк в понеделник късно след обяд, беше напълно изтощена. Прекара два часа на летището в Лос Анжелис, докато механиците се опитваха да затворят вратата на самолета, след това още час — на летище „Кенеди“, за да я отворят. И когато най-накрая след почти четири часа закъснение се освободи, се зарече, че през следващата година ще пътува само с влак.

Шофьорът на таксито погледна измореното ѝ лице и занесе куфарите ѝ до входната врата. Тя се зарадва на неочекваната любезнот и с въздишка отключи. На прага я посрещна приказният аромат на печен шоколадов сладкиш.

Люси премигна изненадано. Или Андрю се бе освободил от неговата лудост по здравословната храна, или някой крадец се

възползваше от нейната кухня. И двете възможности изглеждаха еднакво вероятни.

Обхвана я дива радост, когато чу сухия глас на Андрю.

— Къде беше? Ани каза, че самолетът ти пристига в три.

— Ха! Знаеш ли какво значат разписанията за въздушните полети?

Тя посегна към багажа си, за да има какво да прави, докато в същото време ѝ се искаше да се хвърли на врата му и да го целуне.

Той сложи ръце на раменете ѝ, загледа се в пребледнялото ѝ лице и стисна устни, когато забеляза тъмни сенки под очите.

— Добре дошла у дома, Люси.

Андрю я целуна братски по бузата и това я подразни. Една истинска целувка щеше да ѝ подейства по-добре. Но нямаше нужното самочувствие, за да предявява изисквания. Спомняше си колко много ѝ липсващето той и това я караше да се чувства уязвима. Стана ѝ неловко.

— Благодаря ти, Андрю. — Погали го по бузата. — Липсващето ми — прошепна тя.

— И ти също — отвърна бавно той. — Но се радвам, че замина. Това ме накара да премисля някои неща.

— Така ли? — Не можа да разчете нищо по лицето му.

— Имам няколко изненади за теб — светнаха игриво очите му.

— Чудесно — промърмори внимателно тя, след като вече се беше напатила от неговите гастрономически сюрпризи. Не смееше да адмирира изненадите му чистосърдечно, въпреки вкусната миризма на шоколад, която изпълваше къщата. — Хм, не съм много гладна в момента — опита се да си остави една отворена вратичка за евентуален отказ, без да развали доволното изражение на лицето му.

— Главната изненада се отнася до съвсем друго.

Андрю ѝ помогна да се съблече, хвърли небрежно палтото върху холната масичка и я поведе нагоре по стълбите.

— О? — Люси почувства тръпките на възбуда. Дали нямаше предвид?...

За нейно разочарование той подмина спалнята ѝ и отвори вратата на една от свободните стаи. Тя го изгледа с любопитство, а в очите му се четеше едновременно нетърпение и страх. Люси влезе вътре и стъписана се спря на прага.

Когато тръгна за Сан Франциско, стаята представляваше малко помещение, което не блестеше с нищо особено, освен в нейните собствени представи. Сега тя се огледа шокирана. Някой, явно кой, бе обединил двете малки стаи. Бяха монтирани и два огромни прозореца на тавана и места за сядане под тях.

Тя преглътна сълзите, които я задавиха, при вида на великолепния букет от жълти рози върху бюрото.

— Има и отделна баня с всички удобства за малкото дете. — Той посочи вратата, която я нямаше предишната седмица.

— О, Андрю! — Гласът ѝ пресекна. — Как, за бога, успя да направиши всичко това толкова бързо?

— Връзки, но и не беше много трудно. Нямаше големи структурни промени. Просто отворих малко пространството.

Люси се загледа безпомощно в него. Толкова ѝ беше липсал... острия му ум, бликащото чувство за хумор, начина по който я разбираше, дори когато не успяваше да се изрази както трябва. Липсващият вечното му мърморене за естествените храни и необяснимото му влечеие към футбола. А сега, когато трябваше само да се пресегне и да го докосне, тя не смееше.

— Не ти ли харесва?

Андрю недоумяваше и Люси побърза да го успокои.

— Страшно ми харесва. Нямам думи... — Тя посочи една от дългите седалки до прозореца. — Идеално място за детето, да поседи и да помечтае. — Сълзите отново напираха в очите ѝ. — И самостоятелна баня, и рози, и... — Долната ѝ устна потрепери. — Знам, че мразиш розите и въпреки това ти...

— Глупости — отвърна ласково Андрю. — Аз не ги мразя. Сега има повече светлина и с един яркожълт килим всичко ще изглежда чудесно.

Люси премигна веднъж, след това пак и за неин ужас избухна в сълзи... Опита да ги скрие, но умората ѝ ѝ изигра лоша шега.

— Горкичкото ми. — Андрю я прегърна и я занесе в спалнята.

Положи я на леглото, легна до нея и я прегърна. Притисна главата ѝ към рамото си и я погали нежно по косата.

— Не плачи — успокои я той. — Утре ще се събудиш с подпухнали очи и главоболие.

Люси спря да подсмърча, обърна се и се загледа в него.

— А ти ще продължиш ли да ме харесваш?

— Разбира се — веднага отговори той. — За мен вътрешното ти съдържание има по-голямо значение, отколкото външния ти вид.

— О? Имаш предвид бебето — каза безизразно тя.

— Не, нямам предвид бебето. — Той прокара пръст по върха на носа й. — Бебето е само временно допълнение. Аз говоря за теб. А ти си страхотна дама, Люси Хартфорд.

— Благодаря. — Тя се сгущи още по-плътно до силното му тяло.

— Е, имаш трески за дялане. — Очите му палаво проблеснаха.

— Кой аз? — подсвирна тя. — Какъв наивен човек — да смята, че може да ме промени. Самият ти можеш да предложиш достатъчно материал за доживотна работа по теб.

— А ти имаш ли желание да се заемеш с подобна работа?

Люси леко се намръщи. Думите му бяха шеговити, но имаше никакво напрежение на лицето му, което я накара да се запита дали случайно не е пропусната нещо важно. Но размислите й бяха прекъснати, когато той я привлече към себе си и я накара да почувства неговата възбуда. Обзе я непреодолимо желание, което пресуши сълзите и потисна любопитството й. В този момент нищо нямаше значение, освен физическото присъствие на Андрю и нейният стремеж към него. Тя затвори очи и се притисна още по-близо, наслаждавайки се на тялото му.

— Люси...

— Андрю, веднъж вече ти казах, че делата говорят по-добре от думите. — Тя губеше търпение с неговото желание за разговори. Искаше него самия, а не да разговорят.

— Ако това е вярно, нашите дела трябва да са фантастични. — Той се вгледа в лицето й и попита: — Сигурна ли си, че не си твърде уморена за това?

— Чувствам се тонизирана, когато се любя с теб — призна тя.

— Е, в такъв случай...

Андрю притисна устните й със зле прикрито нетърпение, което й се стори по-възбуджащо от всички изискани техники на света. Сякаш досега бе слагала юзди на желанията си и нейното признание бе отприщило всички негови чувства.

Тръпки преминаха по ръцете й, когато езикът му разтвори устните й и пръстите й трескаво разкопчаха копчетата на ризата му.

Разтвори я широко. Жадуваше да усети вкуса на кожата му и искаше да удовлетвори жаждата си веднага. Ръцете ѝ се плъзнаха под ризата и дланите ѝ се притиснаха към гърдите му. Усещаше топлината, която се излъчваше от кожата му, и ускоряващия ритъм на сърцето му.

Погледна надолу, очарована как тъмните му косми се увиват около пръстите ѝ, сякаш искаха да ги задържат. Плоските зърна на гърдите му се губеха в гъстото руно и тя се наведе, любопитна да докосне едно от тях с върха на езика си.

Андрю трепна, сякаш го бяха улучили с куршум. Люси го погледна с полуутворени очи и незабележима усмивка изви устните ѝ при вида на неговото изражение. Изглеждаше така, сякаш бе в плен на нетърпимо напрежение. С растящо задоволство тя проследи с поглед здраво стиснатите му челюсти. Всяка частица от него изглеждаше напрегната до краен предел, но и тя се чувстваше по същия начин. Можеше да се обзаложи, че ако продължи, ще усили възбудата му.

Пръстите ѝ се плъзнаха към колана му, разкопча го и посегна към панталоните. Погледна към Андрю и откри, че той я наблюдава много съсредоточено — сякаш тя беше центърът на вселената. С безкрайно внимание свали ципа и започна да изследва с устните си стегнатите мускули на плоския му корем. Езикът ѝ потъна в пъпа му и тя усети възсоления вкус на кожата му.

— Не мога да издържам повече — каза той и рязко се изправи.

— Господине, вие имате много нисък праг на възбуда — подразни го тя с несигурен глас.

— Само когато се отнася до теб. — Той издърпа дрехите си и ги хвърли небрежно настрана.

Очите на Люси го наблюдаваха с одобрение, когато той застана до леглото, обгърнат единствено от своето желание към нея — желание, което бе изострило чертите на лицето му и бе накарало тялото му да застине като статуя на мъжествеността.

Тя потрепери, изпълнена с копнеж, когато Андрю пристъпи към нея и я освободи от дрехите ѝ без ни най-малък финес, който беше така присъщ на всяко негово движение. Сякаш силата на чувствата му бе заличила изискаността и бе останала единствено неговата мъжка същност.

— Толкова си красива, Люси. — Гласът му бе несигурен, когато легна на леглото до нея. — Кожата ти има кадифената мекота на

розовия лист.

Ръката му се плъзна от бедрата до гърдите ѝ и Люси пламна цялата при неговото докосване. Тя си пое дълбоко въздух. Той обхвани нежните ѝ гърди и прокара палец върху зърната ѝ, като ги накара да се превърнат в две малки твърди пъпки.

Люси наблюдаваше с безмълвно очакване как главата му се премества по-надолу и устата му обхваща пулсиращите връхчета.

Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му и тя го притегли към себе си. Стисна зъби при вълната от страсть, която той без усилие предизвикваше у нея.

— И като прибавим към всичко това и факта, че носиш моето дете... — Той нежно погали подутия ѝ корем.

— Андрю! — простена тя, а в гласа ѝ прозираше непоносим копнеж.

Той повдигна глава и се загледа невиждащо в нея, сякаш мислите му бяха насочени някъде другаде.

Люси сграбчи запотените му рамене и го привлече. Желаеше го. Имаше чувството, че е била без него цяла вечност.

— Да, о, да! — Андрю очевидно разбра нейното нетърпение, повдигна се на лакти и внимателно навлезе в нея с бавно, сигурно движение.

Люси обви краката си около кръста му, затвори очи и се изви нагоре. Усещаше как кожата ѝ изгаря под силата на чувствата, които се развихряха в нея.

Андрю хвани брадичката ѝ с ръка, притисна устните ѝ към своите и започна да се движи със сигурни, нежни тласъци, които почти веднага я доведоха до върховния момент.

Тя зарови лице във врата му, дишането ѝ се учести, накъса и когато най-накрая буйният ѝ изблик затихна, Андрю обхвани бедрата ѝ с ръце и започна да се движи отново. Люси отвори очи от изненада, когато почувства, че тялото ѝ започва да отговаря на неговите мощнни тласъци. Беше шокирана, че успя отново да потъне във вълните на удоволствието, което я обсеби така пълно, че тя усети как губи съзнание.

Много по-късно тя отвори очи и видя, че лежи до Андрю. Усмивка се появи върху устните ѝ при вида на доволството, изписано върху успокоеното му лице. Приличаше на абсолютен хедонист, който

току-що бе открил съвършенството. Изпълни я чувство на неописуема гордост, че бе задоволила напълно този изискан труден мъж.

— Имаш вид на голяма самодоволна котка — промърмори тя.

— По-скоро на котарак. — Той отвори едно око и се загледа в нея. — Аз... — Той отвори и другото и се намръщи.

— Какво има? — попита тя, когато той внезапно скочи.

— Какво е това? — Той прокара пръст по дясната ѝ гъ尔да.

— Не знаеш ли? — Люси го гледаше с шеговито учудване.

— Това не е за смях — обвини я той.

— Аз мисля, че е смешно — изкиска се тя. — Явно, че още не си взел изпита по анатомия.

— Моята анатомия е наред, но се тревожа за твоята. Гърдите ти отстрани са зачервени.

— Така ли? — Люси се огледа, но не видя нищо, стана от леглото и отиде до голямото огледало на вратата на спалнята. Тя сmrъщи вежди. Той беше прав. Наистина имаше червен белег. Внимателно го разгледа, но изгуби интерес, когато фигурата на Андрю се появи на огледалото зад нея.

Той притисна гърба ѝ към гърдите си.

Въпреки усещането за чувства на ситост, Люси усети тръпка на желание към образа в огледалото — неговото стройно, мускулесто, загоряло тяло и нейното много по-бяло, обхванато собственически от ръката му.

Люси притвори очи, когато усети, че и той започва да се възбуджа. Тя се раздвижи изкусително.

— Спри — промърмори той, увлечен въпреки волята си. — Искам да знам как се е получил този белег. Боли ли те? — Той нежно го опипа.

— Не — отвърна Люси и потрепери при неговото докосване.

— Ти купува ли си по-големи сutiени, след като забременя?

— Не, още не съм.

— Сигурно е от сutiените. Гърдите ти са наедрели и старите са започнали да те стягат. Утре ще излезем да купим няколко.

Люси гледаше замаяна как образът в огледалото свежда глава и започва да целува нежната кожа на врата ѝ.

Да го наблюдава и в същото време да го чувства до себе си бе невероятно еротично усещане и от устните ѝ се откъсна дълга,

разтърсваща въздишка на удоволствие.

— Трябва да разговарям с теб — каза тихо Андрю.

Люси се обърна в обръча на прегръдката му, обхвата главата му с ръце и я привлече към себе си.

— По-късно — прошепнаха устните ѝ.

Изминаха не по-малко от два часа, преди Андрю отново да се върне на темата си.

Люси тъкмо привършваше парче вкусен кекс, което той бе изпекъл за нея и бавно отпиваше от горещия шоколад, когато той внезапно стана и започна да обикаля кухнята.

Люси изненадана се загледа в него, като се чудеше какво е нарушило спокойствието му.

— Трябва да разговаряме — заяви грубо той.

От това предисловие я побиха ледени тръпки и тя се ядоса, че ѝ разваля безметежното настроение.

— Тогава говори — отвърна безизразно тя.

— Много мислих. — Той прокара пръсти през гъстата си коса. — Тези няколко месеца, откакто те срещнах...

Той изведнъж замълкна и напрежението на Люси нарасна. Какво му ставаше?

— Опитвам се да ти кажа, че трябва да се оженим — изстреля най-накрая той.

— Да се оженим ли! — безпокойствието ѝ премина в болка от наранената гордост. Ето защо я беше любил с такава разтърсваща нежност. За да я убеди да се оженят. А след това без съмнение щеше да я запрати в периферията на своя живот и да постигне своята истинска цел — безпрепятствен достъп до неговото дете.

— Не! — извика измъчено тя, като едва осъзна болката, която се изписа върху лицето му при нейния категоричен отказ.

— Но...

— Ти не ме искаш! На теб ти трябва само бебето!

— Люси...

— Върви си! — изкрештя вбесена тя, а разочарованието ѝ намери израз в тежките думи: — Махай се!

Андрю я погледна наранен, объркан, а след това си тръгна. Люси избухна в сълзи, почувствала, че е изгубила нещо неимоверно ценно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Люси си пое дълбоко въздух, като се надяваше, че нейният капризен стомах няма отново да ѝ създаде неприятности. Неочакваната сцена с Андрю бе разбъркала чувствата ѝ в невероятна каша и това започваше да ѝ се отразява зле.

Пръстите ѝ стиснаха още по-здраво чашата с билковия чай и тя се загледа безизразно през прозореца. Само да не беше толкова неочекано предложението му. Ако по някакъв начин ѝ беше намекнал за това по-рано, сигурно щеше да се справи със ситуацията по-добре. Изсумтя в изближ на самопрезрение.

Люси потупа безкрайно слабата подутина на корема си и въздъхна. Горкото зайче. Потръпна при мисълта какво може да излезе от него, когато и двамата му родители се държаха с интелигентността на зелки.

Мисли сега — заповяда си тя. Не беше лесно. Главата ѝ още пулсираше от пролетите през изминалата нощ сълзи.

Отмести настрана недокоснатата купичка с овесена каша и от това ѝ се приплака отново. Тези отвратителни малки зрънца ѝ напомняха за Андрю, за това как го изгони.

Люси започна да хълца неудържимо. А ако той се отдръпне от нея? Страх присви отново стомаха ѝ, но тя трябваше да застане с лице към реалността. Трябваше да премисли нещата. Каква беше ползата ѝ от нейните емоционални ексцесии? Страхотно главоболие, подути очи и зачервен нос. Нищо друго. Имаше вид на лошо гримиран клоун.

Люси отпи от чая и отново се върна към събитията от предната нощ. Всичко беше чудесно до неговото изненадващо предложение.

Беше толкова радостна, когато откри, че той я е очаквал. Тези дни ѝ изглеждаха безкрайни без възможността да го види. Непрекъснато се улавяше, че иска да сподели с него новините, които е чула, или някое друго интересно събитие.

Люси гледаше с празен поглед полиранията повърхност на дъбовия шкаф над хладилника и се опитваше да прецени доколко ѝ е

липсвал Андрю. Безкрайно много, дори когато гледаше и в по-далечното минало.

Заштото го обичаше! Думите сякаш се изписаха върху шкафа пред нея. Тя премигна и думите изчезнаха, но шокът от тях остана. Изведнъж всичко придоби смисъл. Нейната нежност към Андрю, невероятното усещане в прегръдките му, готовността ѝ да прави компромиси, вместо да отстоява желанията си... И само защото го обичаше. Тя го беше отпратила. Но той не я обичаше, проплака сърцето ѝ с мъка. Как можеше да се омъжи за човек, когото обича до полууда, а той...

Люси изведнъж осъзна, че не знае какво в действителност изпитва той. Той не се отнасяше към нея като към въплъщението на своя идеал за жена. Дори през по-голяма част от времето се опитваше да я промени.

Внезапно сякаш чу майка си да казва: „Изяж си дробчетата, скъпа моя. Те ще те направят по- силна“.

Дали непрекъснатите забележки на Андрю за нейните навици на хранене и липсата на движение не бяха признак на грижовност към нея? Андрю не правеше опит да я промени. Не и нейната същност. Той не бе казал и дума на пренебрежение към нейните религиозни и политически убеждения или морални принципи.

Объркана, Люси стана и отново напълни чашата си с чай.

Бременността ѝ усложняваше живота до невъзможност, защото не можеше да бъде сигурна доколко поведението на Андрю беше резултат от чувствата му към нея и доколко от желанието му да сложи ръка върху бебето. Той дори би могъл да сключи брак, само за да го получи.

Но първоначално Андрю нямаше такива намерения, спомни си тя. Нито веднъж от началото на тяхната връзка не беше предлагал подобно нещо. Дори и след като тя категорично му отказа да му даде своето дете.

„Защо го прави сега?“ — чудеше се тя. Защото я беше опознал и искрено вярваше, че могат да положат едно добро начало заради бебето?

Люси преката устни, докато обмисляше проблема си. За една евентуална женитба не ѝ достигаше едно обяснение в любов.

Андрю Килиън беше мъжът, когото знаеше, че ще открие, ако чака достатъчно дълго. И тя го обичаше с цялото си сърце. Какво да прави сега? Да захвърли любовта си като обидено дете, само защото той не я обича в замяна?

Той я харесва. Уважава я. Със сигурност я желае. Страните й поруменяха при спомена за начина, по който й бе демонстрирал своята страсть.

И когато прибави към всичко това и бъдещето на тяхното дете... Люси поклати решително глава. В брака им имаше бъдеще. А кой казва, че Андрю няма да се влюби в нея? В гърдите й пламна надежда. Колко далеч бе отишла връзката им само за няколко месеца. Когато го обгърне със своята любов, той няма да има друг избор, освен да я обикне.

Люси остави чашата. Колкото по-рано се свърже с него, толкова по-добре. Вдигна телефона и набра номера му, като едва сдържаше вълнението си. За нейно разочарование в апартамента му нямаше никой. Нито в кантората...

Към осем и тридесет вечерта тя започна да се тревожи, че никога няма да успее да го намери. Търсеше го през десет минути, а в офиса — на всеки половин час.

Къде би могъл да отиде? — запита се объркана тя. Обхвана я внезапен страх. А ако е катастрофирал, докато се е прибирал? Когато си тръгна, той беше много разстроен. Ако се е разсеял за момент и се е ударил някъде? В гърдите й се надигна ледена буза, а стомахът й конвултивно се сви от ужас. Ако го е ударил някой пиян? По пътищата беше пълно с тях.

Дали не лежи в някоя болница? Или нещо по-лошо? Разсъждавай по-трезво, Люси! — каза си тя, прегълъщайки сълзите си. Ако е катастрофирал, на полицията ще й бъде известно... Тя грабна телефонния указател и започна да го прелиства. В следващия миг чу гласа на Андрю.

Не смееше да повярва, че е той. Обърна се и видя стройната му фигура пред себе си. Беше цял и невредим, макар и твърде изморен. Впери очи в бледите му, напрегнати черти. Изглеждаше толкова зле, колкото и самата тя.

Люси отвори уста, за да каже нещо, каквото и да е, само за да премахне този поглед от лицето му, но преди да успее, той й подаде

един голям плик.

— Ето доказателството — каза сковано той.

— За какво? — Тя го погледна недоумяващо.

Андрю отиде до малкия прозорец и се загледа навън.

Силната следобедна светлина очертаваше отчетливо всяка негова черта. Лицето му беше посивяло. Люси почувства как я разтърска вълна от любов. Искаше да го прегърне и да го успокои.

— Снощи... — започна той, спря се и продължи отново: — Мислех, че всичко е ясно и без думи. Едва издържах миналата седмица без теб. Знаеш ли, че днес дойдох в къщата ти още на обяд. — Той се засмя унило. — Исках да съм сигурен, че ще те видя веднага, щом се върнеш.

Люси го гледаше с нарастващо удивление, като се надяваше, че разбира какво иска да каже той.

— Имах желание да те прегърна нежно...

Люси прегърна изблика на нервен смях при идеята Андрю да прегърне някого нежно. Въщност, помисли си тя с растяющо чувство на еуфория, тя имаше късмет, че той я беше попитал за мнението й. Ако трябваше да бъде верен на себе си, той по-скоро щеше да ѝ нареди да се омъжи за него.

— И знаех, че ако се опитам да ти разкажа за моите чувства, ти никога няма да ми повярваш. Трябваше да ти го докажа. — Той посочи плика. — Това е документ от моя адвокат, който ти предоставя пълните права за попечителство над нашето дете. Бебето вече не може да бъде спорен въпрос между нас. Сега те питам отново. Ще се омъжиш ли за мен? — Той изправи рамене и я погледна така, сякаш очакваше тя да произнесе неговата присъда.

— Ти ме обичаш — удивено каза Люси. — Ти наистина ме обичаш!

Силната радост ѝ причини почти физическа болка и тя беше твърде развълнувана, за да остане спокойна. Искаше ѝ се да полети.

Хвърли се в прегръдките на Андрю.

— Обичам те, ангел мой. Не желая самостоително попечителство. — Тя разкъса плика на малки парчета. — Искам да участвуаш в живота на нашето дете наравно с мен.

Люси наблюдаваше с удоволствие как умората и тревогата върху лицето му изчезват като по чудо.

— Всъщност, аз съвсем не съм ангел — поправи я нерешително той, — но в едно съм сигурен... — Андрю я погледна с такава искрена любов, че дъхът ѝ спря на гърлото. — Животът с теб ще бъде най-доброто нещо след рая.

ЕПИЛОГ

— Тя получи разкритие — зарадва се акушерката. — Не се напъвайте, госпожо Килин. Дишайте.

— Да дишам ли? — Люси се опита да събере мислите си.

— Дишай дълбоко. Като куче! Спомни си уроците. — Андрю се наведе и започна да ѝ показва как. — Хайде, мила — настоятелно каза той, — вече сме си почти вкъщи.

— Вкъщи ли? — хвана се тя за думите му като удавник за сламка. — Искам да си ходя вкъщи.

— Веднага щом се роди бебето, но сега трябва да дишаш дълбоко — успокой я той.

— Ето, дишам. — Тя послушно се опита да изпълни съвета му, но ужасяваща болка обхвани целия ѝ корем.

— Главата се показа... — продължаваше да дава обяснения лекарят. — ... Погледнете каква коса има!

Люси погледна в огледалото над нея и почувства как я залива вълна от майчина обич и сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ.

— Спри, миличка. — Гласът на Андрю звучеше объркано.

— Всичко е наред — опита се да го успокой тя. — Аз само... — Обхвани я нова силна болка и думите ѝ преминаха в мъчително стенание.

— Ето едното рамо, показа се и другото... Бебето вече е тук!

Акушерката бързо подаде бебето на чакащия педиатър.

С възторжено облекчение Люси посрещна изпълнения с негодувание плач, който изпълни родилното отделение.

— Няма проблеми с това бебе. Десет точки от десет възможни.

Думите на педиатъра бяха музика за ушите на Люси. Той бързо пови малкото бебче и го подаде в протегнатите ръце на Люси.

— Позволете ми да ви представя на вашата дъщеря — усмихна им се щастливо той.

— Момиче ли е? — Люси погледна изумено малкото, червено, сбръчкано лице. — О, Андрю, виж! — Тя преглътна бликналите в

очите ѝ сълзи. — Не е ли красива?

— Второто най-красиво нещо, което изобщо съм виждал — благоговейно отвърна Андрю.

— Второто?

— Ти, моя прекрасна... — Той отмести един мокър кичур, прилепнал към челото ѝ и я целуна с обич по върха на носа. — Ти си на първо място за мен. И ако нашата дъщеря е взела поне половината от твоите черти, аз ще бъда доволен.

— Наистина ли нямаш нищо против, че е момиче? — попита го тя колебливо, глуха за всичко друго, което ставаше около нея.

— Разбира се, че не! — Андрю беше изненадан от въпроса ѝ. — Тя не само че изглежда страхотно, но и ти ще можеш да украсиш стаята с розички и бели дантели така, както винаги си мечтала, а когато се роди нашият син, няма да има спор за ярките първични цветове.

— Не искам да те разочаровам, но полът на бебето е чиста случайност. — Люси се почувства задължена да му го напомни.

— Не съвсем. Открих една великолепна книга миналата седмица, в която твърдят, че храненето на майката преди времето на зачеване до голяма степен определя пола на бъдещото бебе — обясни ентузиазирано той.

— Това никак не ме учудва. — Люси го погледна с нежно примирение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.